

ALIATA
VRACIULUI

Eu sunt Grimalkin

JOSEPH
DELANEY

JOSEPH DELANEY

Aliata Vraciului: Eu sunt Grimalkin

CRONICILE WARDSTONE

Cartea întâi: *Ucenicul Vraciului*

Cartea a doua: *Blestemul Vraciului*

Cartea a treia: *Secretul Vraciului*

Cartea a patra: *Bătălia Vraciului*

Cartea a cincea: *Greșeala Vraciului*

Cartea a șasea: *Sacrificiul Vraciului*

Cartea a șaptea: *Coșmarul Vraciului*

Cartea a opta: *Destinul Vraciului*

Cartea a noua: *Aliata Vraciului: Eu sunt Grimalkin*

*

Poveștile Vraciului: Vrăjitoarele

Amintirile Vraciului

Vizitează site-ul
www.cronicilewardstone.ro

Aliata Vrăciului

EU SUNT GRIMALKIN

Joseph Delaney

Traducere din limba engleză de
ADRIAN DELIU

CORINT JUNIOR

Pentru Marie

Cuprins

Capitolul 1.	Un măr mare, verde și amar	9
Capitolul 2.	O amenințare necunoscută	26
Capitolul 3.	Sângerezi	38
Capitolul 4.	Omoară ursul!	56
Capitolul 5.	Turnul Malkin	75
Capitolul 6.	Spânzurătoarea lamia	89
Capitolul 7.	Făgăduiește-mi!	101
Capitolul 8.	Ce te doare, Agnes?	119
Capitolul 9.	Și ea e lașă?	132
Capitolul 10.	Spiritul ei trăiește	145
Capitolul 11.	Un dar din Iad!	157
Capitolul 12.	Se va adevăra!	176
Capitolul 13.	Alături de vrăjitoare	192
Capitolul 14.	La atac!	209
Capitolul 15.	Luptă pe viață și pe moarte	217
Capitolul 16.	Trebuie să fugim mereu?	229
Capitolul 17.	Aduce o mare dezonoare	239
Capitolul 18.	Nu ești decât o fată	257
Capitolul 19.	Râpa vrăjitoarelor	280
Capitolul 20.	Grimalkin nu plânge	295
Capitolul 21.	Singurul meu aliat	305
Capitolul 22.	O vrăjitoare malefică	316
Capitolul 23.	O, domnule lup!	333
Capitolul 24.	Vânătoarea	341
Capitolul 25.	O privesc deplorabilă	343

CEL MAI ÎNALT DEAL DIN COMITAT
ESTE ÎNVĂLUIT ÎN MISTER.

SE ZICE CĂ UN OM A MURIT AICI ÎNTR-O
APRIGĂ BĂTĂLIE, ÎN TIMP CE ÎNCERCA
SĂ SUPUNĂ UN DEMON
CARE AMENINȚA ÎNTREAGA LUME.

APOI GHEȚURILE AU VENIT DIN NOU PESTE PĂMÂNT,
IAR CÂND S-AU RETRAS, PÂNĂ ȘI FORMA DEALURILOR,
PÂNĂ ȘI NUMELE TÂRGURILOR DIN VALE
SE SCHIMBASERĂ.

ASTFEL, PE VÂRFUL CEL MAI ÎNALT
DIN LANȚUL DEALURILOR, N-A RĂMAS NICIUN SEMN
DIN CE S-A ÎNTÂMPLAT ODINIOARĂ.

DOAR NUMELE I S-A PĂSTRAT.

I SE SPUNE

WARDSTONE —

LESPEDA CARE PECETLUIEȘTE RĂUL.

CAPITOLUL 1

UN MĂR MARE, VERDE ȘI AMAR

*Privește îndeaproape vrăjmașul din fața ta.
Îi vezi ochii ieșiți din orbite și furia fanatică?*

*Îi vezi pieptul păros? Îi simți mirosul
corpului nespălat? Păstrează-ți calmul.*

*De ce să-ți fie teamă? Poți birui. La urma urmei, nu-i
decât un bărbat. Învață să crezi în spusele mele.*

Eu sunt Grimalkin.

De îndată ce am ajuns în mijlocul pădurii, mi-am săltat de pe umăr sacul greu din piele și l-am pus jos, pe pământ, în fața mea. Apoi, am îngenuncheat și am dezlegat șnurul care-l ținea închis: m-a întâmpinat

duhoarea râncedă a ceea ce se afla înăuntru. M-am strâmbat și am smuls conținutul, ținându-l înaintea ochilor de părul unsuros și năclăit de noroi.

Era foarte întunecat pe sub copaci, și luna nu avea să răsară decât peste o oră. Însă ochii mei de vrăjitoare pot să vadă limpede, în ciuda întunericului, așa că am privit îndelung capul retezat al Diavolului, Necuratul în persoană.

Era o priveliște cumplită. Îi cususem pleoapele, ca să nu poată vedea nimic; îi umplusem gura cu un măr mare, verde și amar, înfășurat într-un ghem de țepi de trandafir, ca să nu poată vorbi. Vrăjmașul meu fusese bine tratat, exact așa cum merita. Cu toată duhoarea, nici capul, nici mărul nu putreziseră: cel dintâi, din cauza puterii sale, iar al doilea, ca rezultat al magiei mele.

Am întins sacul pe pământ și am lăsat capul tăiat pe el. Apoi, m-am așezat turcește în fața lui, cercetându-l cu atenție pe vrăjmașul meu.

Într-un fel, părea mai mic decât atunci când îl retezase, însă tot era de două ori mai mare decât un cap omenesc. *Oare să se fi micșorat, ca urmare a faptului că fusese despărțit de trup?* m-am întrebat. Coarnele proeminente de pe frunte erau răsucite și curbate, ca de berbec; nasul semăna cu un plisc de vultur. Avea o

expresie plină de cruzime și merita sălbăticia cu care mă purtasem, în replică, cu el.

Pe tot trupul meu, o serie de curelușe din piele susțin teci în care-mi țin armele și uneltele. Din cea mai mică dintre ele, am extras un cârlig subțire și ascuțit, cu mâner lung. L-am îndesat în gura deschisă a Diavolului, l-am înfipt adânc în mărul verde, am răsucit și-am tras. În prima clipă, am întâmpinat rezistență, dar pe urmă am reușit să scot afară fructul, cu țepii de trandafiri cu tot.

Eliberată, gura s-a închis încet. Am putut să văd dinții sparți dinăuntru: îi zdrobisem cu barosul atunci când, împreună cu Vraciul și cu Tom Ward, îl legasem pe Diavol. Amintirea întâmplării era încă vie și am derulat faptele din nou în minte.

Multă vreme așteptasem ocazia de a-l lega sau de a-l nimici pe Diavol, cel mai mare dușman al meu. Încă din copilărie, îl detestam cu ardoare. Observam felul discret în care controla din ce în ce mai mult clanul din care făceam parte; vedeam cum toți cei dragi se gudureau pe lângă el. Vrăjitoarele din clanul meu așteptau aproape cu nerăbdare tot anul sabbatul de Halloween, când era cel mai probabil ca el să vină în vizită. Câteodată, își făcea apariția drept în mijlocul focului lor, iar ele se

întindeau, desperate să-i atingă pielea păroasă, fără să le pese de flăcările care le pârjoleau brațele goale.

Repulsia mea crescândă era ceva instinctiv — o ură înnăscută — și știam că, dacă nu făceam ceva, el avea să devină pacostea vieții mele, care ar fi umbrit tot ce aș fi făcut. Era isteț, subtil și prefăcut, adesea atingându-și scopurile cu tenacitate și răbdare. Mai presus de toate, mă temeam că, într-o zi, la fel ca multe alte vrăjitoare care i s-au împotrivit, voi ajunge până la urmă în robia lui. Una ca asta nu puteam îndura și simțeam nevoia să fac ceva, astfel încât să nu-i dau această posibilitate.

Și știam precis ce am de făcut: există numai o cale sigură prin intermediul căreia o vrăjitoare se poate încredința că el păstrează distanța. E foarte drastică, dar în acest fel ea va scăpa de el pentru totdeauna. Vrăjitoarea trebuie să se culce cu el doar o dată, după care să-i poarte copilul în pântec. Ulterior — după ce-și examinează vlăstarul — el nu se mai poate apropia de ea, decât în cazul în care ea însăși vrea asta.

Cei mai mulți dintre copiii Diavolului s-au dovedit a fi neoameni, creaturi diforme ale Întunericului, cu forțe teribile; unele vlăstare devin vrăjitoare puternice. Însă puțini, foarte puțini dintre acești copii, se nasc cu desăvârșire umani, neîntinați de rău. Știam că risc dând

naștere unei vietăți a Întunericului, dar mi se părea că merită, dacă astfel mă descotoroseam de Diavol.

Am fost, într-adevăr, norocoasă. Am născut un băiețel frumos, fragil, perfect din toate punctele de vedere.

N-am mai simțit niciodată o dragoste atât de intensă față de vreo altă vietate. Să simt pe trup căldura delicată a fiului meu, atât de încrezător, atât de dependent, mi se părea minunat: o fericire mai presus de orice visasem vreodată; ceva niciodată închipuit sau anticipat. Copilașul acela mă iubea, iar eu îl iubeam, la rândul meu; viața lui depindea de mine și pentru prima dată eram cu adevărat fericită. Dar pe lumea asta o fericire ca a mea rareori e de durată.

Îmi amintesc bine momentul în care s-a sfârșit. Soarele tocmai apusese și era o seară caldă de vară, așa că am ieșit în grădina înconjurată de ziduri a căsuței mele, legănându-mi pruncul în brațe și murmurându-i încetisor un cântec, ca să-l adorm. Deodată, fulgere au spintecat cerul și am simțit cum pământul se mișcă sub tălpile mele; aerul a devenit tăios de rece. Cu toate că anticipasem de ceva timp o vizită a Diavolului, mi-am dat brusc seama că sosirea lui era acum iminentă, iar inima mi-a tresăltat de teamă. În același timp, m-am bucurat, pentru că, de îndată ce avea să-și vadă fiul,

știam că va pleca și nu mă va mai putea vizita niciodată. Aveam să scap de el pentru tot restul vieții.

Până acum, Diavolul îmi apăruse totdeauna sub înfățișarea unui tânăr cu părul negru și cârlionțat, ochii albaștri și o gură care deseori se arcuia la colțuri într-un zâmbet cald, cordial. Numai că el poate să ia multe înfățișări, iar de data asta mi-a apărut sub cea pe care vrăjitoarele din Pendle o numesc „Temuta Sa Maies-tate”: e chipul folosit ca să intimideze și să îngrozească.

S-a întrupat atât de aproape de locul în care stăteam eu, încât am simțit în față răsufierea lui fetidă și m-am luptat să nu vărs. Era mare — de trei ori mai înalt ca mine — cu coarne răsucite de berbec și un uriaș trup gol, acoperit de un păr negru, încâlcit. Nici n-a apărut bine, că, scoțând un răget turbat, mi-a înșfăcat nevino-vatul bebeluș și l-a ridicat sus de tot, pregătindu-se să-l trântască de pământ.

— Te rog! l-am implorat eu. Nu-l vătăma. Fac orice, dar, te rog, lasă-l să trăiască. Ia viața mea în schimb!

Diavolul nici nu m-a privit. Era plin de mânie și cru-zime. I-a zdrobit copilului meu căpșorul fragil de o piatră. Apoi a dispărut.

Mult timp, am fost înnebunită de durere. Iar apoi, pe măsură ce zilele lungi și nopțile fără somn treceau cu

încetineală, gândurile răzbunătoare au început să mi se învoluteze prin minte. *O fi posibil?* mă întrebam. *Pot eu să-l nimicesc pe Diavol?*

Imposibil sau nu, acesta a devenit țelul și unica mea rațiune de a exista.

Abia acum o lună am reușit să fac niște pași în această direcție. Diavolul n-a fost nimicit, dar măcar e legat pentru o vreme. Legarea a fost săvârșită cu ajutorul bătrânului Vraci, John Gregory, și a tânărului său ucenic, Thomas Ward. L-am țintuit pe Diavol cu sulite din argint, după care i-am bătut mâinile și picioarele în piroane de fundul stâncos al unui puț adânc din Kenmare, în sud-vestul Irlandei, unde-i este acum îngropat trupul.

Încă simt încântare când îmi amintesc momentul izbânzii noastre. Diavolul era în patru labe, smucind din cap în toate părțile ca un taur turbat și urlând de durere. I-am înfipt primul piron în mâna stângă, după care am izbit de trei ori cu barosul în floarea lui lată, străpungându-i carnea și țintuindu-i zdravăn de stâncă imensa labă păroasă. Cu toate astea, în nerăbdarea mea de a-l lega, am devenit neglijentă, iar acela a fost momentul în care puteam să mor.

El și-a întors capul, a căscat larg gura și s-a aruncat spre mine, parcă vrând să-mi smulgă capul de pe trunchi

dintr-o mușcătură. Totuși eu m-am ferit de fălcile lui ucigătoare, apoi am ridicat barosul și l-am lovit cu putere în față, făcându-i bucățele dinții din față și lăsându-i doar cioturi sparte și însângerate. Puține lucruri mi-au dăruit vreodată o satisfacție mai mare decât asta!

Pe urmă, Tom Ward a început să mânuiască Lama Destinului, pe care i-o dăruise Cuchulain, cel mai mare dintre eroii răposați ai Irlandei. Din două lovituri mortale, ucenicul Vraciului i-a tăiat Diavolului gâtul, iar eu am luat cu mine capul retezat.

Cât timp capul rămâne despărțit de trup, Diavolul e legat. Însă întunecații lui slujitori mă urmăresc. Ei vor să-l readucă la trup și să smulgă piroanele și sulițele din argint, astfel încât el să fie din nou liber.

Ca să-i contracarez, mă mișc întruna. Procedând așa, câștig timp pentru ca Vraciul și ucenicul lui să poată descoperi mijloacele prin care Diavolul să poată fi, în sfârșit, nimic, sau trimis înapoi în Întuneric. Dar eu nu pot fugi mereu, iar puterile mele nu sunt nesfârșite. În plus, în firea mea e să mă lupt, nu să fug. Aici e un conflict pe care nu-l pot câștiga; ei sunt prea mulți... prea mulți slujitori ai Întunericului, și prea puternici, ca să poată fi biruiți chiar și de vrăjitoarea asasină a clanului Malkin.

— Cât de bine mă simt, să te am în puterea mea, i-am zis Diavolului, cum stăteam așa față-n față cu el.

Pentru moment, capul retezat n-a răspuns, dar apoi gura s-a deschis încet și o dâră de salivă amestecată cu sânge s-a scurs pe bărbie.

— Descoase-mi pleoapele! a zberat, cu o voce ca un mârâit gros. Buzele i s-au mișcat, însă cuvintele păreau să se înalțe din pământul de sub el.

— De ce-aș face una ca asta? am replicat, pe un ton sever. Dacă ai putea să vezi, le-ai spune slujitorilor tăi unde mă aflu. În afară de asta, e plăcerea mea să te privesc cum suferi.

— Nu vei putea triumfa niciodată, vrăjitoareo! a mârâit el, arătându-și din nou dinții spârți. Eu sunt nemuritor, pot să trăiesc mai mult decât însuși timpul! Într-o zi, tu vei muri, iar eu voi aștepta. Tot ce mi-ai făcut, îți voi plăti înmiit. Nici pe departe nu ți-ai putea închipui torturile care te-așteaptă.

— Ascultă, negliobule! i-am zis. Ascultă cu atenție! Eu nu zăbovesc asupra eșecurilor trecute, nici nu-mi azvârl gândurile în viitor mai mult decât mi-e necesar. Sunt creația lui „acum” și trăiesc în prezent. Iar tu ești aici, în prezent, captivul meu. Tu ești cel care suferă acum. Tu ești în puterea *mea*!

— Ești puternică, vrăjitoare, a replicat încet Diavolul, însă ceva mult mai puternic și mult mai ucigător te vânează. Zilele îți sunt numărate.

Dintr-odată, totul a încremenit. Faptul că vorbisem despre „timp” îl îmboldise să încerce din nou ceea ce nu izbutise să facă ultima dată când îl scosesem din sac. Avea capacitatea de a încetini, sau chiar de a opri, timpul; cu toate că, fiind despărțit de trup, puterile lui obișnuite erau acum limitate. Cu toate acestea, nevrând să-mi asum riscuri, i-am vârât mărul înfășurat în țepi înapoi în gură, după care am răsucit cârligul și l-am tras afară.

Chipul Diavolului a tresărit, iar pe sub pleoapele cusute i-am putut vedea ochii rostogolindu-se în spasme. Dar în același timp puteam să aud și șuierul vântului printre frunzele de deasupra mea. Timpul mergea înainte. Primejdia trecuse.

Am pus la loc capul în sacul din piele, am fixat cu privirea frunzișul întunecat și m-am concentrat. Am adulmecat și mi-am dat imediat seama că eram într-un loc încă sigur. Nimic periculos nu pândea prin crângul acesta care umbrea vârful dealului și-mi oferea un excelent ascunziș. Vrajmașii mei nu se puteau apropia neobservați.

Numărul urmăritorilor mei sporise treptat, dar îi pierdusem în urmă spre sfârșitul serii, iar la scurt timp după aceea îmi întrebuișasem prețioasele puteri magice pe care le mai aveam, înveșmântându-mă într-o mantie care mă făcea nevăzută. Eram nevoită să mi le folosesc cu zgârcenie, deoarece erau pe cale să se epuizeze. Acum era aproape miezul nopții și aveam de gând să mă odihnesc aici și să-mi refac forțele, dormind până în zori.

Ceva mai târziu, m-am trezit brusc, simțind o primejdie. Urmăritorii mei urcau dealul și se răspândiseră ca să încercuiască pădurea.

Cum de a fost posibil? Doar mă camuflasem bine: n-ar fi trebuit să mă poată găsi. Am sărit în picioare și am săltat sacul din piele pe umeri.

Fugeam de prea mult timp. Acum, în sfârșit, venise vremea să și lupt. Gândul la ce urma mi-a ridicat moralul: așteptarea dinaintea luptei avea întotdeauna acest efect asupra mea. Pentru asta trăiam: să-mi încerc puterea cu vrăjmașii mei; să lupt și să ucid.

Câți să fi fost acolo? Am pipăit falangele degetelor mari de pe salba pe care-o purtam la gât, absorbindu-le puterile magice înainte de a sonda întunericul cu mintea.

Creaturile care se apropiau erau în număr de nouă. Am adu-mecat de trei ori, ca să strâng mai multe informații. Mai erau și altele, în urmă — la aproape o milă depărtare — poate douăzeci, sau mai multe, înaintând în direcția mea. Ceva m-a nedumerit, făcându-mă să adu-mec încă o dată. Apăruse un element nou în grupul mai numeros; era cineva, sau ceva, cu neputință de identificat, alături de ceilalți. Ceva ciudat. Ce să fi fost?

Ceva mai puternic și mult mai ucigător te vânează.

Asta îmi spusese Diavolul. La ce s-o fi referit?

Poate să fi fost așa, dar deocamdată grupul mai mare, în întregimea lui, putea fi dat uitării. Mai întâi trebuia să mă ocup de amenințarea imediată, așa că am început să cântăresc cât de mare era primejdia reprezentată de grupul celor nouă.

Șapte dintre cei nouă urmăritori erau vrăjitoare. Cel puțin una dintre ele era de rangul întâi și folosea magia familiarilor. Poate că așa și reușiseră să mă găsească. Familiarul unei vrăjitoare putea fi orice, de la o broască râioasă, până la un vultur. Uneori, era câte o creatură puternică a Întunericului, deși acestea erau greu de controlat. Așa că familiarul putea să mă găsească, în pofida mantiei care mă făcea nevăzută.

De asemenea, puteam să-mi dau seama că un alt membru al grupului care urca dealul era un neom... și că al nouălea era un bărbat, practicant al magiei negre.

Mi-ar fi fost ușor să scap, alegând calea minimei rezistențe. Două dintre vrăjitoare erau tinere: abia trecuseră de stadiul de novice. Puteam pur și simplu să străpung încercuirea în punctul acela și să fug, pierzându-mă în întuneric. Dar nu așa e felul meu. Trebuia să le aduc aminte cine sunt. Să le trimit un mesaj limpede tuturor celor care mă urmăreau că eu sunt Grimalkin, vrăjitoarea asasină a clanului Malkin. Fugeam de atât de multă vreme, încât nu mă mai respectau. Trebuia să-i fac din nou să-mi știe de frică. Așa că am strigat spre vrăjmașii mei din vale.

— Eu sunt Grimalkin și aș putea să vă omor pe toți! Dar voi ucide numai trei, pe cei mai puternici dintre voi!

N-am primit vreun răspuns, dar totul a încremenit. Aceasta era liniștea. Eu eram furtuna.

Acum, scot două arme din teci. În mâna stângă strâng lama cea lungă pe care o folosesc în lupta corp la corp; în dreapta, un pumnal pe care să-l arunc. Vrăjmașii mei pătrund printre copaci, așa că încep să cobor panta, înaintând în întâmpinarea lor. Mai întâi, îl voi ucide pe

mag; pe urmă, pe neom: la sfârșit, pe vrăjitoarea cu familiar, cea mai puternică dintre toți.

Merg încet, având grijă să nu fac niciun zgomot. Unii dintre vrăjmașii mei ori duc lipsă de asemenea deprinderi, ori sunt neglijenți. Auzul meu e ascuțit și reușesc să detectez trosnetele întâmplătoare ale câte unui vreasc, sau slabul foșnet al lungilor fuste târându-se prin tufișuri.

Mă opresc imediat cum ajung deasupra magului. Nu e decât un bărbat, așa că va fi cel mai ușor de biruit dintre cei trei. Dar, chiar și-așa, e fără îndoială mai puternic decât cele șase vrăjitoare care înaintează spre mine. O vrăjitoare asasină nu trebuie să-și subestimeze niciodată vrăjmașul. Îl voi omorî repede, după care voi trece la următorul.

Mă încolăcesc ca un arc metalic tăios și mă concentrez asupra atacului, căutându-l pe mag, tatonând bezna cu ochii mei ageri. E un bărbat tânăr, dar cu toate că magia lui e puternică, nu stă prea bine din punct de vedere fizic, dovadă că răsufă greu din cauza urcușului.

Mă pun în mișcare ca un vârtej. Trei pași iuți la vale și azvârl pumnalul fără să-mi încetinesc înaintarea. Îl nimeresc pe mag drept în inimă, iar el cade pe spate, mort înainte de a apuca să țipe. Mijloacele lui magice de apărare s-au dovedit inadecvate.

Neomul e următoarea mea țintă. E un bărbat masiv, cu ochii depărtați și colți galbeni ascuțiți ieșindu-i peste buza de sus. Astfel de creaturi — vlăstare ale Diavolului cu câte o vrăjitoare — au o putere imensă și trebuie să fie ținute la distanță și puse jos de la o lungime de braț. Dacă le cazi în mâini, riști să fii sfâșiat bucată cu bucată. Sunt, invariabil, brutali și decăzuți moral, cei mai răi dintre ei fiind capabili de orice. Dacă fiul meu ar fi fost o asemenea creatură malefică, l-aș fi înecat imediat după naștere.

Mă reped spre el ca o ghiulea, culegând un alt pumnal din teaca lui din piele. Aruncarea mea e precisă și ar trebui să-l nimerescă în gât, numai că el parează. Vrăjitoarele l-au impregnat cu puterea lor, creând paveze menite să-mi abată lama. Pumnalul meu ricoșează, inutil, iar el se năpustește spre mine, mugind de furie, agitând o bătă mare într-o mână și o sulită cu țepi în cealaltă. Ridică bătă și împunge cu sulita. Numai că eu mă mișc înainte ca vreuna dintre ele să mă atingă.

Sacul greoi îmi țopăie pe spate când schimb iar direcția. Deodată, cu lama mea cea lungă, îi tai beregata neomului, iar el cade sufocat, un jet de sânge țâșnindu-i din gât. Tot fără să încetinesc, alerg mai departe.

Acum, trebuie să mă ocup de cel de-al treilea vrăjmaș: de vrăjitoarea cu familiarul.

Alerg în direcția opusă acelor de ceasornic, astfel încât brațul stâng, cel mai ucigător, să fie îndreptat spre pantă și spre vrăjitoarele rămase, care încă înaintează spre mine. O vrăjitoare mă atacă, dar nu e cea pe care o caut. O plesnesc cu mânerul pumnalului peste față și ea se prăbușește pe spate. Va scăpa cu viață, dar fără dinții din față.

Între timp, puternica vrăjitoare cu familiar mi-a simțit atacul, iar acum se întoarce cu fața spre mine, trimițându-mi descântece de magie neagră și tot atâtea sulite otrăvite, spre inimă. Le dau deoparte și mă îndrept direct spre ea. Aud bătăi de aripi și ceva plonjează spre fața mea, cu ghearele întinse. E un șoim mai mic: un vânturel. Îmi rotesc lama în sus, descriind un arc, iar șoimul țipă, penele căzându-i peste mine ca o ninsoare pătată de sânge.

Vrăjitoarea scoate un țipăt ascuțit în clipa în care-i moare familiarul și mai țipă o dată la prima tăietură. Următoarea mea lovitură îi pune capăt vieții, iar singurul sunet care se mai aude acum este acel lipa-lipa al tălpilor mele în contact cu pământul, și acel vâj-vâj al respirației mele, în timp ce gonesc tot mai tare la vale și părăsesc adăpostul copacilor.

Mă năpustesc spre răsărit și ies din pădure, lăsându-mi vrăjmașele să-și caute morții. Din fugă, derulez în

minte ce s-a întâmplat. O asasină trebuie să-și evalueze atât izbânzile, cât și eșecurile; ea trebuie să învețe totdeauna din greșeli.

Încerc să mă gândesc din nou la căile prin care ar fi putut să mă găsească. Vrăjitoarea era puternică, dar familiarul ei nu fusese decât un șoim mititel. Puterile lor magice la un loc n-ar fi fost suficiente ca să vadă dincolo de mantia invizibilă cu care mă înfășurasem. Nu, trebuie să fi fost altceva.

Dar acea stranie prezență care înainta, împreună cu grupul mai numeros, din depărtare? Ce să fie? Oare ea să fi fost cea care m-a descoperit? Dacă da, înseamnă că e puternică. Și e ceva neîntâlnit de mine până acum. Ceva nou.

E o dovadă de înțelepciune să arăți prudență față de necunoscut. Faptul că nu știi nimic despre el îl face să devină periculos. Dar, foarte curând, va muri. Cum ar putea spera să mă înfrângă pe mine?

Eu sunt Grimalkin.

CAPITOLUL 2 O AMENINȚARE NECUNOSCUTĂ

În fiecare zi, repetă-ți ție însăși că ești cea mai bună, cea mai puternică și mai ucigătoare. Până la urmă, vei începe s-o crezi. Până la urmă, se va adevăra.

În cazul meu, s-a adevărat.

Eu sunt Grimalkin.

Imediat înaintea zorilor, m-am odihnit timp de o oră, am băut apă rece dintr-un râu și am mestecat ultimele câteva fâșii de carne uscată.

Proviziile mele erau aproape epuizate și așa fi avut nevoie de carne proaspătă ca să-mi mențin forțele. Iepurii ar fi fost ușor de prins în cursă, dar eram încă urmărită

și nu-mi puteam permite să mă odihnesc mai mult de câteva clipe. Știam că majoritatea vrăjmașilor mei se aflau la aproape două mile depărtare, dar unul dintre ei ieșise înaintea grupului și se apropia de mine. Era acea creatură necunoscută pe care o adulfecasem când eram în pădure.

Se mișca mai repede decât mine. Indiferent ce primjdie ar fi reprezentat, foarte curând aveam să fiu nevoită să mă întorc și s-o înfrunt. Dar mai întâi trebuia să aflu mai multe. Așa că am scos o oglindă mică din teaca ei, prinsă de cureaua de pe umăr, am murmurat un descântec și apoi am suflat peste ea.

După câteva clipe, a apărut un chip omenesc. Al lui Agnes Sowerbutts. Cu toate că e o Deane, nu se omoară de dragul propriului clan. Trăiește departe de ce se întâmplă în Pendle și m-a mai ajutat și altădată. Între noi există o legătură: avem un interes comun. Ea e mătușa lui Alice Deane și prietenă apropiată cu Tom Ward, ucenicul Vraciului.

Agnes e pricepută la folosirea oglinzii. Puțini îi sunt pe potrivă când e să dai de urma oamenilor, a obiectelor și a creaturilor Întunericului. Dar își ține talentele pentru ea și puțini știu că e neîntrecută și în cristalomanție: mult mai bună decât Martha Ribstalk, cea mai

mare clarvăzătoare care a existat vreodată în clanul Malkin, acum însă moartă.

Era prea întuneric pentru ca Agnes să-mi citească pe buze, așa că am suflat iar peste oglindă și mi-am exprimat dorința scriind pe suprafața ei. Voiam să aflu ce era creatura care mă urmărea.

**Ce anume mă urmărește?
Ce mi se va întâmpla când o voi înfrunța?
Poți să mă ajuți?**

Am șters apoi oglinda. Agnes doar a zâmbit și a clătinat afirmativ din cap. Ea va face tot posibilul ca să mă ajute.

Așa că am fugit mai departe, străduindu-mă să mențin aceeași distanță între mine și ceea ce mă urmărea. La fiecare doi pași, sacul din piele mă izbea în spate. Capul Diabolului părea să devină tot mai greu, de la o oră la alta. Neîndoios că mă încetinea. Urmărirea era neconținută și, treptat, am început să pierd teren. Ceea ce nu mi-a displicut. Să tot alerg așa n-a fost nicicând cea mai mare dorință a mea. Abia așteptam momentul când aveam să mă întorc și să lupt.

S-au ivit zorii și, odată cu ei, cenușiul cerului și o burniță înghețată care îmi cădea peste față. Cam după o oră, am simțit cum oglinda începe să se miște în teaca ei.

Agnes încerca să ia legătura cu mine, așa că am poposit la adăpostul unui copac gros, am scos oglinda și m-am pomenit cu chipul vrăjitoarei privindu-mă. Are o față cumsecade, cu obraji rotunzi și o bărbie dolofană, dar e suficient să te uiți o singură dată în ochii ei și ai înțelege că e curajoasă și o femeie cu care nu-i de glumit.

Se numește Sowerbutts pentru că s-a măritat cu un om din Whalley. Apoi a plecat din Roughlee, satul clanului Deane. După zece ani, el a murit, iar ea s-a întors acasă, dar de data asta ca să trăiască într-o cocioabă la marginea satului. Cu toate că-i plăcea să se țină la distanță de clan, chiar și-așa îi știa toate secretele. Nu se petreceau prea multe prin Pendle care să-i scape lui Agnes și oglinzii ei.

Mi-a adresat un scurt zâmbet de întâmpinare, dar i-am zărit în ochi avertismentul încă dinainte să deschidă gura. Nu aveau să fie vești bune. M-am concentrat, privind-i cu mare atenție buzele, ca să citesc ce-mi transmitea ea fără glas.

Ceea ce te urmărește e un kretch. A fost creat printr-o alianță între vrăjitoare, neoameni și magi, special ca să te hăituiască și să te omoare. Ca mamă a avut o lupoaică, dar tată i-a fost un demon.

— Poți să numești demonul? am întrebat-o.

Informația asta era vitală. trebuia să știu ce puteri deține. Arăta probabil ca un lup, dar multe ar fi trebuit să țină de darurile moștenite de la tată. Și clanul meu, Malkin, a creat mai mulți *kretch*. Pe ultimul l-am numit Tibb. L-am folosit în încercarea de a contracara crescândă putere a unei clarvăzătoare din clanul Mouldheel. Un *kretch* e creat, de obicei, cu un scop anume. Iar asta fusese creat ca să mă omoare.

Agnes a scuturat din cap. *Îmi pare rău, a zis, mișcându-și buzele. O puternică magie îmi ascunde informația asta. Dar o să încerc în continuare.*

— Da, ți-aș fi recunoscătoare pentru asta. Ai căutat cumva în cristale? Ai văzut deznodământul luptei dintre mine și *kretch*?

Dacă te vei lupta curând cu el, vei suferi o rană mortală. De atât sunt sigură, mi-a răspuns Agnes, cu o față neîndurătoare.

— Și dacă amân lupta asta?

Deznodământul e mai puțin limpede. Dar șansele tale de supraviețuire cresc, pe măsură ce trece timpul.

I-am mulțumit, am vârât oglinda la loc ei și am început din nou să alerg, străduindu-mă să-mi mențin avansul față de *kretch*. În timp ce fugeam, mă gândeam la ce mi-a spus Agnes. Faptul că era un *kretch* însemna că trebuia să

mă feresc de el cât mai mult timp posibil. Astfel de crea-turi au o viață scurtă. Avea să îmbătrânească repede, prin urmare, de ce s-o fi înfruntat cât era în plină forță? Ceea ce trebuia să fac era să țin capul Diavolului departe de ghearele slujitorilor lui. Era mai important decât crescânda mea dorință de a mă întoarce ca să mă lupt cu vrăjmașul.

Eu chiar cred în puterea cititului în cristale, dar nu totdeauna dă rezultate exacte. De fapt, câteodată — deși rareori — pot fi chiar inexacte.

Îmi amintesc prima dată când am consultat-o pe Martha Ribstalk. În loc să folosească o oglindă, metoda de prezicere aleasă de ea a fost să privească într-un cazan pătat de sânge, aburind, în care fierbea degete, ca să scoată carnea moartă de pe ele. Pe acea vreme, era cea mai de seamă practicantă a magiei negre.

După cum ne-am înțeles, am vizitat-o la o oră după miezul nopții. Ea deja băuse sângele unui vrăjmaș și începuse ritualurile cuvenite.

— Banii mei îi primești? am întrebat-o.

M-a privit cu dispreț, dar a încuviințat, așa că i-am azvârlit trei monede în cazan.

— Stai jos! mi-a poruncit cu asprime, arătând spre lespezile reci din piatră aflate în fața cazanului mare,

clocotind. Aerul era încărcat de mirosul sângelui, și de fiecare dată când inspiram, gustul metalic pe care îl simțeam în gură devenea tot mai pronunțat.

M-am supus, așezându-mă turcește și privind în sus spre ea, printre aburi. Ea rămăsese în picioare, de cealaltă parte a cazanului, deasupra mea, tactică frecvent întrebuințată de cei dornici să-i domine pe ceilalți.

Totuși pe mine nu m-a înfricoșat și i-am susținut privirea, liniștită.

— Ce vezi? am întrebat-o, fără să-mi tremure vocea. Ce e în viitorul meu?

A tăcut multă vreme. Îi făcea plăcere să mă țină în așteptare. Cred că Martha era iritată de faptul că-i pusesem o întrebare, în loc să aștept să-mi comunice prezicerea ei.

— Tu ți-ai ales un vrăjmaș, mi-a zis, până la urmă. Diavolul e cel mai puternic dușman de înfruntat pentru orice muritor. Deznodământul ar trebui să fie simplu. În afară de cazul în care i-ai permite, Diavolul nu se va putea apropia de tine cât timp vei fi în viață, dar îți va aștepta moartea, după care va pune stăpânire pe sufletul tău și-l va supune la chinuri veșnice. Totuși mai e un lucru pe care nu pot să-l văd limpede. Există nesiguranță... o altă forță care poate să intervină; una care prezintă un vag licăr de speranță...

S-a oprit, a făcut un pas în față și a privit cu atenție în aburi. Încă o dată, a urmat o lungă tăcere.

— Există cineva... un copil abia născut...

— Cine e copilul ăla? am cerut eu să-mi spună.

— Nu pot să-l văd limpede, a recunoscut Martha Ribstalk. Ceva mi-l ascunde vederii. Cât despre tine, chiar cu intervenția lui, numai dacă ai fi extrem de îndemânică în folosirea armelor poți spera să scapi cu viață... numai cineva cu iuțeala și necruțarea unei vrăjitoare asasine, numai cea mai grozavă dintre vrăjitoarele asasine... una chiar mai cumplită decât Kernolde... ar putea să facă una ca asta. Cineva mai puțin înzestrat n-ar reuși. Așadar, ce speranțe ai? a glumit Martha.

Pe acea vreme, Kernolde era vrăjitoarea asasină a clanului Malkin, o femeie înspăimântătoare, cu o forță și o iuțeală neobișnuite, care ucisese douăzeci și șapte de pretendente la postul ei: câte trei pe an, atunci fiind al zecelea ei an de domnie.

M-am ridicat în picioare și am zâmbit de sus spre Marta.

— O voi ucide pe Kernolde și-apoi îi voi lua locul. Eu voi deveni vrăjitoarea asasină a clanului Malkin, cea mai tare dintre toate.

Martha a izbucnit într-un râs batjocoritor în timp ce mă îndepărtam, dar eu vorbisem cât se poate de serios. Ca să-l înfrâng pe Diavol, știam că voi fi nevoită să-mi dezvolt aptitudinile de luptătoare și să devin asasina clanului Malkin. Și trebuia să mă aliez cu copilul acela necunoscut.

Până la urmă, i-am aflat numele.

Tom Ward.

M-am grăbit mai departe, străduindu-mă să iuțesc ritmul. Burnița se prefăcuse între timp într-o ploaie torențială, plesnindu-mi fața și udându-mă până la piele.

În timp ce alergam, am meditat la arta prezicerii. În general, vrăjitoarele folosesc oglinda, însă unele intră în transe profunde și zăresc viitorul prin intermediul vise-lor. Altele aruncă oase în bătaia vântului dinspre miază-noapte și le studiază pe urmă cum cad. Mai e posibil să spinteci un animal mort și să-i examinezi măruntaiele. Însă vederea viitorului e nesigură, indiferent de ce ne-ar face să credem unele prezicătoare. Totdeauna există elementul noroc. Nu orice poate fi prevestit... și o vrăjitoare nu-și poate prevesti niciodată propria moarte; altcineva trebuie să i-o prezică.

Îmi displăcea Martha Ribstalk, însă știam că e bună în meșteșugul ei, așa că am consultat-o de mai multe ori, după acea primă ședință. În timpul ultimei noastre întâlniri, mi-a prezis momentul și felul morții mele: a insistat asupra faptului că se va petrece peste mulți ani, în viitor, dar că nu mă puteam bizui pe asta. Timpul cunoaște multe căi: poate că eu deja pornisem pe cea care-i anula profeția. Dacă era așa, atunci știam deja care fusese acel pas.

Mă aliasem cu John Gregory și cu Thomas Ward. Alesesem să-mi folosesc puterile întunecate în lupta împotriva Întunericului și pentru nimicirea Diavolului. Asta putea schimba totul.

Acum urcam, așa că am încetinit. Ajungând pe o coamă, m-am întors și am privit în direcția urmăritorului meu. M-am ghemuit, astfel încât acel *kretch* să nu-mi poată vedea silueta profilată pe fundalul orizontului, și am așteptat, nerăbdătoare să-l zăresc pentru prima dată.

N-am avut mult de așteptat. Am văzut cum bestia creată de vrăjmașii mei răsare dintr-un pâlț de sicomori și sare peste un șanț, înainte de a dispărea pe după niște arbuști. L-am văzut doar pentru o clipă, dar mi-a fost de ajuns ca să-mi dau seama că aveam de-a face cu ceva primejdios și înfricoșător.

De la distanță arăta, așa cum bănuisem, ca un lup enorm. Dar cât anume de mare, era greu de estimat. Părea să înainteze în salturi și era acoperit de o blană neagră cu pete argintii pe spinare. Dar apoi mi-am dat seama că labele din față erau de fapt două brațe cu adevărat puternice și musculoase. Vietatea fusese creată pentru luptă și pentru a mă omorî. Totul corpul ei fusese meșteșugit pentru îndeplinirea unui singur obiectiv: moartea mea.

Probabil că era iute în luptă și foarte puternic. Brațele acelea erau ca ale unui neom, capabile să-mi zdrobească oasele și să-mi smulgă mădularele. Nu mă îndoiam că avea colții și ghearele veninoase. O singură mușcătură, sau chiar o zgârietură, puteau fi de-ajuns ca să-mi aducă o moarte lentă, agonizantă. Poate că la asta s-o fi referit Agnes Sowerbutts, când a vorbit despre amenințarea unei „răni mortale”.

Instinctul îmi cerea imperios să mă întorc și să mă lupt acum, ca să termin cu asta și să-l ucid pe *kretch*. Mândria mă împingea spre același lucru: voiam să ne încercăm puterile în luptă. I-aș fi dovedit că sunt mai puternică și mai tare decât orice ar fi putut ei să-mi trimită împotriva.

O, domnule Lup! Ești pregătit să mori?

Însă aici erau în joc mai multe decât viața și mândria mea. Într-o bătălie, norocul joacă adesea un rol important. Poți să-ți sucești o gleznă din cauza unei pietre ascunse în iarbă; un vrăjmaș mai puțin îndemânat ca mine poate fi favorizat de o lovitură norocoasă. Asasinele clanului Malkin mai avuseseră parte de astfel de morți: înfrânte de potrivnici inferiori lor. Mi se părea foarte greu de închipuit că puteam fi înfrântă, în orice condiții, dar dacă *într-adevăr* aș fi pierdut, capul Diavolului ar fi căzut în mâinile vrăjmașilor mei, și nu peste mult timp el ar fi umblat din nou pe Pământ.

Făgăduisem să țin capul Diavolului departe de ghearele slujitorilor săi, așa că, în ciuda dorinței mele de a lupta, aveam să-mi continui fuga, cât mă țineau puterile.

CAPITOLUL 3 SÂNGEREZII

Ia uite: sângezezi! Poate că te apropii de moarte.

Durerea e cumplită.

Acum, vrăjmașul tău se apropie, pregătit să-ți ia viața.

Acesta să fie sfârșitul? În fine, ești înfrântă?

Nu! De-abia ai început să lupți.

Crede-mă, pentru că eu știu.

Eu sunt Grimalkin.

In timp ce alergam mai departe, am trecut încă o dată în revistă opțiunile.

În care direcție să o iau? Până acum, călătoria mea nu urmărea vreun plan.

După ce am parcurs un drum lung și plin de cotituri prin Irlanda, am traversat în siguranță apele care despărțeau țărmul ei răsăritean de Comitat, amenințând un pescar singuratic. După o călătorie ca asta, majoritatea vrăjitoarelor din Pendle l-ar fi ucis pe om și i-ar fi luat barca sau falangele degetelor mari. Eu, în schimb, cea mai periculoasă dintre toate, i-am cruțat viața.

— Niciodată n-o să mai fii atât de aproape de o moarte violentă ca în ultimele ore, i-am zis, când am pus piciorul pe țărmul Comitatului. Întoarce-te la familia ta. Să ai o viață lungă și fericită.

De ce m-am purtat așa? Vräjmașii mei ar fi văzut asta ca pe un semn de slăbiciune, o dovadă că încep să mă înmoi și că sunt numai bună de prins; că nu mai sunt în stare să fiu vrăjitoarea asasină a clanului Malkin. Cât de rău s-ar fi înșelat? El nu însemna o amenințare pentru mine. Când omori atât de des, pe cât mi se cere mie, începi să te saturi să tot iei vieți... mai ales când e prea ușor. În plus, omul m-a implorat. Mi-a spus că are nevastă și copii mici și că se luptă zi de zi ca să nu-i lase să moară de foame. Fără el, mi-a zis, sigur ar muri. Așa că l-am lăsat și mi-am văzut de drum.

Acum, încotro ar trebui să merg? Puteam să înaintez spre nord, unde e sălașul dușmănoaselor vrăjitoare-de-apă,

și să-mi croiesc drum printre dealuri și lacuri, numai că hoardele alea slinoase îl sprijineau credincioase pe Diavol. Sudul era o altă variantă, însă acolo mă aștepta o cu totul altă primejdie. Oștile care invadaseră Comitatul fuseseră abia de curând împinse spre sud. Ar fi fost o nesăbuintă să mă îndrept tocmai spre liniile lor.

Da, să fiu mereu în mișcare era cea mai bună cale de a mă asigura că țeasta Diavolului nu va cădea în ghearele slujitorilor săi, dar aveam nevoie și de odihnă. Exista un singur loc în care m-aș fi putut duce, un loc în care vrăjmașii mei nu s-ar fi așteptat să merg. Puteam să mă întorc în Pendle, căminul clanului meu. Acolo aveam atât prieteni, cât și dușmani. Unele dintre vrăjitoare erau bucuroase să-l știe pe Diavol umblând liber prin lume; altele le-ar fi plăcut să-l nimicească sau să-l trimită înapoi în Întuneric. Da, aveam să mă îndrept spre Pendle: spre un loc special în care mă puteam refugia cât timp mă odihneam, îmi refăceam puterile și-mi spoream resursele magice. Turnul Malkin, odinioară fortăreața clanului meu, era în posesia a două vrăjitoare lamia sălbatice: „surori” ale mamei lui Tom Ward, moartă acum.

M-am întrebat dacă mi-ar fi permis să stau acolo. Erau vrăjmașe ale Diavolului, poate că aș fi reușit să le conving să mă lase să împart cu ele refugiul.

Merita încercat, așa că am schimbat direcția și am continuat să alerg spre Pendle.

Cu toate astea, cu mult înainte să ajung acolo, mi-am dat seama că voi fi nevoită să mă lupt întâi cu acel *kretch* care mă urmărea. N-aveam de ales. Mai bine mă întorceam și înfruntam vrăjmașul, decât să fiu doborâtă pe la spate. Să-mi continui fuga nu mai era o variantă de luat în seamă: creatura era acum la mai puțin de o sută de metri în urma mea și se apropia cu iuțeală.

Inima a început să-mi bată mai repede la gândul luptei. Doar pentru asta trăiam.

M-am oprit în vârful unei mici ridicături și am privit înapoi. L-am văzut pe *kretch*, care tocmai traversase vâlceaua îngustă de dedesubt și începuse să urce dealul, cu blana lui neagră, lucioasă de la ploaie. Privirile noastre s-au întâlnit și i-am citit în ochi mai mult decât nerăbdare. Era disperat să-și înfigă colții în mine, să-mi sfâșie carnea și să-mi roadă oasele. Era singurul lui rost în viață, iar acea nevoie disperată de biruință ar fi adăugat sare și piper confruntării noastre.

Mi-am așezat sacul pe pământ. Nu-mi plăcea gândul de a-l lăsa nesupravegheat chiar și pentru o clipă, dar aveam să fiu mai eficientă în luptă dacă nu duceam

poveri. Acum, trebuia să fac totul fără greșeală: absolut totul, să-mi folosesc la maxim capacitățile. Atacul meu trebuia să fie perfect. Aveam nevoie și de magie, în afară de aptitudinile războinice.

Am dus mâna la salba de la gât și am început să pipăi fiecare falangă de deget mare, pe rând, pornind de la stânga spre dreapta. Un călugăr își pipăie mătăniile, mărgea după mărgea, folosindu-le ca ajutor pentru memorie, ca să țină șirul rugăciunilor. Ritualul meu e altfel: murmur fiecare descântec în timp ce absorb puterea înmagazinată înăuntrul oaselor. Fiecare e o relicvă, retezată din trupul unui vrăjmaș ucis în luptă. Fiecare a fost fiert temeinic în clocot, până când s-a desprins toată carnea, lăsând oasele curate.

Descântecel de început — cele de „facere” — trebuie să fie intonate corect și cu o cadență precisă. Dacă totul se face cum trebuie, oasele plutesc la suprafața apei din cazan și dănțuiesc printre bulbuci, încercând parcă să sară afară. Toate sunt culese cu mâna, în ciuda durerii, și nu trebuie lăsate să cadă pe pământ. Apoi, în fiecare se face câte o gaură și se adaugă la salbă.

Cu cât vrăjmașul e mai puternic, cu atât mai mare e puterea înmagazinată înăuntrul fiecărui os. Dar această

energie nu e nesfârșită. De îndată ce un os e secătuit de putere, el trebuie înlocuit.

Mai întâi, am atins oasele lui Janet Fox; ea fusese puternică și ne luptaserăm timp de două ore, sub soarele după-amiezii. Am absorbit din ele toată puterea rămasă; acum, oasele ei trebuiau înlocuite. Oasele luate de la Lydia Colț-Galben nu le-am secătuit de tot. Ea avea o anumită subtilitate în luptă: aveam nevoie acum de această calitate, dar am preferat să păstrez ceva pentru mai târziu. Așa că am continuat să răsucesc salba, pipăind oasele. Măcar aveam ce-mi trebuia.

Eram pregătită.

M-am repezit cu toată viteza spre *kretch*. Cu fiecare pas, partea rațională din mine, mintea mea calculată, mă avertiza cât de greu îmi va fi să înving de data asta. Creatura era cu mult mai mare decât crezusem inițial. Cu toate că avea înfățișarea unui lup, dimensiunile lui te duceau cu gândul la un cal mai mic. În afară de brațele alea musculoase, cu degete lungi și gheare tăioase, pe trupul păros se vedeau tot felul de pungi. Nu erau curelușe și teci din piele: erau făcute din carnea lui și adăposteau arme.

Însă instinctele mele de războinic sunt foarte puternice și am o mare încredere în forțele mele. Indiferent ce șanse am, voi birui. Eu sunt Grimalkin!

Fără să încetinesc, mi-am oprit bătăile inimii. E o deprindere pe care am exersat-o de-a lungul multor ani. Sângele mi se liniștește: fluxului sanguin nu mai cunoaște modificări ce m-ar împiedica să nimeresc ținta. Arunc un cuțit direct din teaca lui, repezindu-l în capul creaturii.

Aruncarea mea e precisă și-și nimerește ținta. Cu toate astea, spre iritarea și enervarea mea, lama nu pătrunde prin pielea groasă, ci alunecă pe capul păros și cade, inofensivă, pe iarba înaltă. Un coif metalic nu i-ar fi oferit o protecție mai bună.

Deodată, zăresc un licăr de sânge în blana închisă la culoare. I-am crestat carnea, însă țeasta de dedesubt e puternică și groasă, o pavază osoasă în calea lamelor mele.

Oare n-o avea și restul corpului paveze ca asta? Mișcările lucioase și suplele creaturi care aleargă spre mine atât de grațios afirmă contrariul. Sigur are și puncte slabe. Eu o să le găsec, iar creatura o să moară.

Așa că-i pun la încercare trupul, azvârlind a doua lamă spre coaste. Reacția lui e rapidă: se răsuțește, iar lama trece pe lângă el. Îmi las inima să-și reia bătăile.

Acum îl văd pe *kretch* venind spre mine din altă direcție. Eu mă reped înainte, iar în mâna stângă am lama cea lungă: cu ea obișnuiesc să mă lupt de aproape.

Copiindu-mi mișcările, părosul *kretch* scoate și el o lamă lungă dintr-o pungă de pe umăr. O manevrează cu mâna stângă. Ghearele de la mâna dreaptă sunt pregătite să mă primească. Însă m-am hotărât ce să fac. Acum știu cum pot să câștig repede bătălia asta și să-mi continui fuga.

Ne ciocnim cu putere: îl aud pe *kretch* mârâind, arătându-și colții ascuțiți pe care vrea să și-i înfigă în capul meu. Duhoarea răsufării lui râncede îmi umple nările în timp ce mă las în jos și alunec printre picioarele lui. Lunecând pe iarba umedă a pantei pe sub trupul lui păros, îmi legăn lama în dreapta și-n stânga, crestându-i labele din spate și retezându-i tendoanele de la genunchi.

Creatura scoate un țipăt și se prăbușește pe spate, în timp ce sângele ei împrășcă iarba. Eu, însă, mă rostogolesc deja într-o parte, iar apoi o rup la fugă spre creasta dealului, spre sacul din piele, pe care mi-l arunc cu un gest hotărât pe umăr. Privesc din nou în jos și zâmbesc, triumfătoare. Creatura urlă de durere și se zbate disperată să se târască până la mine, cu ajutorul puternicelor labe din față.

O, domnule Lup! Ce faceți, șchiopătați?

Tărăște după el labelle din spate, nefolositoare. Cu tendoanele retezate, n-ar mai putea acum să mă ajungă vreodată. Fără îndoială, cine a creat bestia o va găsi și-i va pune capăt chinurilor. Sunt încântată de reușita mea, dar m-aș fi așteptat la o luptă mai grea. Cu toate astea, mă simt bine când triumf în fața vrăjmașilor mei.

Cu inima acum ușoară, alerg spre Pendle. Exaltarea adusă de izbândă pune stăpânire pe mine. Până și ploaia a încetat. Se văd spărturi printre nori și curând soarele va străluci. Cât despre ceilalți urmăritori ai mei, i-am lăsat mult în urmă.

M-am așezat turcește pe iarbă și m-am făcut comodă. Pe urmă, am scos capul Diavolului din sac și, ținându-l de coarne, l-am așezat pe malul cu iarbă, astfel încât să fie aproape la același nivel cu mine.

I-am scos mărul verde și țepii și am așteptat, răbdătoare, să vorbim. Totdeauna începea la fel.

— Descoase-mi pleoapele! a strigat vocea lui profundă. Cuvintele au dat impresia că vibrează prin malul acoperit de iarbă.

— De ce tot spui asta? N-o să înveți niciodată să-ți accepți soarta? Pleoapele îți vor rămâne cusute. Fii

recunoscător pentru că te las să vorbești pentru puțin timp. Nu ți-l irosi. Ai ceva să-mi spui? Ceva care să merite ascultat?

Diavolul n-a răspuns, dar pe sub pleoape globii oculari i se mișcau frenetic. Apoi, gura i s-a deschis, ca și cum ar fi vorbit cu cineva, numai că eu n-am putut auzi nimic.

— Ești în legătură cu cineva? l-am întrebat. Discuți cu vreunul dintre slujitorii tăi? Dacă da, atunci o să te bag la loc în sac!

— Slujitorii mei vorbesc tot timpul cu mine, fie că pot să le răspund, fie că nu. Îmi spun tot felul de lucruri; totmai am aflat ceva foarte interesant.

Gura i s-a strâmbat într-un rânjet de superioritate, ca și cum ar fi savurat vestea primită, și dâre de sânge și salivă i s-au scurs pe bărbie. Nu i-am dat Diavolului satisfacția de a-l întreba ce știe. Oricum avea să-mi spună. Nu trebuia decât să am răbdare.

— S-a făcut, a zis, în cele din urmă. Ești terminată: ca și moartă! Curând, voi fi liber.

— L-am mutilat pe acel *kretch* creat de slujitorii tăi. Așa că nu-ți mai pune speranțele în el.

— Foarte curând, vei vedea adevărul, vrăjitoareo... foarte, foarte curând, de fapt!

— Poftim? Adevărul, de la Părintele Minciunii? am replicat, râzând disprețuitor.

Mereu grijulie față de confortul Diavolului, am cules o mână zdravănă de urzici pișcătoare și le-am pus în sac, ca să-i întind un pat pentru odihnă. Pe urmă, i-am îndesat în gură mărul verde înfășurat în țepii de trandafir.

— Somn ușor! Vise plăcute! am strigat, legând șnurul sacului.

Cu o oră înaintea apusului, m-am oprit și am întins curse pentru iepuri. Era o seară plăcută și caldă, și iarba se uscuse. Eram deja la marginea districtului Pendle, iar dealul se vedea clar la nord-est.

M-am hotărât să-mi folosesc oglinda ca să iau legătura cu Alice Deane și să văd dacă ea, Tom Ward și Vrăciul au ajuns în siguranță în Comitat. Trecuse o săptămână de când vorbisem ultima oară cu ea. Pe atunci, se pregăteau să părăsească sud-vestul Irlandei și să călătorească prin țară cu trăsura până la Dublin, de unde să ia o barcă până acasă. Eram cu mult înaintea lor: deja acostasem la sud de Liverpool și-mi începusem drumul spre nord, ținându-mă aproape de coastă, înainte de a intra pentru prima oară în contact cu slujitorii Diavolului, la vest de Ormskirk.

Scoțând oglinda din teaca ei, am rostit cuvintele magice ca să intru în legătură și am așteptat, răbdătoare, să apară Alice.

Oglinda s-a luminat și, din ea, mi-a zâmbit Alice.

— Să înțeleg că totul e bine? am întrebat.

Alice a făcut semn din cap că da.

Am ajuns de trei zile acasă, și Moș Gregory deja a pus oamenii să trudească din greu la reconstruirea casei. Deocamdată, dormim sub cerul liber. Tu ce faci? Capul tot la loc sigur e? m-a întrebat mișcându-și buzelor.

— Da, fetițo, i-am zis. Am fost în primejdie, dar am scăpat cu viață. Capul tot la loc sigur e, în mâinile mele... numai că nu pot să fug la nesfârșit. Spune-i lui Thomas Ward să-și pună scufia pentru gândit! E timpul să-l nimicim pe Diavol: trebuie să-l distrugem pentru totdeauna!

I-am zâmbit lui Alice și am lăsat deoparte oglinda, fixând cu privirea dealul Pendle care se contura la orizont.

Eram foarte aproape de casă. Dar odată ajunsă la Turnul Malkin, aveau să mă lase vrăjitoarele lamia să mă refugiez înăuntru? Și, dacă nu, puteam să-l cuceresc de la ele prin forță? Două dintr-odată ar fi fost greu de biruit, dar dacă intram prin tunel, poate reușeam s-o ademenesc pe una dintre ele în temnițe. Teoretic, ele

îmi erau aliate, dar dacă era necesar, aveam să le omor pe amândouă.

Am simțit din nou oglinda mișcându-se în teaca ei. Când am scos-o, Agnes Sowerbutts mă privea din ea. Părea preocupată.

— L-am ologit pe *kretch*, i-am zis. Primejdia a trecut.

Aș fi vrut eu să fie așa, mi-a răspuns Agnes, din buze. Am descoperit creatura reflectată de suprafața unui mic lac, unde s-a oprit să-și astâmpere setea. Acum te urmărește iar și abia dacă mai șchiopătează. Curând, va fi în stare să alerge din nou.

Am izbutit până la urmă să citesc numele celui care i-a fost tată. Acel kretch a fost zămislit de Tanaki, unul dintre demonii ascunși, care foarte rar e invocat și numai cu mare greutate. Puține se știu despre el, în afară de faptul că dă dovadă de o foarte mare perseverență. Dacă a pornit pe un drum, nu se abate niciodată până când nu i se îndeplinește voința. Și nu numai atât: orice înfrângere îl face mai puternic. De fiecare dată când se luptă, devine mai de temut. Astfel de trăsături sigur le-a moștenit și kretch. I s-au dat mari puteri de tămăduire.

Am încuviințat, încruntându-mă. Ologirea trebuia să fie definitivă. Însemna că avea să-mi fie foarte greu să

biruiesc o astfel de creatură. Nu-mi mai puteam permite răgazul unei nopți de somn.

Mai e ceva, și mai rău, mi-a zis Agnes, privindu-mă drept în ochi și mișcându-și buzele fără să scoată un sunet. Ești tăiată pe frunte...

Mi-am dus un deget la frunte și, spre supărarea mea, am simțit linia unei tăieturi. Degetul mi s-a mânjit puțin de roșu. Era ceva mai mult decât o zgârietură, fără îndoială provocată de una dintre ghearele aceluia *kretch*. În fierbințeala luptei, nu simțisem nimic. Mi-am adus aminte ce-mi prezisese Agnes, că voi suferi „o rană mortală”.

— Dar o mică rană ca asta nu înseamnă nimic, nu? am întrebat.

Rana e ușoară. Dar e posibil ca otrava să-ți fi pătruns în sânge. Vrei să citești încă o dată și să văd deznodământul?

Mă simțeam destul de bine și nu prea credeam că era nevoie, dar ca să-i fac pe plac lui Agnes, am clătinat din cap că da, și imaginea din oglindă s-a șters. Următoarea oră mi-am petrecut-o gătind și mâncând doi iepuri dolofani, gândindu-mă la *kretch*. Oare cu câtă iscusință să fi meșteșugit vrăjmașii mei creatura aceea? Poate că glandele de la baza labelor secretau o substanță care le împiedica pe victime să simtă durerea?

E un truc întrebuițat de unele animale de pradă, astfel încât victima lor să nu dea atenție răniilor otrăvite... până când e prea târziu. Dar eu nu eram deocamdată prea îngrijorată din cauza asta. Plină de energie, am alergat toată noaptea spre Pendle. Mă simțeam puternică. Nu aveam absolut deloc simptome de otrăvire.

Nu încă.

Ele au început să se facă simțite exact când Pendle și-a ițit umbra adormită în lumina cețoasă de dinaintea răsăritului.

A început cu o tulburare a vederii. Mici fulgere luminoase mi-au apărut pe la colțurile ochilor. Niciodată nu mai pășisem așa ceva, iar la început le-am acordat prea puțină atenție. Numai că, treptat, fulgerele s-au întesit; pe urmă, mi-am pierdut suflul, iar bătăile inimii mi s-au accelerat. Am încercat să nu iau în seamă simptomele astea... și nici sacul, care părea tot mai greu cu fiecare pas. Apoi picioarele au început să-mi fie nesigure.

Dintr-odată, m-am trezit în genunchi, scuturată de un val de greață. Mi-am vomitat cina în iarbă și m-am ghemuit acolo, icnind și gâfâind după aer. După câteva minute, am început să respir aproape normal și m-am străduit să mă ridic. Dar când am vrut să fug, mi-am

simțit picioarele ca de plumb și n-am izbutit să fac decât doi, trei pași împleticiți.

După câteva minute, starea mea s-a deteriorat și mai mult. De fiecare dată când trăgeam aer în piept, hârâind, plămânii îmi erau săgetați de o durere ascuțită. Dar nu-mi permiteam să mă opresc. Mi-l imaginam pe *kretch* țopăind grăbit după mine. Chiar dacă nu înaintam prea rapid, cu fiecare pas chinuit mă apropiam mai mult de Pendle. Din punct de vedere fizic, sunt excepțional de viguroasă și de rezistentă. Și credința în mine rămăsese puternică: eram convinsă că puteam să mă lupt cu efectele otrăvii și să le alung.

Oglinda s-a mișcat. Am scos-o și am privit încă o dată chipul lui Agnes Sowerbutts. Era posomorâtă și a clătinat încet din cap.

Otrava acționează lent, dar e mortală, mi-a transmis ea prin mișcările buzelor. Dacă nu primești ajutor, probabil că vei muri. Nu pot să-ți spun însă ce anume te va doborî: când am încercat să citesc, oglinda s-a întunecat.

Pot încă să sper, mi-am zis. O oglindă care se întunecă nu înseamnă decât că lucrurile sunt nesigure.

— Stă în puterea ta să mă ajuți? am întrebat-o.

Sunt bătrână și nu pot să-ți ies în întâmpinare. Dar dacă reușești să ajungi la mine, o să fac tot ce pot ca să te ajut.

Agnes e o tămăduitoare foarte puternică. Dacă aş reuşi să ajung la căsuţa ei...

I-am mulţumit, după care am pus oglinda în teacă. Tremuram din tot corpul acum. Am încercat să ignor acest lucru, dar n-am putut să fug de adevăr. Mi-am dat seama că nu mai aveam forţă să ajung de una singură la marginea satului Deane.

Mereu mă bizuisem doar pe puterile mele; de cele mai multe ori, mergeam singură. Acum, mândria îşi scoatea capul, punându-se ca o barieră între mine şi ajutorul de care aveam nevoie. Şi, în definitiv, la cine-aş fi putut să apelez? În cine să am încredere? Mai presus de orice, cineva trebuia să care capul Diavolului şi să nu-l lase pe *kretch* să se atingă de el.

Nu aveam „prietene” adevărate în interiorul clanurilor, doar cele pe care le ajutasem sau cu care încheisem alianţe temporare: vrăjitoare ca Alice Deane. Din nefericire, Alice era prea departe ca să mă poată ajuta. Se întorsese la Chipenden, împreună cu John Gregory şi cu Tom Ward.

Am luat la rând toate persoanele în care aş fi putut avea încredere, dar le-am eliminat repede, una câte una. Clanurile din Pendle se despărţiseră în trei grupări atunci când îl chemaseră pe Diavol să umble pe faţa

Pământului: erau acelea care-l slujeau, cele care i se împotriveau și, în sfârșit, cele care se mulțumeau să privească și să aștepte, urmărind poate să se alieze cu învingătorul acestui conflict.

Plecasem de atâtea luni din Pendle, încât nu aveam cum să mai fiu sigură că vor să mă ajute. Am privit conturul cenușiu al dealului Pendle, în timp ce gândurile mi se învârteau în minte, ca o molie în jurul lumânării aprinse, încercând să ajung oriunde, în afara inevitabilei flăcări.

Unei singure persoane puteam să-i cer ajutorul, însă era prea tânără și nu voiam s-o pun în primejdie. Deși era puternică și foarte capabilă.

Vrăjitoarele asasine nu sunt precum vracii: prin tradiție, ele nu-și iau ucenici. Numai că eu nu sunt ca predecesoarele mele. Eu am pregătit în secret o fată. Numele ei?

Thorne.

CAPITOLUL 4 OMOARĂ URSUL!

*Fiara asta are brațe suficient de puternice
încât să-ți smulgă mădularele pe rând,
și o gură plină de colți, atât de mare încât ar putea să-ți
desprindă capul de trup dintr-o mușcătură.
Ce șanse ai împotriva unui astfel de vrăjmaș?
Absolut niciuna; ești ca și moartă.
Cunosc răspunsul; e simplu:
omoar-o de la distanță!*

Thorne m-a căutat acum cinci ani, când ea nu avea decât zece. Stăteam turcește sub un stejar, aproape de satul Bareleigh, și meditam ce aveam să fac mai

departe: să caut și să omor ceva care nu era omenesc. În pădurea de la nord-est de Pendle, un urs o luase razna și omorâse trei oameni în ultima lună. Rămăseră puțini urși în Comitat, însă acela trebuia să moară.

Nu mi-am dat seama că sunt în primejdie, pentru că nu recunoșteam pericolul în persoana cuiva atât de tânăr.

Fetița a venit foarte aproape de mine și m-a lovit în coapsă cu călcâiul pantofului ei ascuțit la vârf. Într-o clipă, am fost în picioare. Am înșfăcat-o de păr și am tras în sus până a ajuns cu fața aproape de a mea.

— Dacă mai faci asta vreodată, am prevenit-o, îți despici piciorul!

— Eu sunt vitează, mi-a răspuns. Nu ești de acord? Cine altcineva ar mai îndrăzni să lovească o vrăjitoare asasină?

Am privit-o mai îndeaproape. Nu era decât o bucățică de om și abia dacă avea carne pe oase, dar în ochi i se citea o hotărâre neobișnuită pentru un copil. Ca și cum ar fi fost cineva mult mai matur și mai puternic care privea din spatele aceluși chip tânăr. Dar eu nu aveam de gând să înghit gogoși din partea ei.

— Ești mai degrabă neghioabă decât vitează! i-am întors-o. Hai, ia-ți tălpășița. Întoarce-te la mama ta: o să-ți dea ea de lucru.

— N-am nici mamă, nici tată. Locuiesc cu urâtul de unchi-meu. Mă bate în fiecare zi.

— Pe el îl lovești cu piciorul?

— Da... după asta mă bate și mai rău.

Am privit-o din nou pe fată, remarcând vânătăile de pe brațe și urma întunecată de sub ochiul stâng.

— Și ce vrei de la mine, fetițo?

— Vreau să-l omori pe unchi-meu.

Am râs și am lăsat-o jos, după care am îngenuncheat, ca să fim iar ochi în ochi.

— Dacă-ți omor unchiul, atunci cine-o să te mai hrănească și să te îmbrace?

— O să muncesc. O să mă hrănesc singură. O să mă fac vrăjitoare asasină, ca tine.

— Ca să ajungi vrăjitoarea asasină a clanului tău, trebuie să mă omori pe mine. Crezi că ești capabilă de așa ceva? Nu ești decât un copil.

Potrivit tradiției, în fiecare an sunt pregătite trei vrăjitoare ca s-o provoace pe asasina clanului. Însă pe mine de mulți ani nu mă mai înfruntase nimeni. După ce-o ucisesem pe cea de-a cincisprezecea pretendentă, descurajasem continuarea acestei practici, fiindcă mă săturasem și mă plictisiseam să le tot omor pe cele care voiau

să-mi ia locul. Era o risipă prostească de vieți, care slăbea puțin câte puțin puterea clanului Malkin.

— În curând, o să fiu la fel de mare ca tine, dar n-o să te omor, mi-a răspuns fata. Tu o să mori într-o zi și atunci eu o să fiu pregătită să-ți iau locul. Clanul va avea nevoie de o asasină puternică. Pregătește-mă!

— Du-te acasă, fetiço. Du-te acasă și lovește-l cu piciorul și mai puternic pe unchiul tău. Eu n-o să te pregătesc.

— Atunci, o să vin și mâine și-o să te lovesc și mai tare!

După asta, a plecat și nu m-am mai gândit la ea, dar s-a întors a doua zi și s-a oprit lângă mine. Eu eram în fierăria mea, ascuțind o lamă nou făurită.

— L-ai mai lovit cu piciorul pe unchiul tău? am întrebat-o, neputând să împiedic un zâmbet să mi se strecoare pe față, în timp ce puneam arma pe nicovală.

Fetița nu mi-a răspuns. A făcut un pas înainte și a încercat să mă lovească iar, însă eu eram pregătită. Am plesnit-o tare cu palma și am aruncat-o cât colo în țărână. Nu eram supărată, deși mă cam săturasem de nesăbuiința ei și voiam să-i arăt că nu sunt o persoană cu care să se poată juca. Însă fata era încăpățânată și — într-adevăr — vitează. A încercat încă o dată să mă lovească.

De data asta, am înhățat lama și am îndreptat-o spre gât-lejul ei.

— Până la sfârșitul zilei, fetițo, lama asta nouă va simți gustul sângelui! Ai grijă să nu fie al tău!

După care am luat-o, am azvârlit-o pe umăr și am plecat cu ea în direcția pădurii.

Era spre sfârșitul după-amiezii când am reușit să dau de urmele ursului; abia la amurg am ajuns la bârlogul lui, o grotă de pe versantul împădurit al unui deal. Înăuntru am dat peste oase împrăștiate pe pământul argilos. Unele dintre ele aparținuseră unor oameni.

L-am auzit pe animal târșându-și labele prin vi-zuină. Foarte curând, ne-a simțit mirosul și, după câ-teva clipe, și-a făcut apariția. Era mare, brun și fioros; pe bot și pe labe era mânjit de sânge. Mâncase, dar părea flămând. Ne-a privit furios pentru o clipă, iar eu i-am întors privirea cu hotărâre și am șuiert spre el, ca să-l provoc. Atunci, s-a ridicat pe labele dinapoi și a scos un cumplit răget de mânie.

Am lăsat-o jos lângă mine pe fată.

— Cum te cheamă? am întrebat-o.

— Thorne Malkin.

I-am întins lama făurită și ascuțită în dimineața aceea.

— Bine, Thorne, du-te și omoară ursul! i-am ordonat.

Fata a privit țintă ursul, care se îndrepta acum clătându-se greoi în direcția noastră, cu gura căscată, gata de atac. Pentru prima oară, i-am zărit frica în ochi.

— E prea mare, mi-a zis.

— Nimic nu e prea mare ca să fie ucis de o vrăjitoare asasină. Omoară ursul și te voi pregăti. Și mai târziu, într-o bună zi, îmi vei lua locul.

— Dar dacă mă omoară?

Am zâmbit. Ursul ajunsese între timp foarte aproape.

— În cazul ăsta, o să aștept până când începe să te mănânce. Când atenția o să-i fie distrasă, o să-l omor.

Atunci, s-a petrecut ceva cu totul neașteptat. Până în acel moment, fetița tremura de spaimă și părea gata s-o rupă la fugă dintr-o clipă în alta. Era exact ceea ce voisem. Intenția mea era s-o lecuiesc de dorința nesăbuită de a deveni vrăjitoare asasină.

Și ea *chiar* a fugit, dar nu în direcția în care m-aș fi așteptat.

Thorne a ridicat arma, a scos un răcnet și s-a repezit drept spre urs.

Până să scot și să azvârl un pumnal, ea era la doar câteva secunde de moarte. Eu rareori dau greș, iar acum țintisem perfect, așa că pumnalul s-a împlântat până la mâner în ochiul stâng al ursului. Animalul s-a clătinat

nesigur... dar Thorne încă gonea spre el. Când l-a înjunghiat în laba stângă din spate, fiara s-a prăbușit fără suflare peste ea.

Fata a avut mare noroc că n-a fost omorâtă sau cel puțin grav rănită, după ce a fost prinsă sub o greutate atât de mare. Când am tras-o afară, era plină de sângele ursului, dar altfel nevătămată. M-a impresionat curajul arătat de cineva atât de tânăr: merita să scape neatinsă.

— L-am omorât! a exclamat ea, triumfătoare. Acum, ești obligată să mă pregătești.

Am ridicat capul ursului și i-am arătat pumnalul înfipt în ochiul lui stâng.

— Eu l-am omorât, i-am zis. Tu i-ai oferit doar masa de seară. Dar a venit vremea să luăm și noi cina. Ursul de colo s-a tot ospătat cu carne omenească destulă vreme; acum, noi o să-i mâncăm inima.

Și m-am ținut de cuvânt. În timp ce Thorne a adunat lemne, eu am luat ce-mi trebuia de la urs: inima și două hălci fragede de la crupă. Foarte curând, focul era aprins, iar eu frigeam carnea pe o țepușă. Când a fost gata, am tăiat inima în două și i-am întins o jumătate fetei.

— E bună, mi-a zis ea. N-am mai gustat carne de urs până acum.

— Au mai rămas destul de puțini urși, dar pentru eventualitatea în care te-ai mai întâlni vreodată cu unul, sunt câteva lucruri pe care trebuie să le știi. Niciodată nu-l înjunghia în picior: asta nu face decât să-l înfurie și mai tare. Și niciodată nu sta aproape de el. Un astfel de animal trebuie omorât de la distanță. Are o putere imensă: dacă te-a prins un urs, poți să-ți iei adio de la viață. E în stare să-ți smulgă mădulele și să-ți zdrobească țeasta dintr-o mușcătură.

Thorne mesteca, gânditoare.

— O să țin minte asta, pentru data viitoare când o să mai mergem la vânătoare de urși, mi-a răspuns.

Mi-a venit să râd în gura mare auzind-o că se referea la „noi” și i-am zâmbit.

— Ți-a fost frică, fetiço; și totuși te-ai supus cererii mele și l-ai atacat pe urs. Așa că, da, voi începe să te pregătesc. Îți voi da o lună ca să-ți dovedești calitățile.

Am luat de jos pumnalul cel nou, pe care-l folosise Thorne ca să înjunghie ursul.

— Uite, i-am zis, întinzându-i-l. Acum e al tău. L-ai câștigat. E prima ta armă.

Și așa am început s-o pregătesc pe Thorne, dar am ținut totul secret. Aveam trei motive pentru asta. Mai întâi, pentru că, dacă unul dintre vrăjmașii mei ar fi aflat,

fata ar fi devenit o țintă. Prin capturarea sau prin vătămarea lui Thorne, ei ar fi putut încerca să mă strângă pe mine cu ușa.

În al doilea rând, țineam cu dinții de reputația mea și doream să inspir în continuare frică prin neîndurarea și independența mea. Era și motivul pentru care tot ciopleam în scoarța copacilor semnul foarfecii.

Și, în al treilea, pentru că succesoarea vrăjitoarei asatine a clanului Malkin se alegea în mod tradițional prin luptă. Eu consideram că era mai bine ca, după moartea mea, această practică să se mai repete o singură dată: vrăjitoarele să se întreacă pentru obținerea titlului; nu voiam să pară că o alesesem pe protejata mea ca să-mi fie succesoare. Dacă Thorne voia să devină următoarea asasină, trebuia să-și cucerească titlu în modul consacrat. Și știam cu siguranță că va reuși.

Luna a trecut repede și totul a fost de natură să mă mulțumească. Fata era curajoasă, dar și ascultătoare: cea din urmă era o calitate foarte importantă. Eu prefer să lucrez singură, dar dacă am o parteneră, atunci trebuie să dețin conducerea și nu e loc pentru purtări răzvrătite.

* * *

Mi-aduc aminte de prima dată când și-a demonstrat Thorne adevărata valoare și mi-am dat seama cât de bună avea să ajungă, într-o zi, ca asasină.

Vrăjitoarele-de-apă sălășluiau în nordul îndepărtat al Comitatului. Ele nu erau în relații de prietenie cu grupurile din Pendle și recent omorâseră o vrăjitoare din clanul Malkin, care se îndrepta spre sud trecând pe teritoriul lor. Eu fusesem trimisă de clanul meu să omor trei dintre ele, ca răzbunare.

Thorne n-a avut niciun rol în omorârea vrăjitoarelor-de-apă. Ea era acolo ca să privească și să învețe. Am omorât trei vrăjitoare, așa cum mi se ceruse, după care, alegând un luminiș din pădure, le-am înfipt capetele în pari, ciopliind semnul foarfecii în scoarța copacilor din jur. Așa, nu se putea face vreo confuzie. Nu era doar o răzbunare: era și un avertisment.

Privind în urmă, îmi dau seama că ar fi trebuit să plec imediat după ce mi-am terminat treaba și să mă grăbesc spre Pendle. În schimb, eu și Thorne ne-am petrecut cu folos o zi pe malurile lacului numit de unii Coniston. Era o zi de pregătire, așa că am forțat-o destul de mult pe fată. Soarele tocmai coborâse dincolo de copaci când am început pregătirea pentru aruncarea cuțitelor. Încercam

s-o învăț să fie calmă și să-și controleze furia. Ea avea armele: eu mi-am folosit mâinile.

— Taie-mă! am strigat, plesnind-o peste față și dându-mă înapoi, cât să nu ajungă la mine.

Thorne s-a răsucit, mânuind două pumnale, aruncându-le spre mine, cu o expresie extrem de furioasă pe față. M-am strecurat pe sub mâinile ei și am plesnit-o și mai tare, de data asta de două ori, provocându-i usturime în obraji și lacrimi în ochi.

— Calmează-te, fetițo! E doar puțină durere! i-am zis, în bătaie de joc. Gândește! Concentrează-te! Taie-mă!

Din nou, nu m-a nimerit, iar eu i-am mai tras cu putere o palmă. Eram aproape de malul apei și între timp se lăsase amurgul; fuiuare de ceață șerpuiau dinspre apă în direcția noastră.

Thorne a tras adânc aer în piept și am văzut cum fața i se destinde. De data asta, a fentat, iar arcul descris de primul ei pumnal a trecut atât de aproape de mine, încât i-am simțit șuieratul pe pielea umărului. I-am zâmbit aprobator și am făcut un pas înapoi ca să evit următoarea lovitură. Mă aflam la câțiva centimetri de marginea apei, iar lacul era adânc.

Atacul a survenit brusc, luându-ne pe amândouă prin surprindere. Eu eram cu spatele la apă, așa că

Thorne a zărit prima creatura. A făcut ochii mari de groază, și eu am întors capul și am privit peste umăr, văzând cu ochii moartea care năvălea spre mine.

Fiara avea brațe și degete lungi cu gheare tăioase, dar era mai degrabă pește decât om, cu o față de coșmar și ochi reci, o gură plină de dinți ascuțiți și un trup lung, unduitor, ca de țipar, și cu o aripioară îngustă pe spate.

Am încercat să mă dau într-o parte, însă arătarea a ieșit din apă, sprijinindu-se pe coadă, m-a înșfăcat de umăr și m-a smucit spre lac. Până a ajunge cu capul sub apa rece, mi-am dat seama că nu aveam la dispoziție nicio armă. Mă luptasem cu Thorne dezarmată, iar harnașamentul meu din piele, cu teci și cuțite cu tot, era întins pe iarbă, la ceva distanță de marginea apei.

Dar nu eram încă pierdută: cu unghiile de la mâna stângă i-am scos creaturii ochiul drept; apoi, i-am mușcat degetele până la os. Cu toate astea, era extraordinar de puternică și mă trăgea în continuare tot mai adânc în apa întunecată. N-avusesem timp să-mi umplu plămânii cu aer și am realizat că intrasem într-o mare încurcătură.

Deodată, însă, am văzut o altă siluetă în apă, lângă mine, și am simțit cum mi se îndeasă în mână un cuțit. L-am folosit degrabă... și cu bune rezultate. Nu mai

eram singură. O aveam pe Thorne alături de mine și împreună am tăiat creatura în bucăți.

În zori, am pus cap la cap aceste bucăți, lângă lac. Nu mai văzusem niciodată așa ceva, însă era, fără îndoială, un neom. Aceștia pot să ia multe forme bizare, cea de față fiind adaptată pentru viața în apă. Diavolul se folosește uneori de astfel de creaturi, ca să-și nimicească vrăjmașii. El nu se poate apropia de mine, așa că și-a trimis una dintre odraslele sale.

Fără îndoială, Thorne mi-a salvat viața în ziua aia; dăduse dovadă de un mare curaj, ca să vină după mine în apă, într-o astfel de situație. Ca răsplată, am tăiat fangele degetelor mari ale creaturii, le-am fiert și i-am dat ei oasele. Au fost primele oase pe care și le-a atârnat în salbă.

După ce am ajuns înapoi în Pendle, mi-am făcut un obicei din a o pregăti pe Thorne de câteva ori pe săptămână, luând-o din când în când cu mine când plecam în călătorii mai lungi, în căutarea celor sortiți morții de clanul meu.

I-am urmărit evoluția de la o tânără nerăbdătoare la o vrăjitoare care într-o zi putea să-mi ia locul. Din cauza războiului și a plecării mele în Irlanda, trecuseră mai

multe luni de când nu ne mai văzuserăm, dar știam că era gata să răspundă la chemarea mea.

Așa că acum am stat să privesc concentrată oglinda și am rostit incantația. În câteva clipe, mi-a apărut chipul lui Thorne. Nu mai era fetița care se repezise la urs. Avea ochii blânzi, ca două safire însuflețite, dar fața ei suplă era cea a unei războinice, cu gura mare și nasul ascuțit. Își tunsese scurt părul negru, iar pe obrazul stâng avea un mic tatuaj: efigia unui urs. Și-l făcuse ca să-i amintească de ziua în care acceptasem s-o pregătesc.

Ești rănită! mi-a zis mișcându-și buzele și arătându-și dinții. *Ce s-a întâmplat?*

Îi interzisesem să-și pilească dinții până când nu i se va fi încheiat complet pregătirea, așa că rarele ei zâmbete nu erau încă înspăimântătoare pentru alții.

I-am povestit despre *kretch* și despre otravă, însă capul retezat al Diavolului era cel care mă îngrijora mai mult, așa că i-am spus ce aveam în sacul din piele. Acesta era adevăratul motiv pentru care șovăiam s-o atrag pe Thorne într-o primejdie atât de mare.

— Orice s-ar întâmpla, nu trebuie să ajungă pe mâinile slujitorilor Diavolului, am continuat. Dacă eu mor, tu trebuie să iei povara asta asupra ta.

Sigur că da, dar n-o să mori. Unde ești?

— La sud-vest de Pendle, cam la cinci mile de poalele dealului.

Atunci stai pe loc: vin cât pot de repede. Cât de departe e acel kretch de tine?

— Mi-e imposibil să știu sigur, i-am răspuns, dar probabil că e la doar câteva ore în spatele meu.

Atunci, încearcă să mergi mai departe. Adu-ți aminte ce mi-ai zis odată: „Abia ai început lupta.”

După asta, oglinda s-a întunecat, iar Thorne a dispărut. Luptându-mă cu durerea, m-am străduit să mă pun pe picioare și am început să merg iar, cu răsuflarea întretăiată și clătinându-mă, spre est. Înaintarea îmi era extrem de înceată și începuse deja să mi se pară că-l aud pe *kretch* cum lipăie printre copaci în spatele meu, apropiindu-se tot mai mult, gata să se repeadă asupra mea.

La un moment dat, chiar m-am răsucit, pregătită să-l întâmpin, dar nu era nimic în urma mea. Iar în clipa următoare zăceam pe spate în timp ce ploaia mă bătea peste față. Am deschis ochii, cuprinsă de panică.

Unde o fi sacul? m-am întrebat și am întins mâna după el, dar n-am găsit nimic.

— E la loc sigur: îl am lîngă mine, mi-a zis o voce cunoscută.

Thorne îngenunchease lângă mine și părea îngrijorată. Am încercat să mă ridic în capul oaselor, însă ea m-a împins cu blândețe înapoi.

— Odihnește-te, m-a îndemnat, cu glas hotărât. Lasă-i timp poțiunii să-și facă efectul. Am trecut pe la Agnes în drum spre tine. Ce ți-a trimis nu e un leac, dar ar trebui să ne ajute să câștigăm ceva timp. După ce-ai scuipat prima înghițitură, am reușit să-ți torn pe gât cea mai mare parte din poțiune.

— Știi ceva despre *kretch*? O fi aproape? m-am interesat.

Thorne a scuturat din cap.

— Am adulmecat, dar nu-l simt aproape.

— Dacă am putea să ajungem în Pendle, am fi la adăpost pentru o vreme. Vrăjitoarele care au făcut creatura asta sunt din sud-vestul Comitatului. Nu vor îndrăzni să se aventureze pe teritoriul nostru.

— Sper să ai dreptate, mi-a zis Thorne. Însă clanurile sunt dezbinat. Unele ar putea să le permită trecerea. Și-acum, încearcă să te ridici.

M-a ajutat să mă pun pe picioare, dar nu eram sigură pe ele, așa că a fost nevoită să mă sprijine. Cu toate că nu avea decât cincisprezece ani și era încă în creștere, aproape că mă ajungea în înălțime și arăta din cap

până-n picioare ca o vrăjitoare asasină. Era îmbrăcată ca și mine: curelușe din piele îi încingeau trupul în toate direcțiile, ținând teci cu arme în ele.

I-am zâmbit.

— Încă n-am destulă forță ca să merg. Lasă-mă aici și ia tu sacul. Asta e tot ce contează.

— Mergem împreună, m-a contrazis Thorne, cu fermitate. Ți-aduci aminte cum m-ai cărat tu odată?

— Când am vânat ursul? Da, mi-aduc aminte foarte bine. Chiar mă gândeam la asta mai devreme.

— Ei bine, acum o să te car eu pe tine.

După asta, Thorne m-a săltat pe umărul ei și, ținând sacul în mâna stângă, a început să alerge ușor spre est. Ne îndreptam spre coliba lui Agnes Sowerbutts, de la marginea satului Deane, din Roughlee.

Mă simțeam ciudat să fiu cărată așa. Eram în război cu mine însămi: o parte din mine era furioasă pe propria slăbiciune și-i purta pică lui Thorne fiindcă mă trata astfel; cealaltă îi era recunoscătoare pentru ajutor și deplin conștientă că, odată ajunsă pe mâinile pricepute ale lui Agnes Sowerbutts, aveam mari șanse de a scăpa cu viață.

După o vreme, junghiurile din plămâni au revenit, pentru că efectele poziunii începuseră să se risipească. Agonia a pus încetul cu încetul stăpânire pe mine, până

când abia mai puteam să respir. Simțeam că-mi voi pierde din nou cunoștința.

Următorul lucru de care-mi amintesc e un sunet care semăna cu țipătul rău-vestitor al unui caprimulg, venit de foarte aproape. Apoi, totul a părut să încremenească brusc, iar temperatura s-a schimbat. Nu mai eram cărată: stăteam undeva la adăpost de ploaie. Zăceam întinsă pe un pat, și cineva se aplecase deasupra mea; deodată, chipul îngrijorat al lui Agnes Sowerbutts mi-a apărut, tremurător, în fața ochilor.

Am simțit cum îmi e ridicat capul și, dintr-odată, gura mi-a fost umplută cu un lichid al cărui gust era oribil. Am înghițit un pic și mi-a venit să vomit. Am vrut să scuip restul, dar am luptat împotriva acestei porniri. Agnes încerca să mă ajute. Era singura mea speranță de a scăpa cu viață. Ea m-a forțat să înghit, o dată, și încă o dată. După o vreme, o căldură neobișnuită mi-a cuprins încet tot corpul, începând din stomac, până la extremități. Mă simțeam bine. Cred că am și dormit un timp.

Dar apoi m-am trezit din nou, cu trupul torturat de dureri. Simțeam junghiuri ascuțite în piept și fiecare respirație era ca un pumnal înfipt în inimă. Mâinile și picioarele îmi zvâcneau de durere și erau grele ca plumbul.

Indiferent ce poțiune îmi dăduse Agnes, era clar că nu ținuse prea mult. Am deschis ochii, dar n-am putut să văd nimic. Totul era întunecat. Otrava să-mi fi răpit oare vederea?

Atunci, i-am auzit vocea lui Agnes.

— Otrava e prea puternică. Moare. Îmi pare rău, dar mai mult de-atât n-am ce să-i fac.

CAPITOLUL 5 TURNUL MALKIN

*Magia sângelui, a oaselor și a familiarelor
merge la majoritatea vrăjitoarelor,
dar vechile metode nu sunt singurele căi spre putere.*

*Nu e nimic rău în tradiție, dar eu sunt
deschisă la minte și flexibilă.*

Eu sunt Grimalkin.

Te rog, te rog, mai încearcă, am auzit-o pe Thorne. Ea încă se luptă, încă mai are putere. Grimalkin mai merită o șansă.

M-am străduit să rămân trează, dar până la urmă mi-am pierdut din nou simțirea, cufundându-mă lent

într-un somn mai adânc și mai întunecat decât cunos-cusem vreodată.

Să fi fost asta moartea? Dacă da, atunci Thorne rămânea singură. Cât timp putea ea să țină capul Dia-volului departe de mâinile adeptilor săi? Îi povestisem câte ceva despre alianța mea cu Alice Deane, Tom Ward și John Gregory. Avea să-și dea ea seama că trebuia să-i abordeze direct și să le ceară ajutorul?

Am încercat s-o strig pe Thorne și să-i spun ce tre-buie să facă, dar n-am fost în stare să vorbesc. Eram pri-zonieră în adâncul trupului meu, silită să îndur suferința care sporea întruna.

Nu aveam de gând să rămân acolo și să zac în ago-nie până când trupul meu avea să-și piardă, încetul cu încetul, ultimul strop de viață. Mai era o cale de a scăpa. Puteam să plutesc afară din corp și să ies în întâmpina-rea morții. Eram destul de pricepută în arta magică a șamanilor.

Cele mai multe dintre vrăjitoarele din Pendle sunt profund conservatoare în obiceiurile lor: de la o vârstă fragedă sunt puse la încercare de clan, ca să se afle pen-tru ce tip de magie neagră — a sângeului, a oaselor sau a familiarilor — au aptitudini. Ele nu se gândesc niciodată să treacă dincolo de aceste granițe. Numai că eu sunt

altfel. Minteaa mea e flexibilă și deschisă în fața altor posibilități. Sunt dispusă și dornică să învăț lucruri noi.

Asta poate fi și datorită faptului că, în viața mea de vrăjitoare asasină, am călătorit în lung și-n lat, cunoscând și alte civilizații, alte moduri de a întrebuința Întunericul. O astfel de întâlnire a fost cea cu o vrăjitoare din România, care trăia în nord-estul Comitatului. Ea m-a învățat câte ceva despre șamanism.

Sigur, poți să-ți petreci o viață întreagă încercând să-i înveți secretele și să-i exersezi meșteșugul. Eu avusesem la dispoziție doar câteva luni, așa că m-am concentrat asupra unui singur aspect: capacitatea de a-ți desprinde sufletul de trup.

O procedură ca asta nu e lipsită de riscuri. Un practicant, mag de felul lui, și-a proiectat sufletul pe Tărâmul Întunericului, unde i-a fost devorat de un demon. De asemenea, e posibil să nu-ți mai găsești calea de întoarcere în propriul corp. Din aceste motive am folosit-o rareori și cu mare precauție.

Dar acum ce importanță mai avea? Oricum muream. Cețurile din Limb aveau să se închidă în jurul meu foarte curând, fie că-mi părăseam corpul, fie că nu. Măcar aș fi fost în stare să văd din nou... într-un fel.

Procedura implică de obicei murmurarea câtorva cuvinte-cheie într-o anumită cadență, dar la fel de importantă e și *voința* de a evada.

Îmi pierdusem controlul asupra corpului și nici măcar nu-mi mai puteam mișca buzele pentru a rosti cuvintele descântecului. Dar s-a dovedit că voința, susținută de disperare, e suficientă. După doar câteva clipe, pluteam la câteva zeci de centimetri deasupra patului pe care-mi era așezat trupul. Thorne stătea pe un scaun, cu capul în mâini și sacul din piele la îndemână. O lumânare pâlpâia pe măsuta de lângă ea.

Mi-am coborât privirea spre chipul meu istovit, cu gura deschisă, respirând des și superficial. N-aș fi crezut niciodată c-o să sfârșesc așa. Nu mi se părea corect. Grimalkin nu trebuia să moară nicidecum într-un pat calduț: ea trebuia să-și găsească sfârșitul în luptă, ca o războinică. Dar, după ce m-am gândit mai bine, mi-am dat seama că de fapt așa se și întâmplase. Fusesem omorâtă de *kretch*. Zgârietura făcută cu gheara otrăvită fusese momentul înfrângerii mele: începutul sfârșitului meu.

Plutind mai departe, am trecut prin ușa închisă. Acum nu eram decât un mic glob luminos, strălucitor, dar invizibil pentru majoritatea oamenilor. Cele mai puternice vrăjitoare și cei mai pricepuți vraci poate că ar fi

reușit să mă zărească în trecut, dar numai într-un loc foarte întunecos. Până și lumina lumânărilor mă făcea aproape cu desăvârșire invizibilă.

Cu toate astea, eu vedeam limpede, chiar și pe întuneric... deși nu puteam distinge decât o culoare. Totul era în nuanțe de verde, iar ce era viu strălucea, luminat de forța vitală din interior. Camera din față a cocioabei lui Agnes era exact cum mi-o aminteam: plăcută, curată, dar ticsită. Pe pereți se aliniau șiruri de borcane cu alifii, plante uscate sau rădăcini veștede și rafturi de cărți. Mai întâi și-nainte de toate, Agnes e tămăduitoare.

Ea stătea pe un scăunel fără spătar, lângă foc, în cămăruța din față, citind o carte. M-am apropiat plutind de ea și am descifrat titlul de pe cotor: *Antidoturi la otrăvurile mortale*.

Așadar, ea îi dăduse ascultare lui Thorne și încă nu renunțase la gândul că poate să mă salveze. Chiar dacă vrăjmașii mei creaseră un *kretch* special ca să măucidă, asta nu însemna neapărat că născociseră o otravă complet nouă. Creatura însăși le-ar fi consumat o mare parte din forțe și din resurse, un preț foarte mare de plătit pentru ei. Fusesse înzestrată cu numeroase mijloace cu care să măucidă, iar otrava nu era decât una dintre ele; puteau, pur și simplu, s-o aleagă pe una dintre cele mai

puternice. Iar dacă Agnes reușea să afle care anume fusese, era posibil ca eu să mai am o șansă.

Am plutit mai departe, trecând cu ușurință prin rețele colibei. În fața mea se înălța enorma siluetă lunguiață a dealului Pendle. Am înaintat cu iuțeală. Puteam să mor dintr-o clipă într-alta, dar trebuia să-mi păstrez speranța. Era ceva ce îmi stătea în puteri să fac, iar dacă scăpam, acel lucru mă putea ajuta să păstrez capul Diavolului la loc sigur.

M-am hotărât să vizitez Turnul Malkin și să văd care era situația acolo: unde locuiau, mai precis, cele două vrăjitoare lamia. Am zburat spre Codrul Corbilor și în scurt timp mă avântam la mică distanță de vârfurile copacilor, invizibilă pentru ciorile care cârâiau dedesubt, pe crengile lor înfrunzite.

O semilună de un verde strălucitor își lăsa lumina bolnăvicioasă asupra turnului. Era o fortificație sinistră, înconjurată de un șanț cu apă, cu creneluri în vârf, fiind apărată de o uriașă ușă bătută în piroane din fier. Fusese odinioară sălașul grupării Malkin, însă acum locuiau acolo cele două vrăjitoare lamia sălbatice. Înainte de război și de ocupația dușmană, primisem indicații de la sabatul meu să leucid și să pun din nou stăpânire asupra turnului. Atunci, refuzasem, spunându-le că vrăjitoarele

lamia erau prea puternice și că orice încercare ar fi dus la moartea mea sigură.

Una dintre vrăjitoarele din sabatul meu își strâmbase gura într-un rânjet de superioritate.

— N-aș fi crezut c-o să apuc ziua în care Grimalkin va considera că un vrăjmaș e prea puternic pentru ea! a rostit batjocoritoare.

Că răspuns, i-am rupt un braț și le-am privit chiorâș pe celelalte vrăjitoare, pe rând. Le era frică de mine, așa că au lăsat repede privirea în jos.

Numai că eu mințisem. Bine înarmată și pregătită, eram convinsă că le-aș fi înfrânt pe cele două lamia; cu atât mai mult dacă reușeam să mă lupt cu ele pe rând și într-un loc ales de mine. Cu toate astea, deocamdată, faptul că ele locuiau în turn slujea intereselor mele. Fiindcă înăuntru se aflau cuferele aliatului meu, Thomas Ward, unul dintre ele conținând cunoștințe și artefacte care-i aparținuseră mamei lui; toate astea ar fi putut să ne fie de folos într-o zi, în lupta noastră împotriva Diavolului și a slujitorilor săi. Cu cele două lamia pe post de păzitoare, cuferele și conținutul lor erau în siguranță.

Dacă aș fi venit în carne și oase, aș fi folosit tunelul care ducea spre temnițele aflate mult dedesubtul turnului, și apoi aș fi mers pe acolo. Întâlnirea cu o lamia ostilă

într-un spațiu închis ar fi fost în avantajul meu. Cele două lamia puteau să zboare și n-ar fi fost înțelept să le înfrunt în câmp deschis.

La scurt timp după ce sabatul își încheiase ritualul pentru înălțarea Diavolului, participasem la bătălia purtată pe creasta dealului Pendle. Atunci ne atacase o șleahtă din satul Downham și am fi isprăvit repede cu ei... însă intervenția vrăjitoarelor lamia fusese decisivă. Cu toată precizia lamelor mele, ele continuaseră să ne atace. Cuțitele mele își găsiseră țintele de vreo șase ori, însă solzii vrăjitoarelor lamia erau niște scuturi mult mai bune decât cele mai rezistente armuri. Multe vrăjitoare muriseră în noaptea aia.

În timp ce mă apropiam de șanțul cu apă, am simțit o smucitură, ca și cum m-ar fi tras cineva înapoi, spre corpul meu. Niciodată nu mă îndepărtasem atât de mult de el. Acel fir subțire, invizibil, care ne lega, putea să se rupă și să-mi aducă moartea imediat. Asta fusese întotdeauna temerea mea. Poate de-asta nu mai reușiseră unii șamani să-și găsească drumul de întoarcere și muriseră: pentru că ajunseseră prea departe, iar firul se rupsesese. Dar mai avea asta vreo importanță acum? Eram oricum în pragul morții. Dacă Agnes nu găsea un leac, îmi mai rămânea foarte puțin timp.

Am trecut de șanțul cu apă și apoi prin zidul gros din piatră al turnului, gășind încăperile de locuit în dezordine, exact așa cum erau atunci când soldații încercașeră, cu ajutorul tunului lor, să spargă zidurile.

Clanul meu se salvase atunci fugind prin tuneluri, lasându-și mâncarea neterminată. De atunci, pe durata unei scurte ocupații a unor vrăjitoare din clanul Mouldheel, spărtura fusese reparată... dar după puțin timp, cele două lamia le alungaseră și pe ele. Podeaua era presărată cu moloz, iar în cămărilor alăturate zăceau saci cu morcovi mucegăiți sau cartofi putreziți, așa că aveam noroc, fiindcă spiritul meu nu putea să le simtă mirosul. Pânze de păianjen pline de muște uscate atârnav în toate colțișoarele. Gândaci și cărăbuși mișunau pe lespezi.

Și iată, acolo, prin moloz, am văzut și cufărul mare, ferecat, care-i aparținuse odinioară mamei lui Tom. Era neatins.

Dintr-odată, am observat un lucru care m-a făcut să-mi pun întrebări. Pe cufăr nu se vedeau pânze de păianjen. Nu avea nici măcar praf pe el. Iar alături se afla un mic teanc de cărți. Au fost oare scoase din cufăr? Dacă da, atunci cine le citea?

Fiindcă știa că e păzit de vrăjitoarele lamia, Tom Ward lăsase cufărul descuiat. Însă cineva fusese aici foarte

recent și în mod clar scotocise prin el. Am simțit cum mă inundă un val de mânie. Unde fuseseră cele două lamia? Cum de permiseseră să se-ntâmpleseră așa ceva?

Am luat-o în sus, pe scară, până pe creneluri, unde am văzut alte două cufere; odinioară, ele adăpostiseră trupurile adormite ale celor două lamia. Acum erau deschise și părăsite în aer liber, fiind acoperite de mușchi, la fel ca lespezile din piatră de sub ele. Pentru că vedeam totul în nuanțe de verde, îmi era greu să-mi dau seama dacă lemnul lăzilor putrezise sau nu.

Mi-am rotit privirea peste peisajul din fața mea. Turnul era înconjurat din toate părțile de copacii din Corbul Corbilor. Totul era nemișcat și tăcut. Dar deodată am auzit un țipăt îndepărtat, care părea să fie de caprimulg, dar ceva mai gros... ca și cum ar fi ieșit din gâttelejul unei vietăți mult mai mari. Apoi, o siluetă întunecată a zburat prin fața semilunii verzi. Era o lamia, întorcându-se la turn.

S-a prăvălit spre mine: patru aripi acoperite de pene, partea inferioară a trupului învelită în solzi negri, ghearele ținând ceva. A dat de două ori roată turnului, după care a dat drumul prăzii pe creneluri, aproape de locul pe unde mă învârteam eu. S-a auzit un sunet surd, iar lespezile au fost împrôșcate cu sânge. Era o oaie moartă.

Lamia fusese la vânătoare. *Dar pe unde o fi sora ei?* m-am întrebat.

Creatura s-a repezit din nou spre turn și din instinct mi-am căutat pumnalele. Abia după aceea mi-am amintit sub ce formă ajunsese aici. Dar chiar dacă aș fi fost în carne și oase, tot nu era locul potrivit ca să înfrunt o lamia.

Vrăjitoarea a aterizat pe un cufăr, apucând cu ghearele ei încovoiate de lemn... care clar nu era putred. Creatura era teribilă și ar fi fost greu de înfrânt chiar și dacă nu ar fi putut să zboare. Era mai mare decât mine: să fi tot avut vreo trei metri, măsurată pe verticală. Labele din spate erau puternice și se terminau cu gheare, capabile să ducă o greutate mare, ca de exemplu o oaie sau chiar o vacă, pe când cele din față erau mai omeștești, cu mâini delicate capabile să țină o armă și ghearele doar cu puțin mai lungi decât unghiile unei femei, dar extrem de ascuțite: puteau să despice o față sau să spintece un gât.

Lamia a privit drept spre mine și brusc mi-am dat seama că putea să mă vadă. Era noapte, dar lumina lunii sigur mă făcea invizibilă. Ori avea un văz excepțional, ori se folosea de o magie neagră extrem de puternică.

A deschis gura, scoțând la iveală niște colți ascuțiți, și mi s-a adresat cu o voce răgușită, găjâită.

— Cine ești tu, vrăjitoare? Ce cauți aici?

N-am fost în stare să-i răspund. Poate că exista o cale de comunicare și pentru spiritele desprinse de trup, însă asta era o abilitate a șamanilor pe care eu nu mi-o însușisem. Și mă nedumerea faptul că o lamia sălbatică putea să vorbească. Asta îmi dădea de înțeles că ea începea să revină cu încetul la forma ei „domestică”, aproape omenească; în forma aceea, doar un șir de solzi verzi și galbeni de-a lungul coloanei vertebrale i-ar mai fi trădat adevărata natură.

— Soră, cred că avem o spioană aici. Trimite-o să-și vadă de drum!

Lamia sălbatică nu mă mai privea; își înclinase capul, cu ochii umbriți de pleoapele ei grele, spre cadrul ușii.

M-am întors să-i urmăresc privirea. Acolo stătea o femeie, privind drept spre mine. M-am uitat cu mai multă atenție la ea și mi-am dat seama că, în realitate, era mai degrabă fiară, decât femeie. Cealaltă lamia se schimbase deja considerabil: avea brațe și picioare și stătea pe verticală. Cu toate astea, rămânea încă o vietate monstruoasă și mai avea destul până să-și desăvârșească transformarea. Răsufla greoi, ca un animal de pradă pregătit să țâșnească și avea brațele prea lungi: mâinile îi atârnavă mai jos de genunchi. Chipul ei avea

trăsături sălbatice, însă i se putea citi o anume inteligență în ochi, iar pomeții proeminenți arătau semnele incipiente ale frumuseții.

A strigat un singur cuvânt: *Avaunt!*, azvârlindu-l spre mine cu o forță palpabilă.

Era o vorbă din Graiul Vechi: un descântec. O altă modalitate de a spune descântecul acela de magie neagră ar fi: *Pleacă!* Ea mă alunga, iar eu, pentru că eram doar spirit, n-aveam putere să-i rezist.

Am simțit cum firul acela nevăzut care mă lega de trupul muribund se întinde și am simțit cum sunt trasă înapoi de pe creneluri. Dar nu înainte de a vedea și un alt lucru.

Cealaltă lamia ținea în mâna stângă o carte legată în piele. Să fi fost cumva scoasă din cufărul mamei lui Tom?

Dintr-odată, m-am pomenit plutind peste copacii din Codrul Corbilor. Totul s-a încheșat și, cu o bufnitură, am revenit în corpul meu, simțind din nou durerea. Am încercat să deschid ochii, dar eram prea istovită. Pe urmă, am mai auzit niște bufnituri și mi-am dat seama că erau bătăile inimii mele. Era un puls rar, greoi; mi se părea că dă să se oprească, obosit să tot aibă grijă ca sângele să curgă prin trupul meu muribund.

Viața mea de vrăjitoare asasină s-a terminat. Dar o pregătisem bine pe Thorne. Avea cine să-mi ia locul.

Am închis ochii și m-am cufundat într-un întuneric adânc, acceptându-mi moartea. Se terminase, iar eu nu mai aveam ce să fac.

CAPITOLUL 6 SPÂNZURĂTOAREA LAMIA

*Turnul Malkin e întunecatul cămin
spiritual al clanului meu.*

*Multe îi deplâng pierderea, dar pe mine mă doare-n cot,
pentru că orice loc în care mă lupt îmi e cămin.*

*Și lamele mele își au căminul lor:
inimile vrăjmașilor mei.*

Dar nu era acesta momentul stabilit pentru moartea mea. M-am trezit și am văzut-o pe Agnes spălându-mi fruntea.

Zâmbindu-mi, ea m-a ajutat să mă ridic în capul oaselor și mi-a îndesat mai multe perne la spate.

— Am avut un somn adânc de tot, am zis.

— Da... o comă care a ținut aproape trei zile..

— Sunt lecuită? am întrebat-o.

Mă simțeam slăbită și ușor amețită, dar nu mai aveam febră și respiram normal. Minteți îmi era ascuțită și limpede: mă simțeam vie.

Zâmbetul i-a pierit de pe față.

— Nu sunt sigură că „lecuită” ar fi cuvântul potrivit, mi-a răspuns. După multe încercări și nereușite, am găsit în sfârșit un antidot și te-am salvat de la moarte. Dar nu sunt sigură dacă îți vei reveni *pe deplin*.

— Ce vrei să spui cu asta? am întrebat-o. Dar abia pe urmă am devenit conștientă de mânia și de ostilitatea din tonul meu. Iartă-mă, i-am zis. Îți mulțumesc pentru că mi-ai salvat viața.

Agnes a clătinat din cap a încuviințare.

— Am făcut tot ce-am putut, a continuat ea, dar câteodată, chiar dacă o otravă e eliminată din organism, stricăciunile rămân. Plămânii, inima sau alte organe interne ar putea fi afectate. Uneori, vătămarile rămân pentru totdeauna, cu perioade de boală, dar alteori, victima e perfect sănătoasă.

Am inspirat adânc, străduindu-mă să absorb ce-mi spunea Agnes. Implicațiile erau evidente. Rolul meu de

vrăjitoare asasină se baza pe forța și pe forma mea fizică. Dacă ele nu mai erau o certitudine, deveneam vulnerabilă la atacuri cărora înainte nu le-aș fi dat nici un fel de importanță.

— Așadar, tu crezi că vătămrile sunt permanente?

Agnes a oftat. O vedeam încercând să-și aleagă cuvintele cu foarte mare grijă.

— Cred că e foarte probabil. N-am mai văzut niciodată pe cineva care să sufere o otrăvire atât de puternică, cum fost a ta, și să se refacă pe deplin.

Am încuviințat.

— Îți mulțumesc pentru sinceritate. Nu pot decât să sper că voi fi prima care va reuși. În mod sigur o să încerc să redevin ce-am fost înainte. Și acum, spune-mi: unde e Thorne? Capul Diavolului e la ea, nu?

— E în siguranță. Thorne e în camera ei acum, doarme cu mâna stângă ținând strâns sacul, ca de obicei. Dar există primejdii care amenință dincolo de acești patru pereți. Nu veți fi în siguranță dacă veți mai rămâne aici. Vrajitoarele care-l țin sub puterea lor pe *kretch* au cerut să li se permită intrarea în Pendle, dar au fost refuzate. Cu toate astea, unele din vrăjitoarele de-aici le-au oferit sprijinul și s-a iscat deja gâlceavă între grupările rivale. O încăierare e iminentă: dacă vrăjitoarele care i se

împotrivesc Diavolului sunt înfrânte, atunci acel *kretch* nu va avea opreliști ca să te hăituiască până aici.

Am încuviințat.

— În cazul ăsta, e mai bine dacă plec cât mai curând cu puțință.

— Și unde-o să te duci?

— Mă gândeam la Turnul Malkin, unde nu pot fi ajunsă nici măcar de *kretch*. De îndată ce voi ajunge în spatele fortificațiilor, capul Diavolului nu le va mai fi la îndemână vrăjmașilor noștri.

— Dar cum o să te descurci cu cele care-l păzesc?

— Ne ocupăm și de ele, dac-o să fie nevoie.

— O s-o iei cu tine pe Thorne?

— Da. E încă tânără și nu-mi place că o vâr într-o pri-mejdie ca asta, dar, am de ales? Conținutul sacului e mai important decât orice altceva. În plus, cele două lamia ar putea să mă lase să intru. În definitiv, le sunt aliată.

— S-ar putea să-ți trebuiască și ceva muncă de con-vingere pentru asta. Vrăjitoarele lamia sălbatice au legea lor și nu gândesc întotdeauna logic.

— Situația s-a mai schimbat. Una dintre ele e acum mai aproape de stadiul omenesc, decât de cel sălbatic. Cealaltă, deși poate încă să zboare, vorbește deja. Amândouă sunt în plină transformare.

— De unde știi toate astea? s-a mirat Agnes. Eu am văzut o lamia dând roată turnului, dar n-am putut să-i sondez mijloacele de apărare. Și-au ridicat bariere magice foarte puternice.

Nu i-am răspuns. O vrăjitoare își păstrează astfel de secrete numai pentru ea și nu le divulgă celorlalte mai mult decât e nevoie. Nu mă îndoiam că și Agnes avea secretele ei.

Mi-am săltat picioarele dincolo de marginea patului, iar Agnes m-a ajutat să mă ridic. Mă simțeam nesigură, dar tot am reușit să merg, nesprijinită, până în camera din față. M-am așezat pe un scăunel fără spătar lângă foc, iar Agnes a gătit niște supă. După câteva minute, a venit și Thorne din dormitor, aducând cu ea sacul. A deschis gura, surprinsă, după care a zâmbit și s-a așezat pe podea, la picioarele mele.

— Îmi pare foarte bine să văd că ai coborât din pat și că ești teafără, mi-a zis.

— Nu prea, fetiço. În clipa asta, am avut putere doar cât să mă așez pe scăunel. Dar, așa e, moartea va trebui să vină altădată după mine.

— O să te simți mai în putere după ce-o să înghiți asta, mi-a zis Agnes, întinzându-mi un castron cu supă.

Cred c-o să fie nevoie să mai stai aici măcar o zi, până să fii în stare să pleci undeva.

Am încuviințat. Avea dreptate. Oricât de disperată aș fi fost să-mi găsesc refugiul în Turnul Malkin, tot ar fi fost o nesăbuiință dac-aș fi încercat așa ceva, în starea în care mă aflam acum.

În noaptea următoare, după ce i-am mulțumit încă o dată lui Agnes, am plecat, luând-o spre Turnul Malkin. Am mers încet, pentru că încă mă simțeam slăbită, dar îmi era destul de ușor să respir și scăpasem și de dureri.

Curând, satul Roughlee a rămas mult în urma noastră și am putut vedea în depărtare Codrul Corbilor. Dar nu într-acolo ne îndreptam... cel puțin, nu direct.

Prima noastră destinație era intrarea în tunelul care ducea spre temnițele turnului. Cunoscută odinioară numai de conducătoarea clanului, acum era știută de toată lumea din Pendle, dar prezența celor două lamia le ținea la distanță până și pe cele mai puternice vrăjitoare. Am pătruns în desișul arborilor care împrejmuiau ceea ce altădată fusese un cimitir. Pietrele de mormânt erau înclinate în unghiuri imposibile, iar pământul era plin de gropi înșelătoare, ascunse de tufăriș: morminte

goale, din care fuseseră scoase cadavrele, înainte ca terenul să fi fost lăsat în paragină.

Acolo, înaintea noastră, scăldate în lumina palidă a lunii, se înălțau ruinele unui monument funerar cu o singură ușă, cu acoperișul despicat în două de un sicomor tânăr, care-l umbrea. Am scos o mică lumânare din ceară neagră din buzunarul de pe coapsă și am murmurat un descântec care a făcut ca flacăra să prindă viață. Thorne a făcut același lucru, iar eu am intrat prima în încăperea funerară, croindu-mi drum prin perdelele pânzelor de păianjeni. Împrăștiate pe jos, zăceau oase omenești care fuseseră scoase din locurile lor de odihnă de cei care obținuseră acces la tunel; deasupra lor, șase polițe din piatră găzduiau rămășițele morților: toți, membri ai unei familii odinioară bogate de prin părțile locului. Acum împărțeau luxul și bogățiile morții.

M-am strecurat în spațiul dintre polița de jos și cea de deasupra și am pătruns în tunel. Mirosea a mucegai și a pământ ud, iar tavanul era foarte scund, silindu-mă să mă târăsc în patru labe. Am aruncat o privire înapoi și Thorne mi-a răspuns cu un zâmbet. De mult își dorise să exploreze tunelurile astea și să intre în turn. Acum, avea să-și îndeplinească dorința. În ce mă privea, speram doar ca ieșirea să nu fie prea sus. Timp de mai

multe minute lungi, am înaintat cu încetineală. Era anevoios, pentru că tot trebuia să împing sacul greu din piele în fața mea și, în același timp, să mențin lumânarea aprinsă; dar în cele din urmă, am ieșit într-o încăpere cu pereții din pământ. Drept în față era gura unui alt tunel, de data asta mult mai larg, cu acoperișul susținut de pari.

— Vrei să merg eu în față și să duc sacul? s-a oferit Thorne.

— Cum să nu, mergi înainte, fetițo, dar sacul e povara mea.

Ea a trecut înaintea mea, a adulmecat gura tunelului după vreo primejdie și, după ce-a făcut un semn rapid de încuviințare din cap, a intrat în el.

Am urmat-o fără ezitare. Aveam încredere în judecata ei și, în acel moment, știam că e probabil mai în formă, mai puternică și mai vigilentă în fața primejdiei decât mine.

După un timp, am dat peste o baltă cu apă stătută, noroioasă. Aici sălășluisse odinioară o creatură a Întunericului, numită spectru, creată de vrăjitoarele din saba-tul Malkin, special ca să păzească tunelul. Un spectru are trupul masiv și umflat al unui marinar înecat și e pus în mișcare de sufletul lui, acesta fiind legat de voința

creatorilor. O astfel de vietate este, de obicei, oarbă, fiindcă peștii i-au mâncat ochii înainte să-i fie salvat trupul. Se ascunde sub apă și atunci când simte apariția vreunui intrus, ridică mâinile și apucă de glezne victima, pe care o trage sub apă și-o îneacă.

Spectrele sunt puternice și primejdioase, numai că pe cel de-aici îl omorâse una dintre vrăjitoarele lamia, sfâșiindu-i trupul în bucăți. Tot ce mai rămăsese din el era un vag iz de putreziciune și moarte. Ne-am urmat drumul pe îngusta potecă alunecoasă de la marginea apei, pătrunzând și mai adânc în tunel. Deocamdată, nu întâlniserăm niciun semn de primejdie, cu toate că era foarte posibil ca undeva, în față, cele două lamia să stea la pândă, dincolo de limita puterii noastre de adulmecare. Aș fi putut să folosesc oasele din salbă ca să cercezez și mai departe, dar era vital să-mi conserv puțină rezervă de magie rămasă.

Am ajuns la o ușă zdravănă din lemn, montată în piatră, dar care atârna în balamale, larg deschisă. Era intrarea în temnițe. Pe vremea când era o fortificație a clanului Malkin, era temeinic ferecată.

După ce a mai adulmecat o dată după primejdii, Thorne a trecut prima dincolo, ajungând într-un coridor întunecat și umed, încadrat de-o parte și de cealaltă de

celule. Apa picura din tavan, iar zgomotul pașilor noștri se auzeau cu ecou pe lespezile umede. Toate ușile erau deschise, din moment ce nu mai rămăseseră prizonieri în viață, însă la lumina pâlpâitoare a lumânărilor am văzut că în unele dintre celule se găseau oseminte omenești, fragmente de schelete îmbrăcate în zdrențe mucegăite, încă prinse cu niște cătușe de pereți. Multe aveau membre lipsă, fiind smulse și târâte prin colțuri de hoardele de șobolani care în mod obișnuit împânzeau temnițele. Acum însă nici urmă de ei, și curând mi-am dat seama care era cauza.

Am ajuns într-o cameră mare, circulară, cu tavan înalt și o scară din piatră șerpuind în sus până la o deschizătură colțuroasă. Odinioară acolo fusese un chepeng prin care se trecea către etajul de sus, însă cele două lamii lărgiseră gaura, ca intrarea să fie mai ușoară. Privirea mi s-a mutat repede din locul acela spre cei cinci stâlpi de sprijin din piatră, rânduiți în cerc. De fiecare atârneau cătușe și lanțuri: aici erau torturați prizonierii. Dar cel mai îndepărtat dintre ei — cel aflat lângă o masă din lemn, plină cu tot felul de cuțite și de clești — arăta altfel.

La picioarele lui era un hârdău mare din lemn, în care picura sânge. Treisprezece lanțuri atârneau din

bezna de deasupra, capetele sfârșindu-se la o altă înălțime; de fiecare era prinsă câte o făptură moartă. Erau acolo șobolani, iepuri, un bursuc gras, un vinde-reu și o pisică albă cu negru. Majoritatea erau moarte, iar sângele li se scursesese de mult în hârdău. Numai doi șobolani mari, cenușii, cu mustăți lungi, zvâcneau încă, în timp ce sângele îi părăsea încet, picătură cu picătură.

— De ce-ar face o lamia una ca asta? m-a întrebat în șoaptă Thorne, făcând ochii mari.

— Asta e o spânzurătoare lamia... adevăratul ei rost nu e cunoscut. Unii cred că e un fel de avertisment pentru ceilalți, dar poate foarte bine să aibă și altă semnificație. Nu mă îndoiesc că se adună, până la urmă, suficient sânge în hârdău ca să merite osteneala, i-am răspuns; numai că o lamia poate să vâneze și să omoare și prăzi mult mai mari. Oi, de exemplu. Poate că le place gustul unor vietăți atât de mărunte. Unele vrăjitoare din Pendle chiar preferă sângele de șobolan celui omenesc. Dar, dacă e așa, de ce treisprezece lanțuri? Asta sugerează un ritual. Poate c-o fi vreun soi de magie lamia, am zis, dându-mi cu presupusul.

În timp ce priveam acel spectacol înfiorător, deodată am simțit amândouă o primejdie și ne-am ridicat privirile spre gaura din tavan. Am adușmeat rapid.

— Lamia... cea înaripată! am prevenit-o pe Thorne.

În clipa următoare, ceva mare s-a avântat spre noi și s-a apropiat rapid, cu aripile strânse pe lângă corp, ca un șoim năpustindu-se asupra prăzii.

CAPITOLUL 7 FĂGĂDUIEȘTE-MI!

*De ce să-l omori pe cel slab, când poți să te lupți
cu cel puternic?*

De ce să spui o minciună, când poți să grăiești adevărul?

*O vrăjitoare asasină trebuie să fie corectă
și totdeauna să-și țină făgăduielile.*

In ultima clipă, lamia și-a desfăcut larg aripile, s-a înălțat de lângă perete și a început să dea roată încăperii. Apoi s-a repezit din nou spre noi.

Thorne a scos un pumnal. Eu am scuturat din cap.

— Nu fi neghioabă! am strigat, prinzând-o de braț și trăgând-o spre coridorul strâmt.

Mai bine stăteam acolo, decât în camera asta enormă, unde lamia avea posibilitatea să ne atace de sus. Mi-am amintit cum pumnalele mele ricoșaseră pe solzii lor în bătălia de pe dealul Pendle.

Am ajuns la intrarea în coridor și am pătruns în el. Lamia a aterizat chiar în mijlocul încăperii și a început să fugă după noi în patru labe. Acest gen de lamia înaripată, cunoscut drept *vaengir*, e relativ rar, dar extrem de primejdios. E de preferat să negociezi, decât să te lupți... dar, la nevoie, aș fi omorât-o.

S-a oprit la vreo doi metri de noi și s-a ridicat pe musculoasele ei labe din spate, întinzându-le pe cele din față spre noi, amenințător. Știam că astfel de creaturi sunt capabile să se miște foarte repede. Putea să ne atace într-o clipă. Așa că am lăsat jos sacul, am trecut în fața lui Thorne și am scos lama mea cea lungă.

Dar, în loc să ne atace, lamia a început să vorbească.

— Cine ești, vrăjitoare? Ești cutezătoare, dacă pătrunzi a doua oară pe domeniul nostru!

Thorne m-a privit uimită. Ei nu-i spuseseam că vizitasem turnul ca spirit.

— Eu sunt Grimalkin, vrăjitoarea asasină a clanului meu, care a fost deținătorul acestui turn. Am venit cu gând de pace. Sunt aliată cu Thomas Ward și, în

consecință, și cu voi. Noi ne împotrivism Diavolului: el e vrăjmașul nostru comun.

— Și cine e copila care-ți apără spatele?

Thorne a ieșit în față și și-a îndreptat arma către lamia.

— Mă numesc Thorne și o slujesc pe Grimalkin. Voința ei e și a mea. Vrăjmașii ei sunt și vrăjmașii mei. Nu mă dau înapoi de la nimic și nu mă tem de nimic!

— Vorbești cu vitejie, copilă. Dar singur curajul nu te poate apăra de ghearele și dinții mei.

— Nu ne-ai mai amenința, dac-ai ști cu adevărat cine e Grimalkin, s-a răstit Thorne. Ea e cea mai mare asasină din câte au trăit vreodată în clanul Malkin. Ni-meni din clanul ei nu îndrăznește s-o provoace. Unii vrăjmași au murit de frică în paturile lor, după ce-au auzit cine-i vânează.

— Am auzit deja de înfricoșătoarea ei reputație, i-a răspuns lamia, însă eu trăiesc de secole, și numai istorisirea faptelor mele ar lăsa fără suflu o mie de menestrelți. Ce vă aduce pe amândouă în acest turn?

— Căutăm refugiu pentru o vreme, i-am răspuns. Vrăjmașii ne urmăresc. Dar nu pentru noi ne temem: ne îngrozește gândul ca nu cumva asta să cadă în mâinile lor, am adăugat, ridicând sacul la vedere. Aici se află capul retezat al Diavolului. I-am pironit trupul într-o

groapă, departe, dincolo de mare. Vräjmașii noștri vor să unească din nou cele două părți și să-i redea puterea. Tom Ward caută calea de a-l nimici pentru totdeauna, dar pentru asta trebuie să câștigăm ceva timp. Capul trebuie să rămână la loc sigur.

Lamia a închis ochii pentru câteva clipe, adâncindu-se parcă în gânduri. Apoi, a înclinat ușor capul aprobator și și-a îndreptat un arătător cu gheară spre gaura din tavan.

— Noi am știut că Diavolul a fost legat și că suferă. Toți cei care slujesc Întunericul au simțit asta exact în clipa în care s-a săvârșit. Voi avea grijă de capul lui, la fel și sora mea. Urmați-mă sus, în turn.

Și, cu aceste cuvinte, a făcut un salt și a început să se înalțe. După câteva clipe, dispăruse deja prin deschizătură.

— Poate să fie un truc, și-a dat cu părerea Thorne. Imediat cum ajungem în spațiu deschis, ar putea să ne atace.

Am încuviințat.

— E un risc pe careva trebuie să ni-l asumăm, i-am răspuns și, ridicând sacul și ținând lumânarea în sus, am trecut printre stâlpii din fața mea și am început să urc scara în spirală.

Cățărându-mă prin gaura colțuroasă a tavanului, am ajuns în imensul spațiu subteran de formă cilindrică al turnului. Nu se vedea nici urmă de lamia. Apa picura de deasupra: fără îndoială infiltrată, printre pietre, din șanțul de apărare. Prudente, am urcat mai departe pe treptele strâmte în spirală, alunecoase. La stânga noastră se afla puțul scării, iar căderea în el ne-ar fi atras moartea sigură; în dreapta era curbura zidului, iar la anumite intervale erau montate uși, fiecare deschizându-se spre o celulă întunecoasă și umedă, pentru întemnițarea prizonierilor. Le-am privit cu atenție pe toate, dar erau goale, lipsite până și de oseminte.

În cele din urmă, am ajuns la ceea ce fusese odinioară partea superioară a celor două chepenguri; și acestea deveniseră între timp găuri colțuroase în piatră, ca să le permită celor două lamia să treacă mai ușor. Am ieșit în cămară, unde se găseau sacii de cartofi putreziți și o movilă puturoasă și slinoasă din ceea ce fusese odată o grămadă de napi. Când vizitasem locul acesta ca spirit, fusesem cruțată de duhoare, dar acum simțeam că mă copleșește; era chiar mai rău decât atunci când turnul fusese ocupat de sabatul Malkin. Lumina torțelor pâl-pâia dincolo de cadrul ușii care ducea spre un spațiu mai larg, locuibil.

Ținându-ne lumânările ridicate, am trecut mai departe. Lamia înaripată era cocoțată acum pe cufărul închis, iar pe un scăunel din apropiere stătea sora ei, ținând o carte în mâna stângă. O torță era fixată într-un suport din perete, luminându-le din stânga pe cele două vrăjitoare și proiectându-le umbrele aproape până la perețele opus. În rest, cea mai mare parte a spațioasei încăperi rămânea în întuneric.

— Ele sunt musafirele noastre, soră, a rostit, gâjâit, lamia înaripată. Cea tânără se numește Thorne. Cea mai înaltă, cu moartea în ochi și cruzimea pe buze, este Grimalkin, vrăjitoarea asasină.

Vrăjitoarea de pe scăunel a încercat să zâmbească, dar n-a reușit decât să se strâmbe. Dinții îi erau puțin cam mari și nu-i încăpeau în gură și răsuflea cu zgomot.

Cu toate astea, când a vorbit, vocea îi era delicată, fără cea mai mică urmă de asprime.

— Numele meu e Slake, ne-a zis. Sora mea se numește Wynde, după mama noastră. Aveți ceva să ne arătați, cred, nu-i așa?

Am lăsat sacul pe podea și l-am dezlegat. Apoi, am tras încet afară capul Diavolului și l-am ținut de coarne, astfel încât să fie cu fața spre cele două lamia. Amândouă au zâmbit grotesc la vederea lui.

— Mărul verde e o metodă inteligentă de asigurare a tăcerii, a rostit Slake, pe un ton aprobator.

— Îmi place felul în care l-a înfășurat cu țepi, a susținut-o Wynde.

— Dar de ce nu-l distrugi pur și simplu? m-a întrebat Slake. Am putea să-l fierbem într-un cazan și să-l mâncăm.

— E mai bun crud, a găjâit Wynde, fâlfâindu-și aripile, fața ei animalică luminându-se deodată de entuziasm. Eu vreau limba, soră. Îți las ție ochii!

— M-am gândit și eu să-l distrug, dar nu îndrăznesc! am întrerupt-o. Cine poate ști ce consecințe ar avea o faptă ca asta? Nu e vorba de o simplă vrăjitoare, care să poată fi trimisă înapoi în Întuneric pentru totdeauna, doar mâncându-i carnea. Aici avem de-a face cu însuși Diavolul, Întunericul personificat. Mâncându-i capul, e posibil să-l eliberăm. E capabil să-și schimbe forma, să se facă mai mic sau mai mare, după voie. Iar când e liber, are puteri cumplite: unele, poate, încă necunoscute. I-am străpuns trupul cu sulițe din argint; așa, e legat, iar puterile i-au fost luate. Mai sigur e să-i păstrăm capul neatins, dar despărțit de trup, astfel încât slujitorii lui să nu poată înlătura sulițele și să-i redea libertatea.

— Ai dreptate, m-a aprobat Slake. Ar fi o nechibzuință să riscăm, când sunt atât de multe în joc. Noi am iubit-o mult pe răposata noastră soră și ne-am legat să-i apărăm fiul, pe acel Thomas Ward despre care vorbești. Dar, spune-mi... e cât de cât aproape de găsirea unei căi sigure pentru nimicirea Diavolului?

Am scuturat din cap.

— Încă se gândește, cercetează. Se întreabă dacă n-o fi ceva în cufărul ăsta care să-l poată ajuta.

Slake a zâmbit, arătându-și dinții, și a ciocănit cu un deget în cartea pe care o ținea în mână.

— Am tot umblat prin cufăr, mânată de același imblod: să terminăm cu Diavolul pentru totdeauna. Până acum însă, n-am găsit nimic. Poate că, dacă vei sta cu noi, vei vrea să ne ajuți?

Am zâmbit la rândul meu, încuviințând. Cele două lamia tocmai ne oferiseră adăpost.

— M-aș bucura să fiu de ajutor, am zis. Dar nu mă îndoiesc că foarte curând vrăjmașii vor ajunge în fața zidurilor.

— Lasă-i să vină și să intre pe terenurile mele de vânătoare, de sub zidurile turnului, m-a liniștit Wynde. Va fi plăcut: cea mai grozavă partidă de vânătoare, de mulți ani încoace!

* * *

Eu și Thorne am mâncat bine în seara aia. Wynde, lamia înaripată, a mai înhățat o oaie și ne-a trântit-o pe cre-neluri; deja o golise de sânge. Am măcelărit-o pe loc și am dus înăuntru cele mai suculente bucăți, ca să le frig.

Aerisirea din încăpere nu era bună și s-a făcut fum peste tot. Nu m-a deranjat: usturimea ochilor mi-a re-adus în minte multele ore fericite pe care le petrecusem aici în copilărie, urmărindu-le pe slujitoarele sabatului în timp ce pregăteau mâncarea.

— Care a fost prima persoană pe care ai ucis-o? s-a interesat Thorne, în timp ce atacam cina noastră târzie.

— Știi deja asta, fetițo, i-am răspuns, zâmbind. Ți-am mai spus povestea... de multe ori.

— Atunci, mai spune-mi o dată, te rog. Nu mă satur niciodată să o ascult.

Cum aș fi putut s-o refuz? Fără ajutorul lui Thorne, acum aș fi zăcut moartă, la vest de Pendle. Așa că mi-am început istorisirea.

— Îmi doream amarnic să mă răzbun pe Diavol, după tot ce-i făcuse copilului meu, și știam unde și când e cel mai probabil să-l gădesc. În vremea aia, Deane era clanul lui preferat, așa că, de Halloween, am renunțat

să particip la sărbătoarea clanului Malkin și am pornit spre Roughlee, satul clanului Deane.

Ajungând pe la amurg, m-am instalat în păduricea din care se vede locul focului lor sabatic. Erau agitate și distrase de pregătirile lor, iar eu mă învăluisem cu mantia celui mai puternic farmec care te face invizibil, așa că nu prea aveam de ce să mă tem că aș fi descoperită. Unindu-și puterile, vrăjitoarele Deane au aprins focul din oase și lemne, cu un *vâj* zgomotos. Apoi, sabatul alcătuit din cele mai puternice treisprezece vrăjitoare ale lor a format un cerc strâns în jurul focului, iar suratele lor mai puțin puternice le-au înconjurat.

Tocmai când duhoarea de oase moarte a focului a ajuns la mine, vrăjitoarele Deane au început să-și blesteme vrăjmașii, chemând asupra celor pe care-i numeau schilodire, moarte și distrugere. Dar ține minte, fetițo, blestemul nu e la fel de eficient ca lama. Cineva bătrân și slăbit ar mai putea să le cadă victimă, dar în general blestemele nu sunt decât o pierdere de timp, fiindcă toate vrăjitoarele pricepute au mijloace de apărare împotriva magiei negre.

În scurt timp, focul s-a schimbat; flăcările galbene și galben-verzui s-au făcut de un roșu aprins: primul semn că Diavolul era pe cale să-și facă apariția. Am auzit un

icnet de nerăbdare înălțându-se dinspre vrăjitoarele adunate și atunci m-a concentrat, privind fix focul, până când el a început să se materializeze.

Cu toate că-i stă în puteri să se facă ba mare, ba mic, Diavolul a ales în seara aceea să apară în chip de „Temuta Sa Maiestate”, ca să-și impresioneze adeptele. Stătea în picioare în mijlocul flăcărilor care-i ajungeau până la genunchi; era înalt și lat — de trei ori, poate, mai mare decât un bărbat obișnuit — cu o coadă lungă și șerpuită și coarne răsucite de berbec. Corpul îi era acoperit de o blană neagră și deasă și le-am văzut pe vrăjitoarele din sabat întinzându-se spre flăcări, nerăbdătoare să-l atingă și să-l mângâie pe suveranul Întunericului.

— Cum te-ai simțit? m-a întrebat Thorne, ațâțată. Erai emoționată sau ți-a fost puțin frică? Mie sigur mi-ar fi fost! Tu spui acum că nu ți-e frică de nimic, dar atunci erai tânără — n-aveai mai mult de șaptesprezece ani — și te pregăteai să-l ataci pe Diavol, sub ochii unui clan vrăjmaș.

— Sigur că eram emoționată, fetiço, dar eram și furioasă. Dacă exista vreo frică în mine, era într-atât de adânc îngropată sub celelalte sentimente, încât n-o mai simțeam. Știam că Diavolul n-o să rămână prea mult între flăcări. Trebuia să dau lovitura imediat! Așa că

mi-am părăsit ascunzătoarea dintre copaci și am început să alerg spre foc. Am ieșit la lumină, cu un cuțit în fiecare mână și un al treilea ținut strâns între dinți. Îl uram pe Diavol și eram gata să mor, fie pulverizată de puterea lui, fie sfâșiată în bucățele de vrăjitoarele Deane.

Așa că mi-am aruncat voința înainte. Cu toate că aveam puterea de a-l ține la distanță, de data asta am procedat invers: l-am silit să stea pe loc. Am trecut în fugă printre vrăjitoarele de la marginea adunării. Pe măsură ce gloata se îndesea, am început să le împing pe vrăjitoare din calea mea cu umerii și coatele, iar atunci mai multe fețe surprinse și mânioase s-au întors spre mine. În cele din urmă, am ajuns în dreptul celor din sabat și am aruncat primul pumnal. L-a nimerit pe Diavol în piept, unde s-a înfipt până la mâner. L-am auzit scoțând un țipăt prelung și asurzitor. Îi provocasem ceva suferință, iar urletul lui de durere era muzică pentru urechile mele. Diavolul a reușit să se răsucească printre flăcări, așa că următoarele două lame nu și-au găsit țintele așa cum intenționasem; dar, chiar și-așa, i-au străpuns adânc carnea.

Pentru câteva clipe, a privit drept spre mine, cu pupilele ca două crăpături roșii verticale. Nu mai aveam cu ce să mă apăr împotriva puterilor pe care le putea

invoca el. Mai rău, din acel moment în colo, eram sigură că avea să mă caute după moartea mea, ca să-mi supună sufletul la chinuri veșnice. Așa că l-am silit să se înde-părteze. *Oare va pleca?* m-am întrebat. *Sau mai întâi mă va distruge?* Numai că el a dispărut doar, luând cu sine și flăcările, astfel încât am rămas cufundate într-o beznă totală. Înțelegerea fusese respectată. Eu îi purtasem copilul în pântec, așa că el nu putea să mai rămână în prezența mea; nu împotriva voinței mele.

Peste tot, s-a stârnit tulburare: țipete de mânie și de frică, vrăjitoare alergând care încotro. M-am strecurat prin întuneric și am luat-o la picior. Știam sigur că-și vor trimite asazinele după mine. Asta însemna că eram nevoită să le ucid, altfel aveam să fiu ucisă.

M-am grăbit spre nord, trecând de dealul Pendle, apoi am cotit spre vest, spre îndepărtata mare, continuând să alerg. Știam cu exactitate încotro mă îndrept, fiindcă-mi plănuisem fuga cu mult înainte: aveam să fac popas în lunca de la răsărit de estuarul fluviului Wyre. Mă învăluisem cu o mantie care mă făcea invizibilă, cu ajutorul magiei negre, dar știam că nu e îndeajuns de puternică încât să mă ascundă de toate vrăjitoarele care mă urmăreau. Unele dintre ele au un talent special care le permite să vadă printr-o asemenea

mantie, așa că trebuia să mă lupt într-un loc care să-mi ofere avantaje.

Acolo sunt trei sate înșiruite, aproximativ în linie, pe direcția nord-sud, și unite de o cărare strâmtă, care uneori devine impracticabilă din cauza fluxului. Sunt înconjurate din toate părțile de mlaștini și de mușchi îmbibat cu apă. Marea scaldă țărmul și fluviul are smâncuri întinse cu apă sărată, iar la nord-vest de Stau-min, imediat la malul mării, se înalță Arm Hill, o movilă de pământ ridicată mult deasupra smocurilor de iarbă și a înșelătoarelor canale de-a lungul cărora gonește fluxul, prinzându-i pe cei neatenți.

Pe de-o parte e fluviul; pe cealaltă, smâncurile sărate, așa că nimeni nu poate să traverseze fără să nu fie văzut. Și cine se aventurează acolo îndură mari suferințe, însă eu am strâns din dinți, am traversat și mi-am așteptat urmăritoarele, știind că nu va fi doar una.

Crima comisă de mine împotriva clanului Deane era cumplită. Dacă m-ar fi prins, aș fi avut parte de o moarte lentă și chinuitoare.

Cea dintâi dintre vrăjmașele mele a apărut în vremea amurgului, croindu-și cu încetineală drumul printre ierburile mlaștinii. Ca vrăjitoare, am multe abilități și talente. Unul s-a dovedit atunci foarte folositor. E un

dar pe care-l avem amândouă, Thorne. Când se apropie un vrăjmaș, noi știm îndată câte parale face, câtă forță și pricepere are în luptă. Vrăjitoarea care traversa mlaștina spre mine era pricepută, dar nu era cea mai bună. Fără îndoială că știa ca nimeni alta să ia urma cuiva, ceea ce, de asemenea, îi permitea să pătrundă prin mantia creată de magia mea neagră, și să ajungă prima la mine.

Am așteptat până a ajuns aproape, după care m-am arătat. Stăteam în picioare, pe movilița aia, profilată clar pe roșeața din ce în ce mai decolorată a cerului de seară. Ea a dat fuga spre mine, ținând un pumnal în fiecare mână. Nu s-a gândit să alerge în zigzag; n-a făcut nici cea mai mică încercare de a-mi îngreuna țintitul. Acum eram doar noi două. Una dintre noi trebuia să moară. Așa că mi-am scos de la cingătoare pumnalul preferat pentru aruncări și l-am repezit în ea. S-a auzit un mic gălgâit, după care vrăjitoarea s-a prăbușit în genunchi și a căzut cu fața în jos în ierburile smârcului.

Da, fetițo, ea a fost prima ființă omenească pe care am omorât-o în viața mea și atunci am simțit în piept un junghi. Dar mi-a trecut repede, fiindcă m-am concentrat asupra propriei supraviețuiri. I-am ascuns cadavrul sub niște smocuri de iarbă, împingând-o în jos, în

nămol. Nu i-am luat inima. Ne înfruntaserăm în luptă, iar ea pierduse în mod onorabil. Într-o noapte, vrăjitoarea aia se va întoarce din morți, bântuind prin smârcuri în căutarea prăzii. Și, cum nu mai însemna un pericol pentru mine, n-aveam de ce să-i refuz acest drept.

— Dacă mor înaintea ta, mi-a zis Thorne, promite-mi că o să-mi *iei* inima. Prefer să mă duc direct în Tărâmul Întunericului. Nu vreau să zăbovesc ca o vrăjitoare moartă, târșâind prin râpă și așteptând să mă descompun bucată cu bucată.

Am clătinat aprobator din cap.

— Dacă asta ți-e dorința, nu te refuz. Dar, dacă mor eu prima, lasă-mi inima neatinsă. Prefer să vânez prin râpă, decât să îndur chinuri veșnice în Întuneric, la mâna Diavolului. Dacă nu-l nimicim, într-o zi el o să mă aștepte... ca și pe tine, Thorne. Ești sigură că nu vrei să te mai gândești?

Thorne a scuturat din cap.

— Găsim noi o cale să-l distrugem, după care o să putem merge fără grijă în Întuneric, unde ne e locul. Și într-o zi eu voi renaște într-un alt trup: voi deveni iar o vrăjitoare asasină și voi încerca să fac mai mult decât ce-am înfăptuit în viața asta!

I-am zâmbit. Vrăjitoarele nu se întorceau numai în chip de creaturi moarte, vampirice; uneori, ele se puteau reîncarna în trupuri cu totul noi, trăind a doua viață, sau poate chiar a treia.

— Acum, încheie-ți povestea, te rog, a insistat Thorne. Au mai trimis și alte vrăjitoare după tine, nu?

Am încuviințat.

— Da. Am așteptat aproape trei zile până când următoarele au dat de mine. Erau două și au sosit împreună. Ne-am luptat până la apus. Îmi amintesc cum soarele colora fluviul în roșu: arăta de parcă ar fi fost plin de sânge, nu de apă. Eram tânără, puternică și iute, dar ele erau călite în astfel de lupte și cunoșteau șiretlicuri pe care eu nici măcar nu mi le închipuisem, darămite să le fi întâlnit. M-au rănit serios, iar cicatricile rănilor din ziua aia îmi însemnează trupul și astăzi; dar am avut multe de învățat atunci. Încleștarea a durat mai mult de o oră și a fost foarte strânsă, dar până la urmă le-am bîruit, iar trupurile lor s-au cufundat în mlaștină.

Au trecut aproape trei săptămâni până să pot să o iau din loc, dar în tot acel răstimp n-au mai trimis pe niciunul să le răzbune. Urmele se șterseseră și era puțin probabil să mă fi ținut cineva minte din noaptea aia când îl înjunghiasem pe Diavol.

— Până în ziua de azi, clanul Deane nu știe că tu ai fost, așa e? m-a întrebat Deane.

— Așa e, fetiço: tu ești singura care a auzit povestea asta din gura mea. Și să sperăm că nici nu vor afla, fiindcă altfel zilele mele de vrăjitoare asasină ar ajunge la capăt. Aș fi hăituită de tot clanul. Ele nu m-ar uita niciodată.

CAPITOLUL 8 CE TE DOARE, AGNES?

*O vrăjitoare asasină umblă singură, de nevoie.
Aliații pe care și-i face sunt puțini la număr;
de aceea, ei sunt mereu la mare preț,
și pierderea amarnic li se simte.*

In scurt timp, Thorne a adormit lângă foc. Nici urmă de surorile lamia. Se duseseră în partea subterană a turnului: în ce scop, n-aveam cum să ghicesc. Așa că am urcat treptele, până la creneluri. Luna nu se zărea deloc și vântul se întetea; nori grei zburau pe cer dinspre apus. Am scrutat cu privirea mea de vrăjitoare prin întuneric,

dincolo de luminiș, către cercul copacilor din Codrul Corbilor.

Puteam să văd ciorile care cârâiau și am zărit chiar și un viezure scormonind prin apropierea vizuinii lui, dar în rest, nimic nu se clintea. Am adușmecat de trei ori, ca să fiu sigură, dar nu era nicio primejdie.

Mi se părea ciudat. M-aș fi așteptat să descopăr măcar un vrăjmaș iscodind pe-acolo.

Mulțumită, am traversat din nou crenelurile și am început să cobor treptele. Deodată, au început să văd niște luminițe care pâlpâiau. M-a cuprins amețeala, iar sacul în care se afla capul Diavolului s-a făcut brusc mai greu. Scara se învârtea cu mine. Cât pe ce să cad cu fața în jos; am reușit în cele din urmă să mă opresc în genunchi. Totul s-a întunecat, iar inima a început să-mi bubuie cu putere în piept. Am respirat regulat, adânc, până când, în sfârșit, vederea mi s-a limpezit.

După ce momentul de slăbiciune a trecut, m-am ridicat cu grijă în picioare. Să fi fost oare de vină efectele pe termen lung ale otrăvirii despre care mă prevenise Agnes Sowerbutts? Dac-aș fi suferit o astfel de criză în timpul luptei cu un vrăjmaș, sigur aș fi fost omorâtă. Era cumplit să fiu compromisă într-un asemenea fel. Mereu avusesem foarte mare încredere în calitățile mele și în

capacitatea de a birui orice potrivnic și de a domina orice situație. Dintr-odată, lumea se schimba pentru mine. Nu mai dețineam controlul în totalitate.

Zguduită, m-am așezat la picioarele scării și m-am odihnit o vreme cu capul pe genunchi. Probabil că am adormit, fiindcă următorul lucru de care am fost conștientă a fost mișcarea oglinzii în teaca ei. Până să deschid ochii, o țineam deja în mână.

În oglindă mi-a apărut chipul lui Agnes. Pentru o clipă, am crezut că ea ghicise ce mi se întâmplase și că lua legătura cu mine ca să-mi ofere un sfat. Dar apoi i-am văzut expresia temătoare de pe față și am știut că se întâmplă ceva foarte rău. Își mișca buzele atât de repede, încât am fost nevoită să mă concentrez ca să-i descifrez cuvintele:

O aprigă bătălie s-a purtat la sud de Roughlee, iar adepții Diavolului au biruit. I-au învitat pe kretch și pe creatoarele lui să li se alăture în Pendle și foarte curând se vor uni ca să te nimicească. S-ar putea ca nici măcar Turnul Malkin să nu mai fie sigur. Fugi către nord, cât mai poți!

— Dar pe tine ce te doare, Agnes? am întrebat-o, cu blândețe. Văd cum îți tremură buzele de frică.

Vin după mine, Grimalkin. Pentru ce anume, nu pot să-mi dau seama. Ori de câte ori încerc, cu toată priceperea

mea, oglinda se întunecă. E un lucru foarte bine cunoscut că o vrăjitoare nu poate să prevadă propria moarte. Am fost mistuită de durere când s-a prăpădit bietul meu soț și nicio-dată n-aș putea să mai fiu la fel de fericită pe cât am fost cu el. Dar am ajuns să mă obișnuiesc cu situația; cel puțin, mi-e cald și bine. Sper să mai am mulți ani înaintea mea. Încă nu sunt pregătită să mor.

— Ascultă, Agnes, părăsește imediat căsuța și îndreaptă-te spre turn. N-are importanță cât de greu înaintezi. Te voi găsi și te voi duce la adăpost, înăuntru.

E prea târziu! Prea târziu pentru mine! Le aud deja bătându-mi în ușă. Afară sunt multe vrăjitoare. Le aud urletele furioase! O să mor!

Dintr-odată, oglinda s-a întunecat. Agnes era în mâinile vrăjmașilor noștri, iar eu nu puteam să fac absolut nimic ca s-o ajut. Dar aveam s-o răzbun pe Agnes și să le plătesc vrăjmașilor întreit tot ce aveau să-i facă ei.

În zori, pe creneluri, am povestit despre Agnes și despre ce aflasem. Începea să plouă, iar de data asta, adulmecând, simțeam mirosul vrăjitoarelor vrăjmașe, pândind printre copaci.

— De ce s-or fi dus acasă la Agnes s-o atace? s-a mirat Thorne.

— În ciuda faptului că-și ținea părerile pentru ea, nu mă îndoiesc că vrăjitoarele din clanul Deane știaau deja foarte clar că Agnes nu-l sprijinea pe Diavol. Deși puteau să le atace mai întâi pe cele care își susțineau fățiș cauza. Bănuiesc că s-au folosit de o prezicătoare ca să facă legătura dintre ea și mine. E posibil să fi aflat deja că noi am fost în vizită la Agnes acasă și că ea m-a ajutat. Dacă e așa, atunci știi și despre tine.

Thorne mi-a răspuns ridicând din umeri.

— Oricum, era doar o problemă de timp până să afle. Nu aveai cum să mă ții ascunsă la infinit, cu atât mai puțin de ochii vrăjitoarelor. Dar sigur nu putem să facem ceva? a insistat ea. Îi datorăm foarte multe lui Agnes. În ultimii patru ani, ea mi-a fost ca o bunică... și o prietenă adevărată. Trebuie s-o ajutăm. Nu pot suporta gândul că e singură și înfricoșată, în mâinile vrăjmașelor neîndurătoare! Cum de poți să stai așa, permițând să se întâmple una ca asta?

Am scuturat din cap.

— Sunt prea multe. Și e posibil ca ea să fi murit deja. Îmi pare rău pentru Agnes — mi-a fost și mie o bună prietenă — dar principala noastră grijă e să nu cadă capul Diavolului în ghearele lor.

— Dar și Agnes e grija noastră! Îi datorăm atâtea! Nu pot să cred că o s-o lași să moară. Tu ești Grimalkin! Nu uita asta. Sau otrava căpătată de la *kretch* te-a făcut să fii mai prejos decât erai?

— Ai grijă ce spui! i-am poruncit. Da, îi suntem datoare, dar avem o misiune mai importantă. Ascultă-mă, căci altfel nu te mai pregătesc de-acum încolo!

— Curând, va veni vremea când nu vei avea ce să mă mai înveți!

I-am zâmbit în batjocură, arătându-i dinții. Uneori, Thorne se înfură într-atât, încât era pe punctul de a exploda. Era în firea ei, însă trebuia să învețe ce e disciplina și să i se amintească unde îi e locul.

În acel moment, a atacat.

A țâșnit ca un arc și m-a lovit cu piciorul în umărul stâng. I-am prins piciorul și i l-am sucit, trântind-o la podea. Dar într-o clipă a fost din nou sus și s-a aruncat asupra mea. Ne-am rostogolit pe lespezile ude, Thorne luptând ca o pisică sălbatică, zgâriind și mușcând.

Am lăsat lupta să mai continue ceva timp, astfel încât ea să-și mai descarce din furie și tensiune, după care am pus capăt acestei prostii. I-am înfipt adânc degetele în nări și am tras-o în sus, punând-o pe picioare. Fără să-i dau drumul, am trântit-o cu putere de peretele turnului,

aproape de scară, lăsând-o fără aer în plămâni. I-am întors capul, am căscat gura și m-am pregătit s-o mușc de gât. Nu aveam s-o rănesc prea rău, dar puțină de durere ar fi învățat-o minte.

În ultima clipă, ea a bătut în zid cu piciorul stâng, de trei ori, repede. Era semnalul de capitulare, așa că i-am dat drumul. A rămas pe loc, clătinându-se, palidă la față. Din nara stângă îi curgea sânge amestecat cu mucii. Dar, ca de obicei, după o încăierare de felul ăsta, ochii îi străluceau. Ne-am privit țintă una pe cealaltă, până când, după câteva secunde, colțurile gurii i-au zvâcnit în sus, într-un zâmbet.

I-am făcut un semn de încuviințare și m-am așezat din nou. Cele două lamii ne priveau, uluite. Dar nu era de fapt nimic nou. Ne luptaserăm așa de multe ori: făcea parte din pregătirea lui Thorne. Din când în când, trebuia să-i arăt care-i era locul. Fiind atât de curajoasă, fata asta își lua uneori nasul la purtare.

— Mă duc să văd ce se petrece, s-a oferit Wynde. Și, fără să mai aștepte răspuns, s-a avântat de pe creneluri și a zburat spre copaci. A dat de trei ori roată turnului, după care a luat altitudine și s-a îndreptat spre sud, în direcția satului Roughlee.

Am așteptat în tăcere, în timp ce apa ne picura din păr. După zece minute, când s-a întors Wynde, veștile n-au fost deloc bune. A aterizat cu grație, după care a coborât în grabă treptele, cocoșându-se pe cufăr, la adăpost de ploaie, și așteptând să ne apropiem.

— Ce-ai văzut, soră? a întrebat-o Slake.

— Multe vrăjitoare îndreptându-se spre Codrul Corbilor, toate ducând arme cu ele... dar au venit doar ca să-și găsească moartea, a declarat Wynde, din ale cărei aripi apa se scursesese și formase o băltoacă pe lespezi. Mi-am făcut deja încălzirea, a adăugat ea.

Lăsându-mi privirea în jos, am observat că labele din spate îi erau pătate cu sânge proaspăt, iar apa scursă sub pieptul ei era roșiatică. Omorâse deja cel puțin una dintre vrăjmașele noastre. Mă simțeam frustrată din cauza faptului că nu puteam să omor eu însămi vreo câteva. Mare noroc avea cu aripile...

— Crezi că au de gând să atace? Vor să urce prin tunel? și-a dat cu părerea Thorne.

— În cazul ăsta, ar trebui mai întâi să ajungă la intrare, i-a răspuns Wynde.

— Câteva poate că ar reuși să intre. Tufișurile din jurul mormântului le-ar servi de paravan, am zis eu. Dar am putea să apărăm tunelul cu ușurință. Numai una

dintre noi ar fi de-ajuns să le oprească. Nu suntem în vreo primejdie imediată.

— Atunci, eu o să cobor acolo chiar acum, a hotărât Slake. Rămân până la apus, când va trebui să vină cineva și să mă înlocuiască.

Am înclinat din cap în semn că sunt de acord, iar lamia a pornit spre cămară, începând să coboare treptele sub turn.

— De-ar fi reușit Agnes să ajungă până aici, a zis Thorne. Mă întreb ce s-o fi întâmplat cu ea. Nu mă pot împiedica să nu mă gândesc la ce i-or face.

Cu puțin înainte de amiază, aveam să aflăm. Stăteam pe creneluri și priveam în jur, când o haită de vreo douăzeci de vrăjitoare a ieșit agale dintre copaci, îndreptându-se drept spre noi. Wynde s-a pregătit să-și ia zborul și să pornească la atac, însă eu i-am făcut semn să mai aștepte puțin.

— De ce să mai aștept? a vrut ea să afle, fixându-mă cu ochii eu sălbatici.

— Pentru că o au cu ele pe Agnes, iar ea trăiește încă, i-am răspuns, arătându-i silueta din spatele grupului care se apropia de turn.

Am aruncat o privire piezișă spre Thorne, văzând-o cum face ochii mari, neliniștită de cuvintele mele. Știam că indiferent ce urma să se întâmple în continuare avea să fie de rău, iar noi eram silite să privim.

Îi legaseră lui Agnes mâinile la spate și îi puseseră un laț în jurul gâtului; un mag negru, bărbos, care mergea înaintea ei, ținea în mâini celălalt capăt al funiei. M-aș fi așteptat să văd groază pe chipul lui Agnes, însă ea părea calmă. Să fi fost oare conștientă de iminența propriei morți, și din această cauză să se fi resemnat? Sau spera că o să fie salvată, poate de lamia înaripată?

Atenția mi-a fost atrasă din nou spre mag. Am adulmecat repede de trei ori. Imediat, am aflat o mulțime de lucruri despre el. Era foarte puternic în magia neagră, fiind conducătorul grupului care-l crease pe *kretch*. Mai mult decât atât, era un războinic priceput, cu o forță în luptă atât de mare, încât trebuia să fiu prudentă. Numai nu neghiob ar fi subestimat un adversar ca el.

— Pe acela îl omor primul! a anunțat Wynde.

— Dac-aș avea aripile tale, aș face-o eu, chiar acum! a șuierat Thorne.

— Șșt! le-am poruncit amândurora. Haideți să ascultăm ce are de spus.

Au înaintat până la marginea șanțului de apărare, iar acolo s-au oprit. Imediat, magul și-a ridicat privirea spre noi și ne-a spus care erau pretențiile lor cu o voce puternică, poruncitoare.

— Eu sunt Bowker, a strigat el, conducătorul numit al slujitorilor Diavolului. Aveți răgaz până la apus să ne dați ce ne aparține. Dacă refuzați, prima care va muri va fi prietena și aliata voastră, această vrăjitoare bătrână. Îi place prea mult să se zgâiască în oglinzi! Iar moartea nu-i va fi ușoară.

Terminând de vorbit, s-a întors și a condus grupul înapoi spre copaci, trăgând brutal de lațul atârnat de gâtul bieteii Agnes: gemetele ei de durere se auzeau clar. Wynde a fâlfâit din aripi, pregătindu-se să-și ia zborul și să atace.

— Nu! am prevenit-o eu. Dacă-l ataci, o s-o omoare imediat pe Agnes.

Lamia a scuturat din cap.

— Oricum o s-o omoare. De îndată ce vor ajunge printre copaci, avantajul va fi de partea lor. Trebuie să-i lovesc chiar acum, cât încă sunt pe teren deschis!

Și-a luat imediat avânt de pe creneluri, s-a înălțat, după care s-a prăvălit spre grupul vrăjitoarelor, atacându-le din spate. S-a auzit un țipăt de durere, iar

Wynde s-a ridicat din nou spre cer. O luase cu ea pe una dintre vrăjitoarele vrăjmașe, căreia, după ce s-a înălțat mult deasupra copacilor din jur, i-a dat drumul. Dacă victima ei era deja moartă sau nu, mi-a fost cu nepuțință să-mi dau seama; oricum, când trupul vrăjitoarei a izbit pământul cu o bubuitură puternică, nu s-a mai auzit alt țipăt.

Atacul lui Wynde fusese unul nesăbuit. Până acum, magul ar fi putut să-i taie deja beregata lui Agnes. Desigur, astfel de creaturi sălbatice își au legile lor, iar Bowker știa cu siguranță că lamia nu avea niciun fel de considerație față de Agnes, chiar dacă aceasta îmi salvase viața nu cu mult timp în urmă.

Lamia a mai ucis de două ori înainte ca grupul să ajungă la adăpostul copacilor. Pierzând avantajul zborului, Wynde s-a întors la noi și a aterizat pe creneluri.

— De ce nu l-ai atacat pe mag? am luat-o eu la rost. Dacă el ar fi fost mort, ai fi putut s-o aduci pe Agnes aici.

Lamia m-a privit cu ochii ei somnoroși. Avea sânge pe buze și cruzime în privire.

— Magul avea o armă... una pe care n-am mai întâlnit-o până acum. Ținea în pumn craniul unui rozător mic și, atunci când l-a îndreptat spre mine, mi-a afectat echilibrul și a fost cât pe ce să mă prăbușesc la pământ

ca un pietroi. Nu puteam să mă apropiu de el, fără riscul de a cădea.

Am clătinat din cap în semn de încuviințare, dar fără să mai spun ceva. Răul fusese făcut. Ce preț avea să plătească Agnes Sowerbutts, era cu neputință de spus. În orice caz, mă așteptam ca ei s-o omoare.

La amurg, au început să se audă urletele.

CAPITOLUL 9 ȘI EA E LAȘĂ?

*O vrăjitoare nu trebuie să se teamă de propria moarte.
Nu este decât apusul unui soare
și făgăduința Întunericului,
adevăratul nostru cămin.*

Otorturau pe Agnes, iar eu nu puteam să fac nimic ca s-o ajut. Thorne și-a astupat urechile și a început să se vaiete.

— Biata Agnes! a exclamat ea. Ce-o fi făcut, ca să merite una ca asta?

— Nimic, fetiço. Dar nu ești obligată să ascuți. Du-te jos în tuneluri și înlocuiește-o pe Slake din postul ei de

pază. Eu voi veni să te schimb la scurt timp după ivirea zorilor.

Mi-am petrecut restul nopții veghind pe creneluri, împreună cu cele două surori lamia, Wynde râcâind întruna lespezile cu ghearele, de frustrare. Imediat după sosirea zorilor, țipetele au încetat. Apoi, au azvârlit dintre copaci un trup, care a căzut la marginea luminișului. Chiar și de la distanța asta, puteam să văd că era al lui Agnes.

— Mă duc s-o iau, a anunțat Wynde.

— Ai grijă... ar putea să fie o capcană! am prevenit-o, dorindu-mi în același timp să fi putut face și eu ceva: orice, numai să nu rămân așa, spectatoare.

Dorința de a lupta și de a o răzbuna pe Agnes îmi dădea mâncărimi în tot corpul. Dar era foarte probabil ca vrăjmașii noștri să pândească imediat dincolo de linia copacilor. Dacă magul și-ar fi folosit arma sub formă de craniu și ar fi făcut-o pe Wynde să se prăbușească, în câteva clipe ne-ar fi înconjurat cu zecile.

Dar, cu obișnuita ei impetuozitate, lamia s-a năpustit în jos de pe creneluri și a înhățat trupul. Apoi s-a înălțat și a zburat spre noi și mi l-a așternut cu blândețe la picioare.

Agnes era moartă, cu ochii larg cășcați și privirea fixă. Hainele îi erau zdrențuite și cel care o torturase îi lăsase urme pe sârmanul ei trup bătrân.

— Inima nu i-au luat-o, a remarcat Wynde. Aș putea s-o duc până în râpă. Asta și-ar fi dorit?

Nu știam ce și-ar fi dorit Agnes, pentru că nu vorbiseram niciodată despre asta. Vânătoarea din Râpa Vrăjitoarelor, din punctul de vedere al unei vrăjitoare moarte, poate fi atrăgătoare pentru unele dintre ele. Altele, cum e cazul lui Thorne, consideră că e ceva dezgustător și preferă să se ducă direct în Întuneric. Nu eram sigură, dar trebuia luată o hotărâre, așa că am optat pentru râpă. Speram că am făcut ce trebuia.

— Da, te rog, du-i trupul acolo și îngroapă-l aproape de mijloc. Fă o groapă mai puțin adâncă și acoper-o cu frunze.

Din câteva bățai puternice de aripi, Wynde a urcat deasupra turnului într-o spirală lentă, iar apoi s-a îndreptat spre nord, în direcția Râpei Vrăjitoarelor, o pată întunecată pe cerul cenușiu, dispărând încet, încet, în depărtare. Cam într-o oră, s-a întors și m-a anunțat că a îngropat-o pe Agnes lângă un stejar mare, chiar în inima râpei.

I-am mulțumit, după care am coborât în tuneluri, ca să veghez în locul lui Thorne.

— Au omorât-o pe Agnes, i-am spus, cu toată blândețea de care eram capabilă. Bine măcar că acum e la adăpost de ce i-ar putea face vrăjmașii noștri.

Thorne n-a zis nimic. A înclinat doar capul, însă când a trecut pe lângă mine, ca să se întoarcă în turn, am văzut că avea ochii plini de lacrimi.

Pe urmă, am petrecut o zi foarte lungă stând acolo. Timpul trecea cu mare încetineală. La un moment dat, m-am hazardat tocmai până la micul lac care fusese păzit odinioară de spectru. Nu erau semne că vrăjmașii ar fi trecut pe acolo. Poate că-și dăduseră seama cât de ușor ne va fi să apărăm turnul. Puteam să-i omorâm pe mulți dintre ei într-un spațiu închis cum era acesta. Chiar și pentru *kretch* tunelul era mult prea strâmt ca să poată încăpea în el.

Cu toate astea, nu puteam să rămânem acolo, sub asediu, la nesfârșit. La un moment dat, tot trebuia să evadăm din închisoarea noastră și să pornim la luptă împotriva vrăjmașilor.

Încă o dată, întorcându-mă la temnițe, m-am oprit sub spânzurătoarea vrăjitoarelor lamia și m-am întrebat care-i era scopul, hotărându-mă s-o întreb pe una dintre ele, când avea să se ivească momentul prielnic.

În scurt timp, Slake a coborât ca să-mi ia locul, iar eu am urcat din nou în turn. Nu aveam poftă de mâncare, dar am înfulecat câteva felii de friptură rece, ca să-mi mențin forțele, înainte de a urca iarăși pe creneluri.

O lună în descreștere scâldea luminișul cu razele ei argintii. Totul părea liniștit, dar am adulmecat încă vreo douăzeci de vrăjitoare, pândind printre copaci; îl luaseră și pe *kretch* cu ele. Bowker, magul, era și el acolo, și după puțin timp a ieșit în luminiș și și-a ridicat privirea spre noi. Mi-am dat seama că s-a oprit la doar șase pași de marginea pădurii. De acolo, putea să-și redobândească repede protecția, înainte ca Wynde să ajungă la el.

— Se spunea că ai fi vitează, Grimalkin! Se spunea că ai fi cea mai mare vrăjitoare asasină din câte au trăit vreodată! a strigat el, iar vocea lui batjocoritoare s-a răspândit cu ecouri prin tot luminișul. Dar cum ar putea să fie așa, când tu te ascunzi, tremurând de frică, în spatele zidurilor ăloră? Ești o lașă și nu îndrăznești să vii în fața cuiva despre care știi că e mai puternic decât tine. Privește! Iată moartea ta!

L-am văzut atunci pe *kretch* sărind în luminiș, ca un lup gigantic, cu fălcile larg căscate, cu blana ca o umbră întunecată pe iarba luminată de lună. Părea chiar mai mare și mai puternic decât ultima dată când îl înfruntasem. S-a oprit aproape de șanțul de apărare și s-a ridicat pe puternicele lui labe din spate. Apoi, laba lui stângă s-a întins spre o punguță de pe umăr și a scos de-acolo un pumnal lung, cu lama subțire. Acum nu mai semăna

a lup: cum stătea așa, ridicat, cu dinții sclipind și cu pumnalul în mână, arăta demonic, ca o creatură de coșmar. Și deodată, spre uimirea mea completă, a vorbit. Nu mă așteptam ca maleficii săi creatori să-i dăruiască și harul vorbirii.

— Vino să te întreci cu mine aici, pe iarbă, dacă îndrăznești, Grimalkin! a strigat fiara, cu o voce ca un mârâit gros, aproape un huruit. Hai să dansăm amândoi, lamă contra lamă. Vino să dansezi cu mine dansul morții!

— Într-o zi, o să te omor, am strigat spre el. Dar acum nu e momentul. Am alte lucruri mai importante în vedere!

Am ridicat sacul spre ei.

— Priviți capul stăpânului vostru! În fiecare noapte stăm de vorbă! În fiecare noapte îl învăț ce înseamnă durerea. Și, din cauza insolenței voastre, chinurile lui vor spori întreit în noaptea asta!

La auzul vorbelor mele, un geamăt colectiv s-a înălțat din gâtlejurile vrăjitoarelor ascunse prin pădure.

— Dar vrăjitoarea înaripată de lângă tine? a întreat fiara, mârâind în timp ce scotea un alt pumnal. Și ea e lașă? A omorât pe multe dintre noi, înhățându-le din zbor, profitând de aripile ei. Dar îndrăznește ea să mă înfrunte pe *mine* în luptă?

De lângă mine, Wynde a scos un mârâit furios și și-a fluturat aripile.

— Nu-l asculta, am sfătuit-o încet. Trebuie să ne păstrăm forțele pentru momentul potrivit.

— Cuvintele lui nu trebuie să rămână fără răspuns, a șuierat lamia.

— Asta și sunt: doar cuvinte, am replicat, la fel de încet. Nu-l asculta. Creatura asta încearcă doar să ne provoace, să ne atragă într-un atac pripit. „Lașitate” și „curaj” nu sunt decât etichete: cuvinte inventate de oameni nesăbuiți ca să-și ațâțe orgoliile și să-și denigreze adversarii. În bătălie, trebuie să fim reci, detașate și disciplinate. Așa procedează asazinele și așa te sfătuiesc să faci și tu. Când va veni momentul, îl vei ucide pe *kretch*. Îi vei bea sângele, iar eu îi voi lua oasele degetelor mari, ca să le port la gât.

— Te rog, Grimalkin, dă-mi mie unul dintre oase! m-a implorat Thorne.

— Vom vedea, fetișo, i-am răspuns, cu un zâmbet aspru. Vei primi ceea ce meriți.

— Șușotiți între voi ca nevolnicele! a strigat furiosul *kretch*, îndreptându-și armele spre noi. Nu sunteți decât niște femei plăpânde, care nu merită numele de „vrăjitoare”.

— Ți-l ucid eu pe monstrul ăsta, Grimalkin! a șuierat Wynde.

— Nu risca, am prevenit-o din nou. E foarte rapid și puternic, iar ghearele lui conțin o otravă mortală. Mai mult de-atât, oasele îi sunt tari ca o platoșă. Capul îi e foarte bine apărat.

Dar, deodată, până să mai apuc eu să spun ceva, Wynde s-a avântat de pe creneluri și a început să dea roată luminișului, cu bățai puternice și regulate de aripi. Când s-a apropiat de locul în care se oprise magul, s-a înclinat și s-a repezit spre el, cu ghearele întinse. Am crezut că el o să-și folosească împotriva ei misterioasa armă, dar în schimb, s-a retras la adăpostul copacilor, așa că Wynde a făcut cale-ntoarsă, înălțându-se și pregătindu-se să-l atace pe *kretch*. Mi-am dat seama că ea nu voise decât să-l mâne pe Bowker afară din luminiș, ca să se poată ocupa de creatură fără vreun alt amestec.

L-am văzut pe *kretch* așteptând-o pe vrăjitoarea lamia, privind în sus spre ea, cu pumnalele pregătite. Între timp, Wynde ajunsese atât de sus, încât se vedea ca un punctuleț. Dintr-odată, s-a prăvălit ca o piatră, drept spre vrăjmașul ei, totul petrecându-se cu mare iuțeală: am văzut lamele fulgerând și pe lamia lovind cu ghearele, smocuri de blană și pene zburând peste tot.

Apoi, aripile lui Wynde s-au desfăcut și iat-o îndepărându-se în zbor, luând din nou înălțime.

Am zărit două zgârieturi vineții pe fruntea bestiei, deasupra ochilor. Lamia îi crestase pielea și-i dăduse sângele, dar eu știam că țeasta de sub blană era foarte dură. Mi-am amintit cum deviase pumnalul aruncat de mine. Îl azvârlisem cu destulă precizie și forță ca să pătrundă într-un craniu omenesc și să se înfigă în creier până la mâner. Însă oasele tari ale acestui *kretch* îl respinseseră la fel de ușor pe cât ar fi făcut-o un coif de curând făurit, abia luat de pe nicovala unui maestru fierar. De asemenea, creatura avea și puterea de a se reface foarte repede. Wynde ar fi trebuit să-l omoare, după care să-l taie în bucăți... și, poate, să-i mănânce imediat inima, ca să-l împiedice să se regenereze.

Mi-am ridicat privirea spre lamia care tocmai plonja din nou spre *kretch*. Își pierduse vreo câteva pene în acel dintâi atac, dar știam că partea inferioară a trupului îi era bine protejată de solzi. În bătălia din Pendle, până și pumnalele mele se dovediseră neputincioase, cu toate că măiestria mea în făurirea armelor putea fi întrecută numai de unul dintre Vechii Zei, anume de Hefaistos. Armele deținute de *kretch* n-ar fi putut să-i taie pântecul lui Wynde. Ar fi trebuit să caute un loc mai vulnerabil, ca,

de exemplu, gâtul. Dar la o astfel de țintă era greu de ajuns, iar creatura ar fi fost nevoită să riște și să se expună.

De data asta, atacul lui Wynde a fost mai lent, ea alegând să se abată spre *kretch* dintr-un unghi cu mult mai puțin abrupt; poate, undeva aproape de patruzeci și cinci de grade. Am observat imediat că-i țintea pântecul. Bestia și-a dat și ea seama și s-a lăsat în patru labe, după care s-a răsucit într-o parte. N-a reuși să se ferească de tot, fiindcă lamia i-a răzuit coastele cu ghearele, săpându-i cinci răni lungi, vineții. Dar, oricum, nu erau grave, așa că fiara era din nou pe picioare, așteptând, cu pumnalele pregătite. Deocamdată, niciunul dintre combatanți nu suferise vreo vătămare serioasă.

Eram foarte îngrijorată pentru Wynde. Ceea ce încerca ea era foarte riscant. Aș fi vrut să mă fi putut alătura luptei, dar mi-ar fi luat prea mult timp să cobor de pe zidurile turnului și doar moartea mă putea aștepta acolo. Datoria mea era să țin capul Diavolului la loc sigur, nu să mă sacrific fără rost.

Următorul atac lansat de lamia a fost aproape identic cu cel dinainte. Ceea ce a însemnat o greșeală, deoarece teribilul *kretch* era pregătit. S-a lăsat și de data asta în patru labe, dar când Wynde a încercat să-l atace

cu ghearele, el s-a ridicat și s-a întins spre gâtul ei cu pumnalul din mâna stângă.

Wynde a dat impresia că șovăie, parcă nesigură pe ce avea de făcut. Apoi, s-a scuturat și s-a îndepărtat din nou în zbor. Ascensiunea ei era acum cam greoaie.

— E rănită! a exclamat Thorne. E tăiată rău.

Thorne avea dreptate. Puteam să vedem sângele picurându-i din aripi și pătând iarba. M-am gândit că s-ar putea întoarce pe creneluri. Numai că, la fel ca și Thorne, lui Wynde îi plăcea foarte mult să riște, așa că a atacat imediat încă o dată.

De data asta, a lovit ca săucidă. În loc să acționeze la repezeală și apoi să se îndepărteze în zbor, spre un adăpost sigur, ea s-a ciocnit de *kretch* cu forță și a început să spintece și să sfâșie cu ghearele, într-o luptă corp la corp. Prinsese creatura cu mâna dreaptă și o ținea aproape, lovind iar și iar cu stânga. Dar și creatura riposta și-i vedeam sclipirile lamelor în lumina lunii, ambele însângerate, în timp ce i le tot înfigea vrăjitoarei lamia în trup. Pene pătate de sânge zburau peste tot în jurul lor și m-am îngrozit, dându-mi seama că lamia suferea cumplit.

De ce nu-i dădea drumul adversarului ca să scape cât încă mai avea forță pentru asta? Era mai bine să se

retragă și să rămână în viață, ca să-și continue lupta în altă zi. Unele înfrângeri sunt doar temporare. Izbânda finală e cea care contează.

Dar deodată magul bărbos, Bowker, a ieșit dintre copaci, alergând spre combatanți, și când a ajuns la șase pași de ei și-a îndreptat arma, de forma craniului unui rozător, spre lamia. Am văzut aerul pâlپând și pe Wynde cutremurându-se.

Acum era prea târziu ca ea să mai zboare spre adăpost. Creatura a tras-o în jos, pe iarbă; una dintre aripi era îndoită într-un unghi nefiresc și mi-am dat seama că acum era mai presus de puterile ei să-și ia zborul, chiar dacă ar fi vrut acest lucru. S-a mai zbatut o vreme și am avut senzația că l-a zăpăcit pe moment pe *kretch* și că el se temea de dinții și de ghearele ei.

Atunci, însă, o ceată de vrăjitoare s-a repezit din pădure spre locul încăierării, cu țipete de încântare și cuțitele pregătite să lovească. Aveau cu ele prăjini lungi, de care-și legaseră lamele cu frânghii, și s-au folosit de ele mai întâi, împungând o dată, și încă o dată, în locurile vulnerabile ale bieteii lamia, în timp ce ea se zbătea în ghearele fiorosului *kretch*.

Erau vrăjitoare din clanul Deane. Le-am adulmecat repede numele: Lisa Dugdale, Jenny Croston și Maggie

Lunt. N-aveam să le uit niciodată. Cât de curând, aveam să le fac să-și plătească faptele cu propriile vieți.

Wynde s-a cutremurat iar și iar, însă, vitează cum era, n-a scos nici măcar un sunet, cu toate suferințele prin care trecea. Eu și Thorne urmăream în tăcere scena, de pe creneluri. Gândul mi-a zburat la Slake, care păzea tunelurile, fără să știe ce pățea Wynde. Mare noroc că nu era martoră la asta: sigur s-ar fi repezit în ajutorul surorii ei, pierzându-și și ea viața.

Vrăjitoarele ajunseseră acum aproape, iar prăjinile cu lame în vârf nu mai erau necesare, fiindcă lamia nu mai mișca; era deja moartă. Numai că ele n-au vrut să riște și au continuat să-i spintece trupul. După câteva clipe, mi-am dat seama și de ce.

L-am văzut pe *kretch* ridicându-se. Labele lui din față nu mai mânuiau acum pumnale, ci erau roșii de sânge. În cea stângă, ținea inima încă pulsând a lui Wynde. Sub ochii mei, a rupt-o în două și a început s-o mănânce, în timp ce sângele îi mânjea dinții și i se scurgea printre fălcile căscate.

CAPITOLUL 10 SPIRITUL EI TRĂIEȘTE

*Unele îi venerază pe zeii Întunericului;
altele slujesc Lumina;
eu, însă, sunt pe cont propriu.
Eu sunt Grimalkin.*

Am urmărit totul în tăcere, neputincioasă, chiar dacă furia începea să se acumuleze în mine. Bestia se asigurase că lamia nu se mai putea întoarce. Pentru Wynde, nu mai exista viață de apoi, ca vrăjitoare moartă. Fusese trimisă direct pe Tărâmul Întunericului.

După ce a devorat inima vrăjitoarei lamia, sinistrul *kretch* și-a ridicat privirea spre noi și a strigat:

— Curând, asta o să-ți fac și ție! Zilele îți sunt numărare. Inima ta îmi va aparține, Grimalkin. Iată soarta care-i așteaptă pe dușmanii stăpânului meu!

— Pentru ce-ați făcut, o să văucid pe toți! am urlat. Absolut toți veți muri de mâinile mele. Puteți să vă împrăștiați și să fugiți... dar eu vă voi hăitui până la capătul lumii! O jur!

Creatura și magul au început pur și simplu să râdă de spusele mele și imediat li s-au alăturat și vrăjitoarele, vacarmul de râsete gălgâite și chiuituri amuzate răsunând prin tot luminișul.

Era timpul să le dau un răspuns pe care să-l înțeleagă, așa că m-am aplecat, am dezlegat sacul și am scos din el capul Diavolului. L-am ridicat de coarne, cu fața spre ei, pe deasupra crenelurilor.

— Acum, îl voi lovi pe cel pe care-l iubiți mai mult și mai mult: pe cel pe care-l slujiți cu toții! Iată ce preț va plăti stăpânul vostru, pentru faptele săvârșite de voi! Și vă va socoti răspunzători!

Am scos un pumnal și l-am împlântat în ochiul drept al Diavolului, răsucind lama cu sălbăticie.

Capul nu avea cum să țipe, pentru că avea în gură mărul verde și țepii de trandafir. Dar, chiar și-așa, s-a auzit un zbieret cumplit. Părea să se fi înălțat de undeva

de sub tălpile noastre. Apoi, o voce bubuitoare s-a auzit din măruntaiele pământului:

Mi-ați înșelat așteptările! Vai de voi toți! O veșnicie de chinuri îi așteaptă pe cei care-mi înșală așteptările și a doua oară! Ceea ce îndur eu, fiecare dintre voi va îndura înmii!

Pământul s-a cutremurat, turnul s-a zguduit și un fulger a spintecat cerul de la nord la sud, bubuitul tunetului care s-a auzit apoi fiind atât de puternic, încât a acoperit cu totul țipetele de oroare ale vrăjitoarelor de jos. Le vedeam gurile căscate, ochii plini de groaza provocată de ceea ce făcusem eu și de ce spusese Diavolul. Alergau în cerc, ca niște găini fără cap, în timp ce un vânt grozav izbea copacii, îndoindu-le și cutremurându-le crengile.

În cele din urmă, s-a așternut liniștea, iar eu le-am privit pe rând pe vrăjitoare, astfel încât fiecare să-și poată vedea în ochii mei moartea care o aștepta.

— Plecați din locul ăsta! Cât mai departe! am urlat. Mâine-noapte, la ora asta, o să mă întorc pe creneluri. Dacă vă văd sau doar vă adulemec prezența prin pădurile dimprejur, îi scot stăpânului vostru și celălalt ochi! Am vorbit cât se poate de clar?

De jos nu mi-a răspuns nimeni. Toți tăceau: până și bărbosul mag și fiorosul *kretch*. Cu capetele plecate,

mi-au întors spatele și s-au îndreptat, încet, spre adăpostul copacilor.

Thorne mă privea cu ochi strălucitori.

— Le-ai învățat minte! Asta le-a închis gurile! a exclamat ea.

Am încuviințat, mohorâtă.

— Da, dar pentru cât timp? am întrebat.

Picături de sânge negru se prelingeau din orbita mutilată. Am scuipat pe fruntea Diavolului, după care am vârât din nou în sac oribilul cap.

— Dacă stau la distanță mâine-noapte, plecăm de-aici, am zis.

— Nu suntem mai la adăpost aici, decât oriunde altundeva? s-a mirat Thorne.

— Nu asta e problema, fetițo. Fără lamia înaripată, care să vâneze pentru noi, în cele din urmă am muri de foame. Și nu numai atât: vrăjmașii noștri se vor aduna în număr din ce în ce mai mare. Niciun asediu nu poate să dureze la nesfârșit.

— Și unde-o să mergem? s-a interesat ea, strâmbându-se.

— Sunt mai multe posibilități, dar niciuna nu ne oferă o poziție la fel de bine apărată ca aici. Lasă-mă să

mă gândesc. Între timp, ar trebui să coborâm și să-i spunem lui Slake ce s-a ales de sora ei.

Am intrat în cămară și am coborât pe scara în spirală până în frigul și umezeala de sub turn. Când am ajuns la temnițe, am simțit-o pe lamia. Părăsise deja tunelurile.

Am găsit-o îngenuncheată la picioarele spânzurătorii lamia. Animalele moarte atârnavă încă în lanțuri, dar sângele nu mai picura în hârdăul acum plin până la buză. O singură torță pâlpâia pe peretele din apropiere. N-am simțit vreo primejdie iminentă. Doar câțiva șobolani mișunau prin întuneric.

Slake murmură ceva înțeles numai de ea și se legăna ritmic dintr-o parte în altă. La început, am crezut că rostește un descântec sau că intonează cine știe ce incantație, însă dintr-odată a părut să se înflăcăreze, ca și cum voia cu disperare să se facă auzită. Și-a ridicat brațele spre spânzurătoare și s-a aplecat de trei ori. Să fi fost vreo formă de adorare religioasă? Să se fi rugat la zeul ei? Și, dacă da, cine putea fi acela?

I-am făcut un semn lui Thorne și ne-am retras amândouă în penumbra de dincolo de stâlpi.

— Las-o să facă tot ce trebuie. O să vorbim cu ea când o să fie gata, i-am zis în șoaptă.

Peste câteva minute, Slake s-a aplecat adânc, apoi s-a ridicat în picioare. Pe urmă, s-a întors spre hârdăul cu sângele animalelor și, scoțând un țipăt gutural, l-a ridicat până la buze și a băut din el. De trei ori a țipat, după care, imediat, a băut. La al treilea țipăt, mi-am dat seama că striga ceva... numele cuiva, poate.

După ce a golit hârdăul, l-a pus la loc la picioarele spânzurătorii, s-a întors și a venit spre noi. Mi-am dat seama că, oricât de absorbită ar fi fost de ritualul ei, știuse tot timpul că noi eram acolo.

Slake s-a aplecat în fața noastră, chiar dacă nu la fel de adânc ca în fața spânzurătorii. Partea din față a rochiei îi era pătată de sângele scurs din hârdău. Ciudat lucru, fața îi era mai puțin omenească decât ultima oară când o văzusem, sus, pe creneluri. Ochii îi erau sălbatici, iar gura ca o rană roșie, de parcă dinții ei ascuțiți ar fi devorat-o pe dinăuntru.

— Îmi pare rău că trebuie să-ți aduc vești proaste, i-am zis, cu toată delicatețea, dar sora ta a murit vitejește, luptându-se cu acel *kretch*. Nemiloasa creatură i-a mâncat inima.

Nici măcar o umbră de emoție n-a trecut pe fața ei.

— Știu, a răspuns. Am simțit când a murit. De-asta mă rugam.

— Cui te rugai? am întrebat-o. Cărui zeu?

— Zeităţii tuturor vrăjitoarelor lamia, fireşte.

— Eu n-am auzit de o astfel de zeităte, am zis, încruntându-mă.

— O numim Zenobia. Ea a fost cea dintâi: străbuna noastră, a tuturor. Ai fost împreună cu ea în Grecia. E mama lui Thomas Ward, ucenicul Vraciului.

— Dar ea a fost nimicită în lupta cu Ordeen! am zis.

Cu toate că n-am fost de faţă la întâmplare, Tom Ward îmi povestise cum mama lui, în forma ei înaripată, o prinsese pe Ordeen într-o încheştare de moarte. Numai că, în timp ce se luptau, adăpostul ei fusese mistuit de o coloană de flăcări, iar ea fusese trimisă înapoi în Întuneric.

— Nu nimicită: spiritul ei trăieşte în continuare. A vorbit cu noi. Mi-a dat indicaţii în timp ce mă rugam.

Mi-am amintit atunci cât de apropiat fusese Tom Ward de mama lui. Dacă ea vorbise cu această lamia, atunci nu cumva luase legătura şi cu el?

— Indicaţii... cu privire la ce? m-am interesat.

— Mi-a poruncit să rămân aici, chiar dacă sora mea a murit, şi să apăr turnul împotriva vrăjmaşilor noştri. Mai presus de orice, trebuie să apăr cufărul, fiindcă el conţine informaţii care l-ar putea ajuta pe fiul ei în încercarea sa de a-l nimici pe Diavol.

— Dar ai cercetat deja cufărul și ai citit cărțile. Ce-ai aflat? Spune-mi și eu o să transmit mai departe.

— Nu e o cale dreaptă... departe de asta. Acum multă vreme, Zenobia era în conflict cu Diavolul. A încercat zadarnic să-l nimicească... dar cu toate astea a izbutit să-l „priponească” prin mijloacele magiei negre, limitându-i astfel puterea. Iată care sunt condițiile acestei prigoniri: dacă el îl va omorî personal pe Thomas Ward, atunci va domni timp de o sută de ani peste lumea noastră, după care va fi silit să se retragă din nou în Întunericul din care a venit. Dar dacă Diavolul își atrage serviciile unuia dintre copiii lui pentru săvârșirea faptei — fiul sau fiica unei vrăjitoare — atunci va putea domni peste lumea noastră la nesfârșit. Și mai există și un a treilea drum posibil: dacă reușește să-l convingă pe băiat să slujească Întunericului, în acest caz, de asemenea, stăpânirea lui va dăinui până la sfârșitul lumii.

Slake s-a oprit puțin, apoi a continuat.

— Dacă studiem modul în care i-a fost impusă prigonirea, e posibil să ne facem o idee despre cum am putea să mergem mai departe: despre cum ar putea fi nimicit, până la urmă, Diavolul. Zenobia crede că fiul ei ar putea descoperi ceva ce ei i-a scăpat. Ar putea să

existe o portiță pe undeva, o fisură prin care se poate strecura ceva nou și foarte eficace.

Mai auzisem și înainte despre priponiri, de la Alice Deane. Slake îmi oferea confirmarea faptului că mama lui Tom fusese răspunzătoare pentru asta. Această limitare a puterilor Diavolului era de o importanță vitală: altfel, el l-ar fi ucis pe Tom Ward în urmă cu mulți ani. Bănuiam că Diavolul încă spera să-l poată converti pe băiat de partea Întunericului. Era clar că ucenicul se îndrepta încetul cu încetul în acea direcție, fiind silit să-și compromită crezurile prin întrebuițarea unui urcior cu sânge și alianțe cu vrăjitoarele. Dar mai bănuiam și că ura pe care o nutrea Diavolul pentru Tom și nevoia lui de răzbunare aveau să-l împingă să-l ucidă pe băiat, de îndată ce ar fi fost eliberat.

— Dacă rămâi aici, în turn, cum o să supraviețuiești fără mâncare?

— Mă duc să vânez, a răspuns lamia. Eu și sora mea speram să învățăm ce trebuie, apoi să plecăm din acest refugiu sub înfățișare omenească și să-i ducem ucenicului informațiile. Acum, totul s-a schimbat. Ceea ce căutăm e mai presus de puterea noastră de înțelegere. Cât de curând, băiatul va trebui să se întoarcă aici și să studieze el însuși cărțile. În ceea ce mă privește, a

început deja procesul care mă va readuce la starea sălbatică. Timp de câteva săptămâni, voi fi nevoită să supraviețuiesc bând sângele și mâncând carnea șobolanilor, dar de îndată ce-mi vor crește din nou aripi, voi lua cerul cu asalt și voi vâna prăzi mai mari: la început, animale, dar până la urmă și pe cei care mi-au ucis sora.

Am clătinat din cap a încuviințare.

— Dar poți să aperi turnul de una singură?

— Va fi greu la început, dar o să reușesc. Mai târziu, imediat după ce-o să fiu pe deplin transformată, nu vor mai îndrăzni să atace. Cât despre *kretch*, el e prea mare ca să încapă în tuneluri.

— Atunci, cred că e mai bine ca eu și Thorne să plecăm, cât mai putem. În plus, am adăugat, cu un zâmbet aspru, eu nu-ți împărtășesc gustul pentru șobolani.

Slake a încuviințat, la rândul ei.

— Plecați imediat?

— Nu acum, ci mâine-noapte, pe vremea asta. Mai întâi, o să mă duc pe creneluri, cu capul Diavolului. Imediat după moartea surorii tale, ca răzbunare, i-am scos un ochi cu pumnalul. Dacă vrăjmașii noștri sunt prin apropiere, atunci o să i-l scot și pe celălalt, exact cum le-am promis. Dar ei știu că stăpânul lor le va cere

socoteală pentru tot ce suferă. Mă aștept ca pădurea să fie eliberată de vrăjitoare ca să putem parcurge o bucată de drum înainte să fim urmărite din nou.

— Unde-o să mergem? a vrut să știe Thorne.

— Varianta cea mai bună e, probabil, Clitheroe, i-am zis eu.

— Se spune că acum e distrus, plin de bandiți și de asasini, a remarcat Thorne.

— Și-atunci, unde-ai putea găsi un loc mai potrivit? am replicat, cu un zâmbet subțire.

Mult timp, castelul Clitheroe rezistase împotriva oștilor ocupante. Când, în cele din urmă, căzuse pentru că apărătorii fuseseră înfometaji de asediatori, ca răzbunare, aceștia din urmă îi trecuseră pe toți prin tăișul sabiei și arseseră orașul. Acum, era o ruină, dar fortificațiile rămăseseră în picioare.

Între timp, vrăjmașul fusese înfrânt și împins către sud, dar foarte puțini dintre locuitorii săi se mai întorseră în Clitheroe ca să-și clădească din nou cămine. În schimb, devenise o ascunzătoare pentru tâlharii asasini care jefuiau satele de la vest de Pendle. Fără îndoială, cu timpul, aveau să fie trimise trupe armate ca să pună capăt tuturor acestor fărădelegi, însă în starea actuală, era exact ce ne trebuia. Poate reușeam să

ajungem în castel, să-l preluăm de la actualii ocupanți și să ne refugiem acolo.

Dar mai întâi de toate, trebuia să părăsim neobservate Turnul Malkin și să ne găsim scăparea, spre nord, prin păduri.

CAPITOLUL II UN DAR DIN IAD!

*Un adevărat cavaler are un cod strict de reguli
după care își conduce întreaga viață:
nu poate să refuze o provocare
și întotdeauna își ține cuvântul.
Și eu am un cod al onoarei,
dar e mai flexibil.*

Ne-am petrecut timpul rămas până la plecare odihnindu-ne, ca să ne recăpătăm puterile pentru încercarea care ne aștepta, mâncând porții foarte mici din oaia adusă de Wynde. Slake avea mai multă nevoie decât noi de această mâncare; mult timp după

plecarea noastră trebuia să supraviețuiască mâncând doar șobolani.

În timp ce Thorne păzea tunelurile, iar Slake stătea de veghe sus, pe creneluri, eu m-am hotărât să mai vorbesc o dată cu Diavolul. Intenția mea era să fac ceva presiuni asupra lui, ca să mă asigur că evadarea noastră din turn avea să se petreacă în siguranță, așa că am scos capul din sac și l-am așezat pe o măsuță scundă. Apoi, după ce am scos mărul și țepii, m-am așezat turcește înaintea lui, astfel încât să fim cu ochii cam la același nivel.

— Dacă poți, vorbește acum cu slujitorii tăi. Spune-le să plece. Dacă nu o să părăsească pădurea, o să-ți scot și celălalt ochi.

— Ce înseamnă răul? a întrebat Diavolul, ignorând cu desăvârșire ce-i cerusem.

— Tu să-mi spui! i-am întors-o. Tu ești cel care-ar trebui să știe.

Gura i s-a strâmbat într-un rânjet de superioritate, dezvelind cioturile dinților spârți.

— Singurul rău e să-ți refuzi ceea ce-ți dorești cu adevărat, a răspuns el. Așa că eu nu fac niciun rău, fiindcă întotdeauna îmi impun voința asupra celorlalți. Eu obțin mereu ce-mi doresc!

— Tu deformezi totul, am rostit, pe un ton acuzator. Nu mă mir că ți se spune Părintele Minciunilor.

— Și cum e mai bine: să-ți folosești puterile până la ultima și să ți le pui la încercare sau să-ți înfrânezi nevoile firești? a întrebat el. Mai bine e să alegi prima variantă, să te dezvolți și să crești așa. Dar tu, Grimalkin? Care e diferența dintre noi doi? Tu faci același lucru!

Am scuturat din cap.

— Mie îmi place să-mi încerc puterile și să-mi dezvolt forța și priceperea, dar nu pe seama celor slabi. Tu mereu le-ai făcut rău altora, numai pentru plăcerea ta. Dar ce plăcere găsești în a-i răni pe cei care nu se pot apăra singuri?

— E cea mai mare plăcere dintre toate! a răcnit Diavolul.

Mai aveam o întrebare, pe care n-o rostisem încă, deoarece îmi venea foarte greu s-o exprim în cuvinte. Dar l-am întrebat acum, cu gâtul strâns de emoție în asemenea măsură, încât abia se putea înțelege ce spuneam.

— De ce mi-ai omorât copilul? Copilul meu? l-am întrebat, simțind că durerea amenință să mă copleșească de tot.

— Copilul nostru, Grimalkin! Copilul *nostru*! Am făcut-o pentru că mi-a stat în putere. Și ca să te rănesc!

Am făcut-o pentru că nu suportam ca el să trăiască! Dac-ar fi ajuns bărbat, copilul ăla mi-ar fi devenit dușman de moarte, și încă unul foarte primejdios. Dar acum un altul i-a luat locul: băiatul pe nume Thomas Ward. Îl voi nimici și pe el. Nu-i pot permite să ajungă bărbat. Trebuie să moară și el, exact la fel ca fiul tău. În primul rând, o s-o fac pentru că pot! Iar în al doilea, ca să-l împiedic să mă nimicească. Și în al treilea rând, ca să-ți fac rău, Grimalkin. Pentru că, fără el, ultima ta speranță de răzbunare se va risipi!

Fără să mai scot o vorbă, am îndesat mărul și țepii în gura lui pocită și l-am împins la loc în sac. Tremuram de furie.

Mai târziu, împreună cu Thorne, am frunzărit cărțile din cufărul acela mare, dar n-am descoperit nimic de folosință imediată. Am citit, totuși, ceva interesant scris pe o singură coală de hârtie: povestirea mamei lui Tom, despre cum îl prionise pe Diavol. Numai că, spre deosebite de paginile acoperite cu cerneală decolorată din alte caiete, aceste rânduri dădeau impresia că fuseseră scrise foarte recent... era posibil oare să fi ieșit de sub mâna ei?

Suveranul Întunericului dorea ca eu să mă întorc în turma lui și să-i fiu din nou supusă. Multă vreme m-am împotrivit, primind regulat sfaturi din partea prietenilor și sprijinatorilor mei. Unii m-au sfătuit să-i port copilul în pântec, așa cum procedează vrăjitoarele ca să se descotorosească de el pentru totdeauna. Dar până și simplul gând îmi repugna.

Într-o vreme, am fost chinuită de o hotărâre pe care trebuia s-o iau cât de curând. Vrăjmașii m-au capturat, luându-mă prin surprindere. Am fost legată cu un lanț de argint și bătută în piroane de o stâncă, astfel încât, la răsăritul soarelui, razele lui aprige să mă distrugă. M-a salvat un marinar, John Ward, care m-a apărât de soare și m-a eliberat din lanțul de argint.

Pe urmă, ne-am refugiat în casa mea și curând a devenit limpede faptul că salvatorul meu avea anumite sentimente pentru mine. Îi eram recunoscătoare pentru ce făcuse, dar era doar un om ca toți oamenii și nu simțeam cine știe ce atracție fizică față de el. Totuși, când am aflat că e al șaptelea fiu al tatălui său, un plan a început să mi se contureze în minte. Dacă ar fi fost să-i port copiii în pântec, al șaptelea lui fiu ar fi avut puteri speciale când ar fi înfruntat Întunericul. Și nu numai atât: copilul ar fi moștenit și unele dintre

calitățile mele, daruri care i-ar fi sporit celelalte puteri. Astfel, copilul acesta ar fi putut avea, într-o zi, puterea de a-l nimici pe Diavol. Nu mi-a fost ușor să mă hotărâsc ce să fac. Dacă-l nășteam pe al șaptelea fiu, puteam să capăt mijloacele de a-mi distruge, în sfârșit, dușmanul. Cu toate acestea, John Ward nu era decât un marinar sărman. Provenea din țărani. Chiar dacă i-aș fi cumpărat o fermă, tot aș fi fost nevoită să-mi duc viață alături de el, cu acea duhoare în nări.

Sfatul surorilor mele a fost, fie să-l omor, fie să-l dau pe mâinile lor. Am refuzat, fiindcă-i datoram viața. Alegerea era între a-l da afară din casa mea, obligându-l să-și caute o corabie care să-l ducă la el acasă, și a pleca împreună cu el.

Dar, pentru ca a doua variantă să devină posibilă, mai întâi trebuia să-l priponesc pe dușmanul meu, pe Diavol. Ceea ce am și făcut, printr-un vicleșug. Am aranjat o întâlnire la Ospățul Vrăjitoarelor Lamia: doar eu și Diavolul. După ce mi-am ales locul cu mare grijă, am aprins un rug mare și la miezul nopții am rostit invocația de care aveam trebuință ca să-l aduc, temporar, în lumea noastră.

Și-a făcut apariția drept în mijlocul flăcărilor, iar eu m-am aplecat în fața lui, lăsându-i impresia că-i

arăt supunere; însă deja murmuram cuvintele unui descântec puternic și aveam în mână două obiecte sacre.

În timp ce citeam, aveam senzația că Zenobia îl urâse pe Diavol la fel ca mine, și riscase tot atât, când îl invocase. Mă simțisem bine când luptasem alături de ea, în Grecia. Iar acum, chiar dacă nu mai era în carne și oase, rămânea o entitate cu care nu puteai să te joci. Era plăcut să știu că e de partea mea.

Am continuat să citesc.

În pofida tuturor încercărilor lui de împotrivire, am reușit să-l priponesc, deschizând drumul spre următoarea etapă a planului meu, care începea cu o vizită în Comitat și cumpărarea unei ferme.

Și așa am devenit soție de fermier și am născut șase fii, iar apoi, în sfârșit, pe al șaptelea, pe care l-am botezat Thomas Jason Ward; cel dintâi prenume a fost ales de tatăl lui, iar cel de-al doilea, de mine, după un erou din țara mea natală, la care am ținut odinioară.

Noi, vrăjitoarele lamia, suntem obișnuite să ne schimbăm înfățișarea, însă modificările aduse de timp

asupra noastră nu pot fi prezise niciodată. Pe măsură ce-au trecut anii, am ajuns să-mi accept soarta și să-mi iubesc soțul. Treptat, m-am apropiat tot mai mult de Lumină, și până la urmă am devenit tămăduitoare și moașă, ajutându-mi vecinii ori de câte ori am putut. Așa s-a făcut ca un om, John Ward, bărbatul care m-a salvat, să mă împingă pe o cale neprevăzută de mine.

Nu puteam să-mi dau seama cum l-ar fi putut ajuta aceste informații pe Thomas Ward în nimicirea Diavolului, dar adăugându-le altor frânturi de scrieri găsite în cufăr, era posibil să ne spună ceva. Era de o importanță vitală ca ucenicul Vraciului să vină și să-și întreprindă propriile cercetări amănunțite prin cufăr. M-am hotărât s-o caut din nou pe Alice, cu prima ocazie, și să-i spun că trebuie să-l aducă din nou într-o vizită la turn.

— Cine-a scris asta? am întrebat-o pe Slake.

— E scrisă de mâna mea, mi-a răspuns lamia. Inițial, a fost scrisă de Zenobia, codificat, fiind ascuns prin toate caietele ei. Ea ni s-a arătat, ca o vedenie, și mi-a încredințat cheia pentru descifrarea povestirii pe care ai citit-o.

— Care erau obiectele sacre pomenite de ea?

— Unul dintre ele se găsește în cufăr, mi-a răspuns. Celălalt e altundeva.

— Unde, adică?

— Nu știu.

— Dar cel din cufăr? Arată-mi-l! i-am cerut.

Slake a scuturat din cap și m-a privit pieziș.

— N-am voie să ți-l arăt. Zenobia mi-a atras atenția că numai Thomas Ward îl poate vedea.

Am clătinat aprobator din cap.

— Atunci, păzește-l bine, până când se va putea întoarce. Ai zis că trebuie să vină curând. Cât de urgent este?

— Trebuie să vină cu mult înainte de Halloween. Altfel, ar putea să fie prea târziu.

— Într-adevăr, trebuie să-l nimici pe Diavol cât mai repede, am răspuns. Dar de ce *acum*, de Halloween? Care să fie semnificația?

— Există un ciclu al sărbătorilor de acest fel. Cel mai prielnic apare o dată la fiecare șaptesprezece ani. În octombrie, vor fi treizeci și patru de ani — de două ori câte șaptesprezece — de când l-a priponit Zenobia pe Diavol.

— Prin urmare, avem răgaz până atunci...

Slake a făcut un semn de încuviințare.

— Doar atât timp ne-a mai rămas.

Dacă n-ar fi fost acel *kretch* și vrăjmașii care ne urmăreau, m-aș fi dus direct la Chipenden și l-aș fi adus pe Tom Ward în turn, ca să-și înceapă căutările prin cufer. Dar cum aș fi putut să-i cer să vină până aici, știind că-l pun în primejdie?

Mai întâi, trebuia să-mi nimicesc vrăjmașii. Și timpul rămas era foarte scurt. Ne aflam deja pe la sfârșitul lunii aprilie.

În sfârșit, a venit vremea să ne căutăm scăparea spre nord, așa că m-am urcat pe creneluri, cărând sacul după mine, încadrată de Thorne și de Slake. Am privit în jos, dincolo de luminiș, spre linia întunecată a copacilor din margine. Deasupra noastră erau nori grei și bătea o briză dinspre apus. Lumina slabă ne putea ajuta să evadăm nevăzute. Am adulmecat repede de trei ori.

N-am simțit miros de *kretch*, nici de mag, însă o vrăjitoare tot rămăsese: probabil, ca iscoadă. Așa că aveam să-i dau ceva de povestit!

Am dezlegat sacul, am scos din el capul retezat al Diavolului și l-am ridicat la vedere, ținându-l cu fața spre locul în care știam că se ascunde vrăjitoarea.

— Simt miros de vrăjitoare! am strigat. N-ai luat seama la avertismentul meu de ieri? Atunci, ocară pentru

ce-am să fac o să cadă asupra ta, și *numai asupra ta*. Închipuiește-ți ce chinuri va născoci Diavolul ca să te răsplătească pentru asta!

Și, după asta, am scos un pumnal și m-am pregătit să-l împlânt în ochiul Diavolului. S-a auzit un strigăt de deznădejde dinspre pădure, urmat de zgomotul unor pași care se îndepărtau.

Am zâmbit și l-am scuipat din nou pe Diavol în frunte.

— Poți să-ți păstrezi al doilea ochi pentru ceva vreme, i-am zis, înainte de a-l pune la loc în sac.

Treaba fiind terminată, eu și Thorne i-am mulțumit lui Slake și ne-am luat rămas-bun, simțindu-i tristețea din suflet.

Am pornit prin tuneluri. Nu ne așteptau vrăjmașii la intrarea în ele, așa că ne-am îndreptat spre nord, pe lângă dealul Pendle, trecând pe la vest de Râpa Vrăjitoarelor. O vrăjitoare moartă nu redevine conștientă decât atunci când lumina primei luni pline cade peste mormântul ei acoperit cu frunze. Până atunci mai erau câteva zile; altfel, aș fi pătruns în râpă și i-aș fi prezentat omagiile mele lui Agnes Sowerbutts.

Imediat la sud de satul Downham, am cotit spre apus și am coborât la vale către Clitheroe. Nu se vedeau

lumini dinspre oraș, însă un foc ardea pe crenelurile castelului, confirmând faptul că era ocupat.

Deodată, am văzut fulgere; numai că ele erau în capul meu, licărind în semn de avertisment pe la colțurile ochilor.

De data asta, au trecut cam cinci minute până la apariția celorlalte simptome.

Pierzându-mi echilibrul, m-am împiedicat și am căzut în genunchi. Am simțit o durere ascuțită în piept și m-am chinuit să respir.

Thorne a încercat să mă ajute să mă ridic, dar am împins-o deoparte.

— Nu, fetițo, lasă-mă... o să treacă în câteva clipe.

Dar am așteptat timp de o oră interminabilă până ca lumea înconjurătoare să se oprească din învârtit, iar îngrijorata Thorne să mă poată pune din nou pe picioare. Ar fi fost mai bine dacă m-aș mai fi odihnit, înainte de a ne strecura printre ruinele orașului, dar nu ne puteam permite să mai zăbovim. Nu peste mult timp vrăjmașii mei aveau să adulmece direcția în care o apucaserăm; curând, acel *kretch* avea să fie din nou pe urmele noastre.

Răsuflând greu, am condus-o pe Thorne până la marginea orașului. Clădirile care înconjurau castelul erau încă în întuneric, însă era posibil ca pe-acolo să

pândească tâlhari. M-am oprit și am îngenuncheat în iarbă, făcându-i semn lui Thorne să se ghemuiască lângă mine.

— Am auzit zvonuri că orașul Clitheroe ar fi ocupat de mai multe grupuri, i-am zis. Cea mai puternică adunătură de ticăloși a pus probabil stăpânire chiar pe castel, iar celelalte și-or fi ales ce adăpost au mai găsit, printre ruinele orașului.

— Nu mă îndoiesc că și-au scos ochii și s-au încăierat între ei, a remarcat Thorne.

— Da... și asta e, în mare măsură, în avantajul nostru, fiindcă asta înseamnă că nu-și pot mobiliza întreaga forță.

Am adulmecat după primejdii zonele de la marginea orașului și n-am găsit decât oameni adormiți. Am înaintat prudente pe lângă casele de la periferie, pe străzile înguste, presărate cu moloz. Majoritatea clădirilor nu mai aveau acoperișuri și peste tot duhnea a murdărie și putreziciune. Am început să urcăm dealul pe care se înălța castelul, urmându-ne drumul pe străzi fără să fim deranjate, ajungând în cele din urmă la înaltul zid al fortificațiilor. Nu exista un șanț de apărare, iar poarta rămăsese larg deschisă. Chiar în fața ei, un bărbat stătea pe o bancă, având lângă el un cazan în care ardea

molcom un foc din mangal. S-a ridicat, bălăbănindu-se și privindu-mă uluit. Apoi, o siluetă mătăhăloasă a ieșit la lumină din spatele lui.

— Ia priviți, flăcăi! Femei! a strigat matahala. Ce dar din Rai!

Am deschis gura și i-am zâmbit larg, arătându-i dinții ascuțiți. I-a căzut fața.

— E o veche zicătoare: calul de dar nu se caută la dinți. Dar e mai bine să știi adevărul, a bombănit el, clătinând din cap dezamăgit.

— Da, i-am răspuns încetișor. Suntem un dar din Iad.

Thorne s-a apropiat mai mult de mine și a scos la iveală două pumnale.

— Nu sunteți decât niște bieți bărbați! i-am batjocorit eu, scoțând și eu pumnalele și sperând c-o să-i provoc pe cei doi bandiți la un atac imprudent. Simțisem că prin apropiere se ascundeau și alții.

Bărbatul și-a ridicat sulița grea și a îndreptat-o spre noi, în timp ce alții au dat năvală din întuneric, ca să-i vină în ajutor, adunându-se în spatele lui cu diverse arme în mâini. Unii arătau de parcă ar fi fost soldați; cel mai probabil, dezertori, fiindcă războiul continua încă în sudul Comitatului. Unul dintre ei purta chiar o uniformă

zdrențuită, cu un trandafir roșu¹ pe epoleți. Erau nouă cu toții, matahala cu sulița fiind, fără îndoială, conducătorul lor.

— Stai aproape de mine, fetiço, și păzește-mi spatele, i-am șoptit la ureche lui Thorne. O să-l omor mai întâi pe ăla cu sulița.

Am alergat țintă spre el. Era mare și puternic, dar neîndemânatic, și i-am parat cu ușurință lovitura de suliță. Când pumnalul meu i-a găsit inima, el a făcut ochii mari, având o expresie de uimire îndurerată, și s-a prăbușit la picioarele mele. Thorne i-a doborât pe alți doi în spatele meu, în timp ce eu încercam să rănesc pe cât mai mulți cu putință. Le omorâsem conducătorul și era suficient. Nu voiam decât să-i gonesc din castel. După câteva clipe, au și fugit, majoritatea sângerând.

— Și acum, pe creneluri, am zis.

Am intrat în castel și am urcat cu prudență îngusta scară spiralată, cu simțurile treze. Crenelurile păreau să fie pustii, deși focul ardea în continuare acolo, Am reușit să adulmec prezența cuiva: o singură persoană, tânără, de sex masculin.

¹ Emblema comitatului Lancashire (numit în povestire Comitatul), trandafirul roșu de Lancaster (n. tr.).

Voia să ne atace prin surprindere? Când ne-am apropiat de el, mi-am dat seama că n-ar fi fost capabil de așa ceva. Zăcea întins lângă perete, legat fedeleș și cu un căluș în gură: un băiat, nu mai mare de cincisprezece ani. M-am apropiat și am îngenuncheat, iar el a tresărit de durere când i-am tăiat legăturile, privindu-mă cu ochi mari, îngroziți.

Mi-am vârât pumnalul în teacă, după care l-am ridicat în șezut și i-am scos călușul din gură. Era murdar pe față, plin de vânătăi și avea ochiul stâng umflat. Dar, în pofida acestor dovezi de maltratare, arăta bine, cu ochii lui albaștri și părul bălai.

— Cum îți zice, băiete? l-am întrebat.

A tresărit încă o dată când m-a auzit vorbind. Stătea cu ochii pe gura mea, probabil îngrozit de vederea dinților.

Nu-i voiam răul, dar tot am simțit o satisfacție zărind frica din ochii lui. Era o confirmare a faptului că eram cine eram. Îmi plăcea să insuflu groază și respect.

— W-Will, mi-a răspuns, cu o ușoară bâlbâială.

— Ia spune, Will, ce-ai făcut, ca să meriți să fii tratat așa?

— Tata e cavalier. Bandiții ăștia m-au înhățat, uci-gându-i pe cei care mă însoțeau. Încearcă să obțină o

răscumpărare pentru mine, numai că tata nu-și permite să plătească atât cât cer ei. Are terenuri mari în proprietate, dar sunt date în arendă la mulți fermieri sărmani, așa că banii sunt puțini. Bandiții și-au pus în gând ca mâine să-mi taie un deget și să i-l trimită.

— Înseamnă că părinții tăi sunt foarte supărați. E îngrozitor să-ți fie răpit copilul așa.

— Mama a murit acum trei ani, de molima care s-a întins pe teritoriile din nord. Dar tata, da, mă iubește foarte mult.

— Ei bine, ești liber să te întorci la el, băiete, i-am zis. Dar în momentul de față n-ar fi o idee prea bună să pleci din fortăreața asta. Acolo jos sunt niște bărbați care ți-ar tăia beregata de îndată ce te-ar vedea. Unde stai?

— Spre nord, pe granița Comitatului. La nu mai mult de cinci ore pe jos.

— Tatăl tău știe unde ești ținut captiv?

— Poate că da, dar ei i-au spus c-o să mă omoare, dacă el sau vreunul dintre oamenii lui ar încerca să mă salveze.

Am clătinat din cap aprobator, apoi mi-am coborât privirea, dincolo de creneluri, spre poarta deschisă. Un grup de bărbați înarmați se adunase dincolo de ea, privind în sus, spre noi. Era vremea să închid poarta și să-i

alung pe toți cei care ar fi avut nesăbuiința să se aventureze încoace.

— Thorne, stai aici cu băiatul, am poruncit.

Am coborât treptele și am traversat curtea, trecând peste cadavrele celor trei victime ale noastre. Ar fi însemnat să irolesc timpul încercând să discut cu astfel de oameni. Chiar dacă își pierduseră conducătorul, aveau să-și facă fără îndoială curajul bețivilor și să atace până-n zori. Poate că reușeam să-i pun pe fugă, vârand spaima în ei, așa că, fără să încetinesc, am pipăit oasele din salba de la gât și am început să intonez încet cuvintele unui descântec.

Era păcat să consum din rezervele mele magice, fiindcă aveau să-mi trebuiască mai târziu, însă era un descântec de amăgire și nu întrebuițam prea mult din ele. În plus, îl știam bine, iar obișnuința te ajută să faci economie. Era descântecul numit *Groază* și am văzut cum bandiții fac ochii mari și chipurile li se schimonosesc de groază. Acum, în ochii lor, fața mea arăta demonic, iar părul se prefăcuse în șerpi care se zvârcoleau scoțându-și veninoasele limbi despicate.

Au rupt-o la fugă înainte ca eu să ajung la poartă, așa că am închis-o și am slobozit un țipăt ascuțit spre spinările lor care se îndepărtau cu iuțeală. Nu aveam nimic la

îndemână ca s-o încui, așa că am apucat-o zdravăn cu mâinile și am rostit un alt scurt descântec, care avea s-o țină închisă, cel puțin pentru o vreme. Știam că n-ar fi rezistat forței unui *kretch* sau unui grup de vrăjitoare hotărâte. Numai că primul era prea mare ca să poată urca treptele înguste care duceau spre creneluri, iar cele din urmă puteau fi ucise, una câte una, în timp ce urcau.

Terminându-mi treaba, m-am întors în castel. Mă așteptam ca acel *kretch* să sosească înaintea zorilor.

CAPITOLUL 12 SE VA ADEVERI!

*Voi omorî în cele din urmă
prada pe care-o gonesc.
Dacă e din carne, o voi spinteca.
Dacă respiră, o voi sugruma.*

N-am dormit niciunul în noaptea aceea, iar eu am rămas la pândă, adulmecând mereu întunericul după primejdii. N-am răbdat de foame. Am găsit carcace proaspete de animale pe creneluri, așa că am fript o jumătate de purcel pe un proțap deasupra focului, după care l-am împărțit între noi. Știam că de-acum înainte trebuia să ne măsurăm mâncarea și să ne pregătim

pentru asediu. În clipa de față, era greu de spus cât trebuia să mai stăm acolo.

Băiatul era taciturn, neliniștit și temător, dar asta nu-i reducea pofta de mâncare. Păstrând tăcerea, ne sorbea cuvintele... cu toate că groaza i se citea încă pe față. Privirea îi fugea mereu spre sacul din piele, care părea să exercite o teribilă fascinație asupra lui. Putea foarte bine să fi fost și din cauza sunetelor ciudate care ieșeau dinăuntru. În ciuda mărului mare și verde și a țepilor de trandafir, Diavolul mai scotea din când în când câte un geamăt slab sau câte-un sâsâit foșnitor, ca și cum ar fi răsuflet.

— Ia spune, Thorne, am zis. Ai continuat să te pregătești în lipsa mea?

Thorne mi-a zâmbit.

— Zi de zi, fără sminteală, repet mantra învățată de la tine: *Sunt cea mai bună, cea mai puternică și cea mai periculoasă*, a zis, cu o voce ca o șoaptă. Până la urmă, o s-o și cred. La tine s-a adevărit... într-o zi, se va adevăra și în cazul meu!

— Te mai antrenezi în fiecare zi cu pumnalele? m-am interesat, aruncând o privire spre Will, încântată de teama care-i licărea în ochi, ca reacție la întrebarea mea.

Ea a încuviințat dând din cap, a mușcat zdravăn dintr-o halcă de carne și abia apoi a răspuns.

— În ultima vreme, am tot exersat aruncarea pumnalelor. Încă mai am câțiva ani până să ajung la forța mea maximă. Până atunci, voi continua să-mi omor vrăjmașii de la distanță. Când o să mai cresc în înălțime și în greutate, o să trec și la lupta de aproape! Tu m-ai învățat și asta.

— Înțelept din partea ta. Asculți ce-ți spun și acționezi în consecință. Nici nu mi-aș fi putut dori o elevă mai bună!

— Pregătirea ta, la început, n-a fost atât de fericită, a remarcat Thorne, încântată să-mi primească laudele... pe care le dăruiam foarte rar.

— E adevărat.

— Atunci, mai spune-mi o dată povestea. Sunt sigură că și lui Will i-ar plăcea s-o audă... nu-i așa?

Băiatul a încuviințat în tăcere, disperat să-și arate acordul față de orice spunea fata.

— Bine, atunci, de ce nu spui *tu* povestea, în locul meu? i-am propus. De-atâtea ori m-ai cicălit să ți-o spun: ar trebui s-o fi învățat pe de rost până acum!

Thorne a ridicat din umeri, zâmbind.

— De ce nu? a răspuns, întorcându-se spre Will. Pentru început, trebuie să-ți spun că vrăjitoarea asasină a clanului Malkin este aleasă, de obicei, prin luptă individuală. Pretendenta trebuie s-o înfrunte pe deținătoarea funcției într-o luptă pe viață și pe moarte.

Dar, mai întâi, cele care speră să-și câștige dreptul de a ocupa această poziție trebuie să treacă printr-o perioadă de pregătiri intense. Grimalkin s-a hotărât să devină vrăjitoarea asasină a clanului Malkin, dar a ajuns târziu la pregătirile din anul acela. S-a alăturat altor două vrăjitoare, care se antrenau deja de șase luni. Mai mult decât atât, nu mai rămăsese decât o jumătate de an până la cele trei zile desemnate întrecerilor. Așa că ea avea foarte puțin timp la dispoziție ca să învețe secretele meseriei de vrăjitoare asasină.

Prima ei zi în școala de pregătire a fost un dezastru. Celelalte două pretendente erau slabe: sortite să fie ucise de Kernolde, asasina clanului Malkin la vremea aceea. Pe măsură ce ziua de-abia trecea, Grimalkin era din ce în ce mai iritată. În cele din urmă, chiar înainte de lăsarea întunericului, a dat glas gândurilor sale. Stătea pe podea, privind în sus spre Grist Malkin, instructorul lor cel idiot, care tot trăncănea despre lupta cu pumnalele, dar cuvintele lui arătau mai degrabă cât era de

incapabil și de prost: n-avea habar de nimic. În spatele lui, în picioare, stăteau două dintre cele mai urâte scorpii bătrâne din clanul nostru, amândouă vrăjitoare. Atât de urâte erau, încât aveau negi peste negi și mai mulți țepi în bărbie decât are un arici pe noadă!

Thorne a izbucnit în râs în timp ce spunea asta, iar ca răspuns, Will a schițat un zâmbet slab și s-a înroșit până la rădăcinile părului său bălai.

— Scorpiile erau acolo ca să se asigure că pretendentele nu folosesc mijloace magice împotriva lui Grist Malkin, a continuat Thorne. Și, fiindcă ajunsese la capătul răbdării, Grimalkin s-a ridicat în picioare și a strigat la el.

I-am zâmbit lui Thorne, în timp ce se ridica în picioare și striga cuvintele rostite de mine atunci, ca și cum ea ar fi fost în realitate acolo, în locul meu, iar Will ar fi fost Grist.

— Ești un neghiob, Grist! Ai pregătit deja douăzeci și șapte de pretendente înfrânte înaintea noastră. Ce-ai putea tu să ne înveți, în afară de cum să pierdem și cum să murim?

Atât de vehementă a fost, încât Will a tresărit.

Thorne a zâmbit cu cruzime.

— Trebuia să-l fi văzut atunci pe Grist. La sfârșitul aceluia an, s-a retras, a îmbătrânit subit și s-a îngrășat. Confruntarea cu Grimalkin a fost cea care l-a dat gata. Mult timp, el n-a scos o vorbă, a continuat Thorne să povestească, așezându-se la loc, ci doar a privit-o pe Grimalkin în ochi, aspru, cu fața lui de șobolan netot zvâcnind de furie. Era un bărbat ca un urs, cu cel puțin un cap mai înalt decât Grimalkin, plin de mușchi. Numai că lui Grimalkin nu-i era frică de el nici atâta și-i susținea, liniștită, privirea. El a fost primul care a lăsat capul în jos. În adâncul sufletului, se simțea înspăimântat, cu toate că se străduia să n-o arate.

„— În picioare, fetițo!”, i-a poruncit deodată Grist. Grimalkin s-a supus, dar zâmbea și-l privea batjocoritoare. „Șterge-ți zâmbetul ăla de pe față! Nu te uita la mine!”, a zberlat el. „Uită-te drept înainte! Ai puțin respect pentru omul care te învață!”

A început să-i dea târcoale, încet, lui Grimalkin. Deodată, a strâns-o aprig în brațe, atât de tare, încât una dintre coastele ei s-a rupt cu un pocnet. Apoi a trântit-o cu putere în țărână, crezând că așa a pus capăt discuției.

Însă Grimalkin, ce-a făcut? A rămas acolo, văicărindu-se de durere? Nu! Într-o clipă a fost în picioare și i-a spart nasul lui Grist cu pumnul stâng, doborându-l la

pământ din aceeași lovitură. Iar după aceea s-a luptat ca o adevărată asasină. Nu trebuie să-l lași niciodată să se apropie pe unul mai mare ca tine: așa că ea l-a ținut la distanță. Lupta s-a terminat repede. Fiecare lovitură a fost perfect sincronizată și precisă. În câteva clipe, Grist Malkin a fost bătut măr! Avea un ochi umflat și închis, fruntea îi era despicală, iar sângele îi șiroia peste celălalt ochi. Grimalkin îl trântise în genunchi.

„— Aș putea să te omor chiar acum!”, i-a strigat. „Dar nu ești decât un bărbat și nu prea meriți osteneala.”

Așa că Grimalkin a fost silită să se pregătească singură. Desigur, era pricepută în meșteșugul lemnului și la făurirea armelor. Așa că a trudit din greu, s-a hrănit bine și, treptat, a acumulat forță, înotând zilnic ca să-și sporească rezistența în luptă; asta, chiar dacă a fost o iarnă lungă și crâncenă, cea mai geroasă după mulți ani. Între timp, și-a făurit cele mai bune arme cu putință, pe care și le-a luat cu ea în tecile prinse pe tot corpul.

Pe urmă, într-o zi, în friguroasa pădure din nord, în crucea iernii, s-a trezit față-n față cu o haită de lupi flămânzi. Sălbăticiunile au început să-i dea târcoale, mișcându-se cu încetineală, cu balele curgându-le dintre fălcile căscate și moartea sclipindu-le în ochii hămesiți. Grimalkin a pregătit câte un cuțit pentru aruncat în

fiecare mână. Când a sărit primul lup, lama ei i-a nimerit gâtul. Al doilea a murit la fel de ușor. În cele din urmă, și-a scos lama cea lungă, în timp ce al treilea lup se avânta spre ea. La fel de ușor cum faci să zboare măciulia unei păpădii, izbind-o cu un băț, i-a zburat animalului capul de pe grumaz. După ce haita s-a împrăștiat, în sfârșit, șapte trupuri stropite de sânge zăceau în zăpada albă.

În sfârșit, a venit vremea ca Grimalkin s-o înfrunte pe Kernolde, așa că s-a întors în Pendle. Kernolde și-a ucis primele două pretendente destul de ușor: în mai puțin de o oră, fără să asude deloc. În cele din urmă, i-a venit rândul lui Grimalkin...

— Dacă ești atât de puternică și de vitează, atunci de ce ai căutat refugiu în castelul ăsta? a întrerupt-o Will. Eu cred că tatăl meu e mai viteaz decât voi!

L-am fixat amândouă cu privirile pe băiat, surprinse. Cu coada ochiului, am observat umbra de furie de pe fața lui Thorne. I-am pus o mână pe umăr, ca s-o înfrânez. Apoi i-am răspuns băiatului.

— Normal că tatăl tău e viteaz, l-am aprobat, zâmbind fără să deschid gura; care fiu n-ar crede așa ceva despre un tată care a fost bun cu el? E cavalier, și asta

trebuie să facă parte din firea lui. Îi cântă menestreliei faptele?

— I le cântă! S-a luptat și a înfrânt mulți potrivnici, dar cea mai grozavă faptă a lui a fost că a ucis Marea Trombă care ne-a asediat castelul.

— Trombele există cu adevărat? s-a mirat Thorne. Eu am crezut că nu sunt decât povești, spuse pe înserat, ca să-i sperie pe copii!

— Chiar există, i-am confirmat eu. Trombele sunt creaturi primejdioase, cu corpul învelit de solzi tari și fălci pline de colți puternici. Multe au cozi lungi, ca de șarpe, pe care și le folosesc ca să-și prindă victimele și să le strângă până iese toată viața din ele. De obicei, secătuiesc vitele de sânge, dar le place să mănânce și oameni întregi: carne, oase și sânge. Sunt destul de rare în Comitat, am continuat, iar eu n-am văzut decât una. Stătea la pândă prin iarba înaltă de la malul unui lac. Am fost curioasă și m-am apropiat ca s-o văd mai bine. Când am ajuns aproape, s-a furișat în apă și s-a îndepărtat în grabă, înot. Nu era mai mare decât un câine. Dar unele trombe pot să fie mult mai mari, așa am auzit. Ai zis *Marea Trombă*... era de o mărime extraordinară? l-am întrebat pe băiat.

— Era cea mai mare din câte s-au văzut vreodată... mult mai mare decât un cal. Tata a pus să i se făurească o armură specială: una acoperită cu țepi metalici ascuțiți. Când tromba a încercat să se înfășoare în jurul lui, țepii i-au străpuns trupul, iar el a tăiat-o în bucăți cu spada.

I-am zâmbit, arătându-mi dinții. Încă o dată, l-am văzut tresărind.

— Ai spus că tatăl tău e cavaler, dar fără avere. Câți oameni are la dispoziție?

— Oameni are puțini, dar cei de sub comanda lui sunt bine pregătiți: inclusiv opt arcași, pricepuți la trasul cu arcul mare.

Îmi făcea plăcere ceea ce auzeam. Mi-am dat seama că un astfel de cavaler, cu armura lui cu țepi și arcași iscusiți, puteau să-mi ușureze cu mult sarcina de a-l ucide pe *kretch*.

— Ascultă, băiete, i-am zis lui Will. Și eu sunt vietează, la fel și Thorne. Ne-am refugiat în spatele acestor fortificații pentru că suntem urmărite de mulți vrăjmași puternici. Dacă ar fi numai atât, nu m-aș da în lături să-i înfrunt în luptă directă, dar cu ajutorul magiei negre ei au creat o vietate cumplită, jumătate lup, jumătate om. Până când găsesc o cale de a-l nimici, am nevoie de un

refugiul cum e cel de-aici. Dar mă gândesc că, până la urmă, castelul tatălui tău ar fi un loc cu mult mai bun. Și mai mult decât atât: viteazul tău tată și arcașii lui m-ar putea ajuta să-mi nimicesc vrăjmașii. Dacă te iau de-aici și te duc teafăr la el, crezi că ne va adăposti în castelul său? Va lupta alături de noi și ne va ajuta să învingem?

— Sunt sigur că așa va face! a strigat Will, cu ochi strălucitori. Duceți-mă la adăpost și vă promit că el o să v-ajute!

M-am întors atunci spre Thorne.

— Am venit aici împinse de disperare. Vom fi supuse unor cazne mari dacă ar fi să apărăm castelul ăsta: slujitorii Diavolului ar putea să ne asedieze cu săptămânile și să ne înfometeze. Acum, avem ocazia să găsim un refugiu mai bun. Călătoria va fi riscantă, dar de îndată ce vom ajunge, vom fi mult mai adăpostite decât aici. Ce părere ai?

Thorne mi-a făcut semn că încuviințează, așa că m-am întors din nou spre băiat, privindu-l stăruitor în ochi.

— Chiar dacă te salvăm, noi tot vrăjitoare rămânem, temute și detestate de multă lume, în special de bărbați. Nu putem fi sigure că tatăl tău va onora promisiunea pe care ai făcut-o.

— Vă dau cuvântul *meu*, mi-a răspuns el. Tata e om de onoare: va fi *legat* de ceea ce v-am promis.

M-am gândit cu repeziciune. Era oare posibil ca băiatul să-și oblige tatăl să-i respecte promisiunea? Tot ce se poate. Cavalerii — ca și bărbații, în general — diferă în privința caracterului: unii sunt buni, alții răi, iar cei mai mulți dintre ei se află într-un oarecare echilibru între cele două stări. Cu toate acestea, majoritatea respectă un cod cavaleresc. Mai presus de orice, ei cred în onoare și-și țin cuvântul dat.

Mi-am coborât privirea spre poartă. Curând, puteam să ne trezim cu temutul *kretch*. Cu toată magia mea, până la urmă el tot avea să smulgă poarta din balamale, după care slujitoarele umane ale Diavolului puteau să atace. La început, am fi putut să le rezistăm, dar câte altele ar fi venit, chemate din toate colțurile lumii, ca să recupereze capul? Până la urmă, tot am fi fost înfrânte.

Am ațipit o vreme, lăsând-o pe Thorne să vegheze. M-am trezit în murmur de voci și am deschis încetișor unul dintre ochi.

Thorne și băiatul stăteau foarte aproape unul de celălalt, aproape atingându-se, și discutau încetișor, dar cu însuflețire, pierduți în lumea lor. Era pentru prima

oară când o vedeam pe Thorne arătând interes față de un băiat, dar atinsese o vârstă la care cel potrivit putea să exercite o anume fascinație asupra ei. Era clar că se plăceau, iar vederea lor mi-a readus în minte una dintre primele mele întâlniri cu Diavolul.

Eram tânără, n-aveam mai mult de șaisprezece ani, când l-am întâlnit pentru prima dată. Firește, nu știam că el e Diavolul. Treceam pe lângă o capelă în ruine: una părăsită de Biserică, după ce populația locală scăzuse foarte mult; episcopul abandonase terenul la zece ani după aceea, iar acum nu mai era decât o zonă sălbatică, plină de morminte goale.

Un tânăr stătea în umbră și mă urmărea cu privirea. M-a deranjat faptul că se holba la mine și m-am pregătit să lansez un mic descântec: nu unul drastic, ci doar ceva care i-ar fi golit măruntaiele cam brusc sau l-ar fi făcut să vomite. Dar tocmai atunci, el a făcut un lucru care mi-a alungat din minte orice gând de acest fel.

Mi-a zâmbit.

Niciodată nu mi se mai zâmbise așa, cu atâta căldură și cu o evidentă apreciere. Era arătos și înalt — dintotdeauna îmi plăcuseră bărbații înalți — și, înainte de trecerea nopții, ne și sărutaserăm, cuibăriți unul în brațele celuilalt.

Agnes Sowerbutts a fost cea care m-a luminat. Fusesem în compania Diavolului, am aflat de la ea. La început, mi-a venit greu s-o cred. Ce, chiar era posibil ca el să fi fost Diavolul? Cum se putea ca tânărul frumos și blând să fie unul și același cu înfiorătoarea bestie care apărea de Halloween printre flăcările focului de oase? Și cum de fusesem eu atât de neghioabă, încât să cad atât de ușor pradă farmecelor lui? Eram, în același timp, și enervată, și dezgustată de mine însămi: nutream o ură amarnică împotriva Diavolului și nu voiam să cred ce-mi spusese Agnes.

Dar, după ce, în sfârșit, am acceptat adevărul, am știut ce aveam de făcut: să-i nasc copilul, astfel încât să mă eliberez de el pentru totdeauna.

Acum, o priveam pe Thorne, cum discuta, voioasă, cu noul ei prieten. Ea nu știa c-o privesc: altfel, n-ar fi stat chiar atât de aproape de el.

Fetiță nesăbuită, tu nu știi că bărbații, majoritatea, sunt diavoli pe dinăuntru?

Dar n-am rostit cuvintele cu voce tare. Trebuie să profităm de fericire, acolo unde o găsim. N-aveam de ce să-i port pică pentru câteva clipe de plăcere.

* * *

Norii se risipiseră, iar spre răsărit cerul se lumina cu mare grabă. Soarele avea să se înalțe curând. Era de preferat să plecăm acum, cât ne mai rămânea o brumă de întuneric.

— Bine, băiete: în schimbul a ceea ce ai promis, noi te vom duce la castelul tatălui tău! am anunțat, dintr-odată.

Atât Thorne, cât și Will, au tresărit la intervenția mea neașteptată care le-a întrerupt plăcuta conversație. Uluiți și, după câteva clipe, aproape vinovați, s-au depărtat unul de celălalt.

Ne-am ridicat în picioare și l-am fixat cu o privire stăruitoare pe băiat, arătându-i încă o dată dinții.

— Tot timpul să stai între noi și să te supui fără crâcnire la tot ce spun. Ne-am înțeles?

Will a înclinat aprobator din cap și, săltându-mi sacul din piele pe umăr, am pornit prima în direcția treptelor, iar Thorne a rămas ultima. Am traversat în fugă curtea, drept spre poartă. Am rostit cuvintele necesare pentru destrămarea farmecului și am deschis-o. Ne urmărise cineva? Am adulmecat la rezezeală și nările mi-au fost asaltate de valuri de frică, de aburi de băutură și de o crescândă fanfaronadă. Bandiții încă nu erau pregătiți să atace. Oricum, erau prea ocupați să se îmbete, ca să mai stea și cu ochii pe poartă.

M-am repezit spre nord, coborând dealul, cu cei doi tineri în urma mea. Curând, străbăteam deja labirintul străzilor întunecoase și strâmte. În general, erau pustii, dar la un colț tot ne-a ieșit în cale un bețiv, cu gura căscată de surprindere. L-am îmbrâncit cu putere și el a căzut pe spate peste o ușă, iar noi ne-am continuat fuga.

Și atunci i-am simțit mirosul.

Era duhoarea inconfundabilă a oribilului *kretch*. Pătrunsese deja în oraș.

CAPITOLUL 13 ALĂTURI DE VRĂJITOARE

*Cine stă la masă cu Diavolul
are nevoie de o lingură lungă.
Cine merge la drum cu o vrăjitoare
trebuie și el să păstreze distanța.*

M-am oprit și am adulmecat încă o dată.
— Bandiții sunt prinși între noi și vrăjmașii
noștri, am constatat. O să fie interesant! Cred c-o să cam
facă pe ei!

Am alergat mai departe și foarte curând am auzit din
depărtare un răget de fiară, urmat de țipete și strigăte
de frică și de mânie. Bețivii nu aveau nici cea mai mică

șansă în fața vrăjmașilor noștri, dar puteau să mai întârzie un pic urmărirea.

Mi-am întors privirea spre băiat: răsufă greu, istovit de alergare. Oricât ar fi fost el de antrenat, prizonieratul îi slăbise clar rezistența.

M-am oprit din nou, i-am întins sacul lui Thorne și l-am înhățat pe băiat. El a tresărit la apropierea mea, dar nu s-a împotrivit când l-am săltat pe umăr. Ne-am continuat drumul spre nord, într-un ritm puțin mai lent. Nu mă mai cuprinsese slăbiciunea, dar nivelul energiei nu era cel obișnuit. Am încercat să-mi alung îndoielile cu privire la forma mea fizică, dar ele mă tot sâcâiau, ca niște dinți cariați. Le-am izgonit și am încercat să gândesc optimist. Până acum, crizele de slăbiciune nu se petrecuseră în momente de primejdie iminentă. Cu toată îngrijorarea lui Agnes, care se temea că trupul meu suferise vătămări permanente, eu încă speram să mă pot reface pe deplin.

Spre sfârșitul dimineții, ne-am încetinit înaintarea; mergeam cu pas grăbit. Se părea că-l lăsasem în urmă pe *kretch*, cu toate că, fără îndoială, el ne urmărea în continuare. Acum, primejdia era în fața noastră. Mergeam pe o potecă de pământ bătătorit, printr-o vâlcea îngustă, despădurită, cu dealuri scunde de-o parte și de

cealaltă. De două ori am zărit niște siluete profilându-se la orizont. Eram supravegheați.

M-am oprit și l-am lăsat jos pe Will.

— Cât de departe crezi că este acum castelul, băiete? l-am întrebat.

— La mai puțin de o oră. Oamenii tatălui meu ne escortează deja, a zis el, făcând semn spre vârfurile dealurilor.

— I-am văzut, i-am răspuns. Nu mă îndoiesc că au trimis deja vorbă că tu ești în compania unor vrăjitoare.

După zece minute, am văzut un nor de praf la orizont, drept în fața noastră. Era un bărbat călare, galopând țintă spre noi. Am adulmecat îngrijorare, dar destul de puțină teamă.

— E tata! a exclamat Will, când călărețul a ajuns mai aproape.

Cavalerul purta o cămașă de zale și călărea o iapă bălțată. Nu avea coif, dar ducea o spadă la șold și un scut îi atârna de umăr. Și-a oprit calul în fața noastră, blocându-ne trecerea, și și-a tras spada, îndreptându-o spre noi.

— Rămâneți pe loc și lăsați-l pe fiul meu să vină în față! a ordonat el.

Cavalerul era de vârstă mijlocie și, după judecata mea, avea prea multe kilograme în plus. Nu putea fi un

pericol real nici pentru mine, nici pentru Thorne. Cu siguranță că numai era în aceeași formă ca în tinerețe, dar curajul nu-l părăsise. Nu mulți bărbați cutezau să înfrunte două vrăjitoare numai cu o spadă.

— Este liber să facă tot ce dorește, i-am răspuns. Lasă-ți spada jos.

— Nu încerca să-mi comanzi mie, vrăjitoareo! s-a răstit el.

— Dar ele m-au eliberat, tată, și m-au ajutat să scap de răpitorii mei, a intervenit Will. Sunt urmărite, iar eu le-am oferit refugiu în casa noastră. Le-am zis că tu le vei ajuta să se lupte cu vrăjmașii aflați pe urmele lor. Le-am dat cuvântul meu.

O umbră de furie a traversat chipul cavalerului. Am simțit că e un om corect, dar nu mi s-a părut prea încântat de ceea ce încuviințase fiul său.

— Vă mulțumesc pentru că mi-ați eliberat fiul, a răspuns el, lăsând spada jos și vârând-o în teacă. Pentru asta, vă sunt îndatorat. Dar prevăd niște complcații deloc de neluat în seamă. Eu sunt om cu frica lui Dumnezeu; între zidurile castelului meu se află o capelă în care se închină credincioșii în fiecare duminică. Episcopul însuși vine în vizită de două ori pe an și se roagă pentru cei bolnavi. Capelanul meu se va simți ofensat.

— Cuvântul meu de onoare, tată! a strigat Will, cu o voce stridentă. Le-am dat cuvântul meu!

Cavalerul a făcut un semn de încuviințare.

— Ce-a fost făcut e bun făcut. Eu voi merge în față, călare, cu fiul meu. Casa mea e drept înainte. Porțile ei vi se vor deschide. Eu sunt sir Gilbert Martin. Cum vă numiți?

— Eu sunt Grimalkin, iar ea e Thorne, i-am răspuns. Am citit teamă pe fața lui și am fost încântată să constat că reputația mi-o luase înainte. Îmi doream să-i fie frică, pentru că așa era mult mai probabil că o să coopereze.

— Du-te cu tatăl tău, băiete, am zis, întorcându-mă spre Will. Vă vom ajunge curând din urmă.

Acestea fiind zise, băiatul s-a repezit înainte, iar tatăl lui s-a aplecat, prinzându-l de braț și ajutându-l să încalece, în spatele lui. Apoi, fără vreo altă înștiințare, au pornit în galop, îndepărtându-se.

— Crezi că ne va lăsa să intrăm în castel? m-a întrebat Thorne.

Am ridicat din umeri.

— Am îndoielile mele. Foarte curând, vom afla cât valorează onoarea unui astfel de bărbat. Dar cred că înainte ne așteaptă ceva mai bun decât ce vine în urmă.

Așa că ne-am continuat drumul pe cărarea prăfuită, până când am văzut castelul; în fața lui, curgea un râu îngust, cu apa năvalnică. Fortificațiile erau modeste, cu un singur donjon, dar cuprindeau și un șanț cu apă și un pod mobil, deasupra cărora se înălța un mic turn de apărare, cu creneluri. În jurul castelului se întindeau câmpurile cultivate ale arendașilor, presărate cu căsuțe mărunte, dar n-am văzut pe nimeni lucrând pe ele. Am remarcat că două dintre locuințe fuseseră arse și erau înnegrite. Războiul ajunsese până și în fundătura asta a Comitatului.

Am traversat râul printr-un vad, unde apa ne ajungea până la genunchi. Celor mai multe dintre vrăjitoarele este imposibil să traverseze apele curgătoare. O vrăjitoare asasină se pregătește pentru așa ceva, folosind o combinație de magie și rezistență fizică. Așa că reușește, cu toată durerea cumplită pe care i-o provoacă. În timp ce treceam pe lângă prima căsuță, m-am uitat înăuntru pe fereastră, ca să-mi confirm bănuielile.

Avusesem dreptate: pe masă zăcea mâncare neterminată, semn că ocupanții plecaseră în grabă. În vremuri de primejdie, arendașii, lucrătorii și slujitorii unui astfel de cavaler își căutau refugiu în interiorul castelului. Dar pentru cavaler, care să fi fost primejdia? Se

temea de două vrăjitoare sau de ceea ce le urmărea? Sau, poate, de ambele? Aveam să aflăm cât de curând.

După ce ne-am mai apropiat, am început să zăresc fețele celor care ne urmăreau de pe metereze. S-a auzit un zăngănit, urmat de un scrâșnet de lanțuri pe un tambur și apoi podul mobil a început să se lase încet în jos. Dar când am pășit pe el, am observat că poarta-ghilotină și ușa zdravănă, bătută cu fier, dindărătul ei, erau încă închise.

Atunci, o voce ne-a strigat de sus. Nu era a cavalerului, ci a unuia dintre oamenii lui de încredere. Am adulmecat și mi-am dat seama că e un fanfaron... dar unul capabil să ucidă cu sânge rece și să-și câștige existența prin folosirea violenței.

— Scoateți-vă armele din teci! Puneți-le jos, la picioarele voastre! a strigat el.

Am scuturat din cap.

— Armele mele rămân acolo unde sunt!

Adulmecând din nou, am descoperit primejdia. Erau acolo bărbați înarmați, în stare de alertă. Dar am simțit și disciplină, de asemenea. Erau ascultători și așteptau ordine.

N-am primit vreun răspuns, dar am auzit murmure de sus. Dezbăteau refuzul meu.

După câteva clipe, s-a auzit zăngănit de lanțuri, iar poarta-ghilotină a început să se ridice. Thorne s-a aplecat spre mine.

— Ar putea să fie o capcană, mi-a șoptit ea la ureche.

I-am făcut un semn de încuviințare, dar n-am zis nimic. Puteam oare să avem încredere în acest cavaler? Am adulmecat: de data asta prelung, încercând să citesc viitorul, mai ales în privința pericolelor mortale. Am adulmecat pentru Thorne. Ea nu avea să moară aici. De asta eram sigură.

Ușa grea din lemn s-a rotit spre interior, gemând din balamale. Cam la zece pași dincolo de ea, în fața altei porți-barieră, stătea cavalerul în aceeași cămașă de zale, dar fără spadă de data asta. Ne-a făcut semn să intrăm, așa că eu și Thorne am trecut dincolo de cadrul ușii, înaintând cu vreo cinci pași. Când ne-am oprit, poarta-ghilotină din spatele nostru a început să coboare. Am aruncat o privire înapoi și am constatat că ușa rămăsese deschisă.

— Fiți bine-venite în casa mea, ne-a spus sir Gilbert, cu o voce blândă și curtenitoare. Eu nu port arme între acești pereți și vă rog să faceți la fel. Scoateți-vă pumnalele și lăsați-le la picioarele voastre.

— Obiceiurile voastre nu sunt și obiceiurile mele, i-am replicat. Deprinderea mea e să am armele la îndemână în fiecare moment.

— Eu vă ofer refugiu, dar trebuie să fie cu respectarea condițiilor mele!

Am scos un pumnal pentru aruncat și l-am îndreptat spre el. Nici n-am apucat să duc până la capăt acest gest amenințător, că au și apărut doi arcași, poziționându-se în spatele lui cu săgețile strecurate printre gratiile porții-ghilotină din fața noastră. M-am uitat în stânga și-n dreapta. În zidurile de piatră erau orificii pentru săgeți. Eram țintite din trei părți. Săgețile trase cu arcurile mari au o foarte mare viteză și forță. Pot să străpungă până și armurile. Dar, în ciuda primejdiei, am rămas foarte calmă, analizând situația.

— Până să ajungă vreo săgeată la mine, am amenințat, pumnalul meu ți se va înfige în gât.

Era adevărat. Uciderea cavalerului ar fi fost ceva la fel de ușor ca alungarea unei muște de pe frunte. Mai puțin de o secundă îl despărțea de moarte. De asemenea, puteam să-i omorâm pe arcașii din spatele lui. În privința celor aflați dincolo de orificiile pentru săgeți, nu puteam să fiu sigură. Și chiar dacă reușeam să-i ucidem

și pe ei, tot rămâneam captive în intrarea asta, cu câte o poartă-ghilotină de fiecare parte și nicio cale de scăpare.

— Atunci, vom muri toți trei, a răspuns cavalerul. Ar fi păcat și fără folos. Voi mi-ați salvat fiul, iar pentru asta vă sunt recunoscător și voi respecta cuvântul pe care vi l-a dat el. Vă ofer refugiu între aceste ziduri. Mâncare, băutură și veșminte curate vă așteaptă. Nu trebuie decât să lăsați armele jos, vă rog, și totul va fi bine.

Privirile ni s-au întâlnit și i-am descifrat intențiile — credea fiecare cuvânt rostit — așa că, în replică, am îngenuncheat și am început să-mi scot pumnalele și să le așez pe podea. După un moment de ezitare, Thorne a procedat la fel. Când m-am ridicat din nou în picioare, sir Gilbert zâmbea.

— Asta-i tot? s-a interesat el. Am cuvântul tău că nu sunt arme în sacul de pe umărul tău?

— Nu conține deloc arme... îți dau cuvântul meu, i-am răspuns.

— Dar ce e înăuntru?

— Ceva care trebuie să rămână tot timpul cu mine. Dacă vrei, îți voi arăta mai târziu. Dar atunci îți vei dori să nu-l fi văzut niciodată.

Cavalerul a ridicat un braț, iar arcașii din spatele porții-ghilotină s-au retras în lateral. Bariera a început să

se ridice. Ne-a făcut semn să-l urmăm, așa că ne-am dus după el în curtea castelului. La stânga, în spațiul larg situat ceva mai departe de turnul interior, erau adunați lucrătorii de pe moșie, cu familiile lor, gătindu-și mâncarea la focuri din mangal. Cu ei erau oi, vaci și capre; era evident că-și aduseseră și vitele la loc sigur, între zidurile castelului.

Puțini soldați erau la vedere, dar cei opt arcași rămăseseră lângă poartă, cu săgețile în tolbe. Apoi am remarcat o siluetă în depărtare: purta o haină neagră de preot și privea încruntat spre noi. Iată pe cineva care în mod sigur nu avea să ne primească bucuros.

L-am urmat pe sir Gilbert în turnul interior. O slujnică aștepta imediat la intrare. Avea o înfățișare maternă, îmbătrânită, și purta un șorț gri, iar părul cărunt și-l prinsese la spate într-un coc strâns.

— Ea e Mathilde, ne-a prezentat-o cavalerul. Vă va conduce în camera voastră. După ce vă spălați și veți fi îmbrăcate cuviincios, vă va aduce în sala pentru ospăț.

Și, spunând acestea, ne-a zâmbit, s-a înclinat și a plecat.

— Pe aici, vă rog, ne-a zis Mathilde, pornind în mare grabă pe un coridor.

Am remarcat că ne evita privirile, fără îndoială temându-se să n-o deochem. După ce-a deschis ușa de la camera noastră, a plecat repede.

Thorne a făcut ochii mari de uimire când a văzut opulența încăperii; ea nu cunoscuse până acum altceva decât cocioabele vrăjitoarelor și bordeiele sărmanilor. Camera era mare și împodobită cu tapiserii care păreau să spună o poveste: un cavaler se lupta cu o creatură uriașă, cu colți, în mijlocul unui râu năvalnic. Fără îndoială că era sir Gilbert, când biruise tromba. Mi-am rotit repede privirea în jur: erau două paturi, două scaune cu spătarul drept și o masă pe care se vedea o carafă mare cu apă. Pe fiecare dintre paturi fusese întinsă câte o rochie verde-pal.

— Îmbrăcate cuviincios! am zis, ridicând din sprâncene și zâmbind către Thorne. Ai mai purtat vreodată o rochie ca asta?

Thorne a scuturat din cap. Ea nu zâmbea.

— Le-am predat armele, iar acum suntem obligate să ne îmbrăcăm ca femeile proaste de la curte! Aici nu mai sunt arcași, ca să impună voința lui sir Gilbert. De ce-ar trebui să ne supunem?

— Nu ne va face niciun rău, fetițo, dacă vedem și noi cum trăiesc alții. Ar fi cazul să ne spălăm și să ne

îmbrăcăm în veșminte curate, pentru o vreme. Foarte curând va sosi și vrăjmașul nostru *kretch*, așa că să ne bucurăm de scurtul răgaz. În orice caz, nu mă îndoiesc că băiatul va aprecia rochia!

Thorne s-a înroșit până la rădăcina părului, dar era prea rușinată ca să-mi mai dea vreo replică, așa că i-am întors spatele și am început să-mi întind curelușele și tecile pe jos, lângă pat. Mi-am scos veșmintele murdare și m-am spălat, în timp ce Thorne a stat bosumflată. Terminând cu spălatul, am pus pe mine rochia care părea să fie cea mai lungă dintre cele două. Pe urmă, fără tragere de inimă, a început și Thorne să se îmbăieze. În sfârșit, am văzut-o întorcându-se spre mine, îmbrăcată în rochia ei verde.

— Ce domnișoară drăguță ești, am răs eu de ea, și mai mult decât pregătită să-ți ocupi locul la curte!

Thorne și-a schimonosit gura de furie și s-a repezit spre mine, cu unghiile pregătite ca să-mi sfâșie fața.

Am făcut un pas înapoi, zâmbind și întinzând mâinile în față, ca s-o țin la distanță.

— Eu doar glumesc, fetiço. Nu te supăra. Pune-ți pe față cel mai frumos zâmbet al tău, ca să-l putem fermeca pe cavalier și să-l supunem voinței noastre.

Când am ieșit din cameră, am găsit-o pe Mathilde, care ne aștepta agitată pe coridor; ne-a condus direct spre sala pentru oștețe. Femeia a aruncat o privire spre sacul din piele, pe care-l căram în mâna stângă, și am văzut-o că se cutremură. Poate că simțise răul dinăuntru. Unii oameni simt astfel de lucruri.

Sala era imensă, cu un acoperiș din grinzi, și putea găzdui, probabil, și o sută de persoane. Erau acolo șase mese lungi și una ovală, în capăt, în partea opusă intrării principale. Ultima era și singura ocupată. Două persoane stăteau la ea: sir Gilbert și fiul său. Erau îmbrăcați frumos, în mătăsuri de un albastru-închis, cum li se cade unor gentlemeni de la curte. Totuși tatălui îi stătea mai bine în cămașa lui de zale: pântecul rotund îi era acum la vedere; era, clar, un bărbat de vârstă mijlocie și obișnuit cu o viață ușoară.

La apropierea noastră, s-au ridicat amândoi, zâmbind, dar am remarcat că le fugeau ochii spre sacul din piele, pe care l-am așezat lângă scaunul meu. M-am întrebat cam unde au ajuns adepții Diavolului, cu *kretch* cu tot. Era posibil să ne pomenim cu ei la castel în orice moment.

— Fiți bine-venite. Vă rog, așezați-vă, ne-a îmbiat sir Gilbert; el și fiul său au așteptat până când eu și Thorne ne-am ocupat locurile, și abia apoi s-au așezat din nou.

Au apărut slujitorii și au început să pună pe masă platouri cu carne și pâine.

— Avem multe de discutat, dar sunt convins că vă e foame. Așa că să mâncăm mai întâi și discutăm pe urmă.

Nu trebuia să mă invite și a doua oară. În timp ce mâncam, ni s-a turnat mied¹ în pahare mari, dar atât eu, cât și Thorne, am sorbit cu multă cumpătate. Aveam nevoie de minți limpezi ca să negociem cu acest cavaler. Rămăseseră încă destule de hotărât.

Când am terminat, slujitorii au strâns farfuriile, dar ne-au lăsat paharele în față. Sir Gilbert și-a împreunat mâinile și ne-a privit pe amândouă, pe rând, înainte de a începe să vorbească.

— Încă o dată, trebuie să vă mulțumesc pentru că mi-ați salvat fiul și mi l-ați adus acasă. El mi-a spus că sunteți urmărite de o creatură stranie, necunoscută mie. Aș vrea să aflu mai multe.

— Creatura este numită *kretch* și e un hibrid între om și lup; a fost creată prin mijloacele magiei negre, special ca să mă hăituiască. E inteligentă, feroce și dispune de o mare forță. Poate să mânuiască arme cum ar fi pumnalele, iar ghearele ei conțin o otravă mortală. În plus,

¹ Băutură alcoolică slabă, obținută prin fermentarea mierii naturale în amestec cu apă și polen (n. tr.).

capul și partea superioară a corpului îi sunt protejate cu plăci osoase groase, iar dacă e rănită, poate să se regenereze.

— Cum poate fi omorâtă? s-a interesat el.

— Ar fi posibil prin scoaterea inimii și distrugerea ei în foc; dacă ar fi mâncată, poate că ar fi de ajuns. Dar, pentru mai multă siguranță, bestia ar trebui dezmembrată și ciopârțită.

— Nu e singură, nu?

— E însoțită de o ceată de vrăjitoare și de un puternic mag al Întinericului, pe nume Bowker. Puterile lor reunite îi fac redutabili.

— Și ce le-ai făcut, de te hăituiesc astfel?

M-am aplecat și am ridicat sacul pe masă.

— În acest sac se află capul Diavolului, am zis. A fost legat provizoriu, până când găsim o cale de a-l nimici pentru totdeauna. Văjmașii noștri vor să unească din nou capul și trupul și să-l elibereze.

— Mi se pare greu de crezut, a comentat cavalerul, cu o expresie de neîncredere pe chip. Adică în sac ar fi capul Diavolului însuși? Asta vrei să-mi spui?

— El a fost chemat pe Pământ de sabbaturile vrăjitoarelor din Pendle. Acum, trupul îi este pironit și în mari suferințe. Nu mă crezi? Vrei dovada? l-am întrebat.

Din sac s-a auzit un geamăt slab și apoi un zgomot ca și cum cineva trăgea o gură de aer în piept. Atât Will, cât și tatăl său au tresărit, însă cel din urmă și-a recăpătat repede stăpânirea de sine.

— Sunt un om al păcii și îmi văd bucuros de propriile treburi. Ridic armele numai când am un motiv. Știu prea puține despre vrăjitoare și consider că adeseori ceea ce pare straniu poate fi pus pe seama superstițiilor și a ignoranței. Cu toate acestea, am mintea deschisă, așa că tare aș vrea să văd conținutul acestui sac.

— Atunci, îți voi îndeplini dorința, i-am zis, dezlegând baierele sacului. Apoi, am apucat capul Diavolului de coarne și l-am ridicat, ținându-l între cavaler și fiul lui.

Amândoi s-au ridicat în picioare, șocați. Băiatul mi-a dat impresia că era cât pe ce s-o ia la fugă prin încăpere. Capul Diavolului a mai scos un geamăt slab, iar carnea din jurul ochiului mutilat a zvâcnit. O dâră groasă de sânge închegat se prelingea de la ochi până la gura larg căscată. Dacă asta era cu putință, capul părea și mai hidos decât înainte.

CAPITOLUL 14 LA ATAC!

*Puterile tale magice nu mă sperie,
pentru că le am și eu pe-ale mele.
Și duhurile, spiritele și stafiele
nu sunt pentru mine mai amenințătoare
decât sunt pentru un vraci.*

— **E** încă viu! Cum e posibil? a întrebat sir Gilbert, devenit brusc foarte palid.

— Carnea nu e decât un înveliș, i-am răspuns. Pentru Diavol, forma pe care o îmbracă e același lucru cu un veșmânt. El poate să ia multe astfel de forme, iar spiritul lui poate supraviețui unor mutilări extreme; acum,

sălășluiește în cele două părți ale trupului. De aceea, trebuie să rămână captiv. Dacă slujitorii lui îi duc capul unde-i este legat trupul, el va fi liber, iar răzbunarea lui va fi cumplită, atât în viața asta, cât și dincolo de ea. De curând, a umblat pe Pământ, iar vremurile au devenit mai negre decât oricând. Una dintre manifestările lui a fost războiul care a cuprins Comitatul, aducând cu el moarte, înfometare și cruzime. Faptul că el e legat provizoriu a îmbunătățit deja situația. Este și în interesul vostru să-l menținem legat.

Sir Gilbert a fixat cu privirea capul Diavolului.

— Vără la loc în sac lucrul acesta înspăimântător, te rog. Nu e o privesște pentru ochii unui muritor.

Am făcut ce mi-a cerut și ne-am așezat la loc.

— Ai luptat în război? l-am întrebat.

Cavalerul a scuturat din cap.

— Nu mai sunt tânăr și nici n-am fost chemat la luptă. Am rămas acasă și am încercat să îi apăr pe-ai mei. Spre norocul nostru, și fiind oarecum izolați, nu ne-a vizitat decât o patrulă, și asta undeva spre sfârșitul campaniei. La început, oamenii mei și-au căutat refugiul în castel, dar când soldații inamici au început să le ardă casele, am ieșit la atac, în fruntea unei oști mici, dar hotărâte. I-am pierdut pe doi dintre ai noștri, dar i-am

omorât pe vrăjmași până la unul: unsprezece sunt îngropați în morminte fără nume. Așa că n-a scăpat nimeni ca să dea de știre.

— Aveți provizii pentru mai mult timp? l-am întrebat.

— Între zidurile astea sunt multe guri de hrănit, dar putem îndura un asediu de mai multe săptămâni, înaintea de a începe să flămânzim. Cu toate astea, n-ar fi deloc plăcut și ar provoca greutate serioase, de îndată ce viața o să revină la normal. Nutrețul pentru vite e puțin și vom fi nevoiți să începem să le tăiem. Urmările războiului ar putea îngreuna refacerea șeptelului.

— Eu cred că am putea să-i punem capăt relativ repede, i-am zis. Un plan începuse să mi se contureze în minte pe drumul spre castel, iar acum doar îl puneam în cuvinte. Cu ajutorul vostru, putem câștiga bătălia împotriva vrăjmașilor noștri. Sunt și vrăjitoare printre ei, dar băiatul spune că arcașii voștri sunt cei mai buni în meseria lor, iar pe de altă parte magia neagră sigur nu e capabilă să le devieze toate săgețile. Cât despre *kretch*, e foarte posibil să te ocupi tu personal... ca atunci când ai ucis Marea Trombă.

Will a zâmbit, cu chipul strălucind de mândrie.

— Să vă uitați la tapiseriile care vă împodobesc camera, ne-a zis. Ele spun povestea a ceea ce s-a petrecut

acum cincisprezece ani. Îl arată pe tatăl meu ucigând Marea Trombă care a devastat ținuturile din preajmă. Ce a izbutit o dată, va putea și a doua oară, întrebuintând aceleași mijloace.

Thorne și-a întors fața spre Will și i-a zâmbit, la rândul ei. Când privirile li s-au întâlnit, am observat că începuse să se creeze o legătură între ei.

Tatăl a încuviințat, dar bănuiam că era mai puțin entuziasmat decât fiul său.

Abia după lăsarea întunericului ne-am întors, eu și Thorne, în camera noastră. Lumânările pâlpâiau în suporturile de deasupra paturilor noastre. Am luat-o pe una dintre ele și am dus-o cu mine până la prima dintre tapiserii; erau cinci în total.

Tromba era înfățișată făcând prăpăd pe terenurile agricole: hoituri de oi zăceau risipite pe un câmp. Între fălcile bestiei era un om, i se vedeau doar picioarele. Tromba era uriașă. Nu auzisem niciodată vorbindu-se măcar despre una atât de mare. Fără îndoială că autorii tapiseriei exageraseră în privința dimensiunilor ei, pentru a impresiona.

În a doua tapiserie, tromba înainta spre castel, iar cavalerul îi ieșea în întâmpinare, pe cal. Râul se întindea

între ei. În a treia, el descălecuse și trecea râul prin vad, înveșmântat în armură; tromba se năpustea spre el, cu fălcile larg căscate.

Cea de-a patra tapiserie îi înfățișa încleștați în luptă, iar izbânda cavalerului era acum limpede. Cele două personaje care se războiau umpleau întreaga scenă și puteam să observ că armura lui Gilbert era acoperită de țepi, așa cum ne povestise Will. Tromba își înfășurase corpul și coada strâns în jurul cavalerului, sângerând în zeci de locuri, iar el o tăia cu spada, pe care o ținea cu amândouă mâinile. În ultima tapiserie, sir Gilbert ținea capul creaturii ridicat, cu un aer triumfător, și bucăți din ea erau purtate la vale de torenți.

— Ar putea el oare să se ocupe de *kretch* în același fel? a întrebat Thorne.

— Poate că da, fetișo. Ar merita încercat. Dacă noi și oamenii cavalerului îi atacăm pe ceilalți, poate că sir Gilbert cu armura lui protectoare ar reuși să-l taie pe *kretch* în bucăți. La insistențele fiului său, pare gata să încerce, iar eu sunt înclinată să-i încurajez strădania.

Vrăjmașii au sosit devreme, în dimineața zilei următoare: erau cam douăzeci de vrăjitoare, însoțite de *kretch* și de Bowker. N-au traversat râul, ci, după ce au tot

cercetat din priviri castelul o vreme, s-au instalat lângă cea mai mare dintre casele din jur și au aprins focuri ca să-și gătească mâncarea.

Toată după-amiaza au păstrat distanța, iar noi i-am privit de pe creneluri. Numai că alte și alte cete de vrăjitoare soseau, din oră în oră. Până seara, am numărat cam o sută de persoane în rândurile vrăjmașe. Iar pe lângă amenințarea exterioară, creștea și tensiunea dinăuntru castelului.

— L-am văzut pe acel preot acolo, ațâțând lumea, mi-a zis Thorne, arătând spre locul în care-și așezaseră tabăra țărani, laolaltă cu animalele. Eu stăteam lângă poartă, iar el tot arăta spre mine.

— E preot, fetiço, așa că era de așteptat. Iar oamenii ăștia au fost siliți să-și caute refugiul între zidurile castelului tocmai din cauza noastră. Normal că au resentimente.

Am cinat în seara aceea din nou cu sir Gilbert și cu fiul său, iar Thorne i-a spus gazdei noastre despre preot.

— Nu trebuie să vă faceți griji în privința lui, a răspuns cavalerul. Părintele Hewitt a venit deja să discute cu mine și mi-a cerut să vă izgonesc din castel. L-am refuzat, așa că subiectul este închis. El e capelanul meu și stă cu noi de atâția ani. Într-adevăr, dac-ar fi să

mor înainte de vreme, el i-ar deveni tutore fiului meu, până când va ajunge la vârsta maturității. El e preot, iar voi vrăjitoare, așa că rivalitatea e firească. Părintele nici nu prea are ce face, în afară de a ațâța turma pe care-o păstorește. Dar stăpân eu le sunt, și-mi vor da ascultare în toate privințele. Sunteți în deplină siguranță aici.

— Îți suntem recunoscătoare pentru asta, i-am zis. Am studiat cu interes tapiseriile din camera noastră. Presupun că mai ai armura, nu?

— Da, o mai am. Am pus să mi-o făurească special și s-a dovedit mai mult decât eficientă împotriva trombei. În realitate, creatura n-a fost chiar atât de mare pe cât dă de înțeles tapiseria, a adăugat el, zâmbind. Dar tot era o fiară primejdioasă și a omorât mulți oameni, ca și vite.

— Tata e tot atât de înțelept, pe cât e de viteaz, a declarat cu mândrie Will.

— Văd că ești foarte mândru de tatăl tău, i-am zis băiatului, zâmbindu-i. Dar apoi m-am întors din nou spre sir Gilbert. O astfel de armură poate fi la fel de eficientă și în lupta cu acel *kretch*. El are o armură a lui, din plăci osoase. Dacă o să-l atacăm, va trebui să lucrăm în echipă, și asta cât mai curând, înainte să apară prea mulți slujitori de-ai Diavolului. Rândurile lor vor crește

de la o zi la alta. Dar dacă-l nimicim pe *kretch* și plecăm de-aici, ei ne vor urma, iar voi vă veți putea întoarce la viețile voastre de dinainte.

— Atunci, vom ataca mâine, a hotărât cavalerul. Trebuie să găsim o cale de a-i ademeni mai aproape de castel, în bătaia arcașilor mei.

Am încuviințat.

— Mă voi gândi eu la ceva. Iar mâine îi vom învinge. Ne veți înapoia armele?

— Desigur. Vom ieși împreună din castel, cu toate armele necesare izbânzii.

Numai că m-am înșelat: lucrurile n-au decurs așa cum mă așteptasem.

CAPITOLUL 15

LUPTĂ PE VIAȚĂ ȘI PE MOARTE

*E mai bine să te lupți decât să fii un simplu spectator.
O vrăjitoare asasină tânjește după luptă.*

Am luat micul dejun înainte de răsăritul soarelui și apoi, spre ușurarea lui Thorne, am lepădat rochiile verzi și ne-am îmbrăcat din nou ca niște vrăjitoare asasine. Abia așteptam să începă bătălia și mă simțeam mai comod înveșmântată în straiile mele.

Nu puteam risca să iau cu mine în luptă capul Diavolului, așa că am fost nevoită să-l ascund. Pentru asta, am apelat din nou la o parte din prețioasele mele rezerve de magie. Folosindu-mă de multe fire de bumbac,

pe care le-am cules din tivul rochiei mele, am atârnat sacul din piele de o grindă a tavanului, în cel mai întunecos ungher al încăperii. L-am înfășurat temeinic cu o vrajă de invizibilitate. Numai o vrăjitoare puternică, sau un mag la fel de puternic, l-ar mai fi putut găsi acum; și nici măcar pentru ei n-ar fi fost ușor.

Sir Gilbert, îmbrăcat cu armura lui țepoasă, ne aștepta în curtea interioară, înconjurat de oamenii săi. Acolo ne așteptau și armele noastre. Tare bine m-am simțit strecurându-le din nou în tecile lor.

Era o dimineață cenușie, cețoasă, iar aerul era rece și umed. Am examinat din priviri mica noastră ceată războinică și am cântărit șansele de izbândă. Bărbații arătau încrezători și foarte disciplinați. Pe lângă cavalerul cu armura lui ucigătoare, mai erau opt arcași iscușiți și alți cincisprezece oșteni. Nimeni nu era călare. Sir Gilbert îmi spusese că nu voiau să-și pună în pericol caii. Eram categoric depășiți numeric, dar aveam destule șanse să obținem o victorie de moment.

Îi explicasem cavalerului planul meu, iar el îl aprobase. Intenția era să-l nimicim pe *kretch* și să ucidem cât mai multe vrăjitoare cu puțință, înainte de a ne retrage în castel. Mai târziu, la adăpostul întunericului, eu și Thorne aveam să ne furișăm afară din refugiu, cu vrăjitoarele

supraviețuitoare pe urmele noastre, lăsând castelul și împrejurimile sale să se întoarcă la o viață pașnică.

Dar deodată lucrurile au început să scape de sub control. Un soldat de gardă de pe creneluri ne-a strigat, ca să ne prevină. Vrăjmașul se apropia.

Folosindu-ne de avantajul înălțimii, am încercat să-i numărăm. Erau, într-adevăr, mult peste o sută, în frunte cu acel *kretch* și cu magul bărbos. S-au oprit cam la două sute de metri de șanțul cu apă și apoi l-am văzut pe *kretch* continuând să înainteze singur. Când a ajuns sub noi, s-a ridicat pe labele din spate, a scos un pumnal și a strigat, cu o voce tunătoare, provocarea.

Iar atunci am simțit cum mi se oprește inima în loc. Provocarea nu mă ținea pe mine, ci pe cavaler.

— Sir Gilbert Martin, te salut! Tu ai ucis Marea Trombă și ești vestit în tot ținutul pentru ce-ai înfăptuit. Doresc să mă lupt cu cineva atât de renumit. Înfrânge-mă, și toți cei aflați cu mine se vor risipi și nu te vor mai tulbura.

— Și dacă pierd, ce se va întâmpla? a strigat cavalerul spre el. Aș vrea să știu condițiile înfruntării.

— Înfrângerea te va costa viața, iar asediul va continua. Asta-i tot. Accepti provocarea?

— O accept și mă voi lupta cu tine în fața acestor ziduri. Ești de acord? Am cuvântul tău?

— Ai cuvântul meu. Ne vom lupta pe malul apei, unde ai înfrânt Marea Trombă. Adepții tăi vor trebui să rămână între zidurile castelului. Cei veniți cu mine se vor retrage mult dincolo de râu.

— S-a convenit! a răspuns sir Gilbert.

După asta, l-am văzut pe *kretch* înclinându-și ușor capul, arătându-și colții într-un rânjet malițios, întorcându-se și pornind în salturi spre râu.

A fost cât pe ce să lansez eu o provocare către *kretch*, însă cavalerul își dăduse cuvântul: nu puteam să mă amestec. Cu toate astea, am încercat să-l fac să se răzgândească.

— E un șiretlic! l-am prevenit. O astfel de creatură nu gândește la fel ca noi. Și nici însoțitorii săi. Ei sunt slujitorii Diavolului: Părintele Minciunilor. Nu au idee ce înseamnă onoarea. Dacă te duci singur la luptă, o să mori! Vor să obțină capul Diavolului și nu au de gând să se împrăștie până când nu îl recuperează.

— E posibil să fie așa, a răspuns sir Gilbert, întorcându-se spre mine. Numai că, în calitate de cavaler, nu am libertatea de a refuza o astfel de provocare. E codul după care-mi conduc viața. Și chiar în cazul în

care creatura intenționează să mă înșele, nu e totul pierdut. Când voi pleca, închideți poarta principală, dar n-o încuiați. Lăsați și podul mobil coborât. La primul semn de înșelăciune, îmi veniți în ajutor. Nu e cu mult diferit față de ce am plănuit noi.

— Nu pot să fiu de acord, l-am prevenit eu. Noi am fi pornit din locul ăsta ca o forță compactă și te-am fi protejat din flancuri și din spate când l-ai fi atacat pe *kretch*. Acum, însă, te vei lupta singur, la ceva distanță de noi. Dacă va fi o înșelăciune, e posibil să nu izbutim să-ți sărim în ajutor la timp.

Sir Gilbert și-a înclinat capul, ca semn că încuviințează ce spusese, dar și-a menținut hotărârea și, fără vreo altă vorbă, a coborât, așteptând deschiderea porții și coborârea podului mobil.

După toate astea, sir Gilbert și fiul său și-au unit mâinile, într-un scurt rămas-bun. Will se arăta foarte mândru de tatăl lui, dar buza de jos îi tremura de emoție și mi-am dat seama că se temea pentru el. Cavalerul și-a lăsat în jos vizorul coifului și a pornit cu pași mari în direcția râului. Poarta a fost închisă în urma lui, fără a fi însă încuiată. Arcașii și ceilalți luptători au rămas în așteptare în spatele ei, cu armele pregătite. Eu în schimb

am plecat, luând-o cu mine pe Thorne, înapoi pe creneluri, de unde puteam să vedem mai bine înfruntarea.

Sir Gilbert se apropia de vadul râului și-l vedeam pe *kretch* așteptând pe malul celălalt. Nici urmă de mag și de vrăjitoare, dar un vâl de ceață groasă și-a făcut apariția la o sută de metri mai încolo, acoperind malurile râului. Fără îndoială că fusese făcut să apară cu ajutorul magiei: le era ușor să se ascundă înăuntrul lui... mult mai aproape de cei doi combatanți decât noi. Am adulmecat și am simțit imediat primejdia. Era o capcană: de asta eram sigură. Dar ce puteam să fac? Îl prevenisem pe cavaler, dar el nu acordase atenție spuselor mele.

Nici nu părăsise bine malul nămolos, intrând în apa mică a vadului, că l-am și zărit pe *kretch* repezindu-se asupra lui, alergând ca un lup uriaș și stârnind o perdea de apă. Sir Gilbert nu-i anticipase mișcarea, așa că și-a scos spada prea târziu. Enorma fiară a prins între fălci brațul drept al omului, cel în care ținea spada, și a mușcat aprig. Chiar și de la o asemenea depărtare am auzit urletul de durere al cavalerului.

Dar ce însemnase acel contact pentru *kretch*? Pe plăcile metalice care-i înveleau cavalerului brațul drept erau țepi. Acum, probabil că ele străpungeau fălcile creaturii. Încetul cu încetul se transformase, căpătând

tot mai multă putere. Să fi dobândit și insensibilitatea la durere? Sau poate că reușise să-și învingă durerea, prin forța voinței, în ciuda chinurilor prin care trecea? Asta îl făcea, într-adevăr, mult mai periculos. Numai moartea putea să-i mai stea în cale.

Cu un efort extraordinar, cavalerul a reușit să-și smulgă brațul, eliberându-l. Atunci, sângele a început să picure din fălcile deschise ale bestiei, pătând apa. Era sânge și pe armură, dar era al bărbatului sau al fiarei?

Chiar și de la depărtare, vedeam că metalul care-i acoperea cavalerului brațul se îndoise și că el se străduia din greu să ridice spada, în timp ce era din nou atacat de *kretch*. Creatura a părut și mai mare când s-a ridicat pe labele din spate, dominându-l cu înălțimea sa. Devenea tot mai puternică, pe zi ce trecea.

Cu toate că era rănit, sir Gilbert n-a dat înapoi, menținându-se pe poziție și strângând spada în cealaltă mână. Arma era grea și trebuia folosită cu ambele mâini. Dar, chiar și-așa, numai cu stânga — neîndoios, cea mai slabă dintre cele două — el a împlântat spada în burta creaturii, care de data asta a simțit durerea și a slobozit un țipăt ascuțit, urmat îndată de un răget furios.

Țipătul m-a făcut să mă simt mai bine. Creatura putea fi rănită. Da, voiam ca până la urmă cavalerul să-i vină de

hac, dar tare mult aş fi vrut s-o omor cu mâna mea. De mult nu-mi mai dorisem cu atâta înverşunare să rănesc şi să omor o vietate. Cu toate astea, nu mă puteam aventura, cât timp cavalerul rămânea în picioare. Era un bărbat viteaz şi nu-i puteam răpi şansa de a ieşi biruitor.

Iată-i ciocnindu-se din nou cu putere, cavaler şi *kretch*; încleşaţi în luptă, au căzut în apa puţin adâncă a vadului şi s-au tot rostogolit, până când au ajuns pe celălalt mal, unde au continuat să se încaiere, în noroi. Era exact ce-şidorea sir Gilbert: acum, fiara era străpunsă de ţepii armurii şi speram că va avea aceeaşi soartă ca şi tromba. Dar, pe măsură ce se zvârcoleau, mi se părea tot mai evident că bărbatul pierdea lupta.

Cavalerul încerca să-l lovească pe *kretch* cu spada, însă era prea aproape, iar încercările sale nu aveau niciun efect asupra spatelui împlătoşat al creaturii. Sir Gilbert nu mai era tânăr. Energia îi scădea. Şi nici ţepii de pe armura lui nu erau la fel de eficienţi pe cât fuseseră împotriva trombei. Deodată, spre necazul meu, am văzut cum fălcile bestiei prind capul cavalerului şi muşcă zdravăn. Am auzit zgomotul armurii zdrobite. Fiara avea fălcile puternice, capabile să sfarme orice; acum, colţii ei pătrundeau în craniul lui sir Gilbert. Am auzit gemetele

de necaz ale oamenilor de la castel și mi-am dat seama că Will urmărea, îndurerat, crudul sfârșit al tatălui său.

Atunci s-a petrecut lucrul de care mă temeam cel mai mult, dar pe care, în egală măsură, îl așteptam. Vrăjitoarele, cu Bowker în frunte, au țâșnit afară din norul de ceață și, chiuind și țipând, au dat fuga spre malul râului, unde cei doi combatanți încă se zvârcoleau. Cele mai multe dintre ele aveau cuțite în mâini. Ca și data trecută, primele trei aveau pumnalele prinse cu frânghii în vârful unor prăjini lungi, ca să poată împunge și cresta de la distanță. Pe cavaler îl aștepta aceeași soartă de care avusese parte lamia; diferența era că, de data asta, o mică oaste hotărâtă și deloc de neglijat era pregătită să intervină. Nu era totul pierdut.

Un străjer a strigat spre cei de dedesubt și am auzit porțile deschizându-se cu un huruit.

— Stai aproape de mine și încearcă să nu faci ceva nesăbuit! am prevenit-o pe Thorne.

Când am ajuns la poartă, aceasta era deja deschisă, iar oamenii cavalerului năvăleau spre râu. Will rămăsese lângă pod cu alți doi oameni, privind deznădăjduit spre locul confruntării. În calitate de unic moștenitor al castelului și al pământurilor, îi era interzis să intre în luptă.

I-am ajuns repede din urmă pe ceilalți, însă i-am făcut semn lui Thorne să rămână mai în spate. Numai când cele două tabere aveau să ajungă față în față, puteam fi în măsură să judecăm unde și cum trebuie să intrăm în luptă.

Privind înainte, am văzut că pe malul nostru erau mai multe vrăjitoare, care acum se repezeau spre noi, agitându-și armele. Vrăjitoarele de pe celălalt mal îi înconjuraseră pe cavaler și pe *kretch*: fără îndoială că încercau să-l dea gata, în timp ce fiara îi ținea capul între fălci, repetând ceea ce făcuseră cu Wynde. De două ori asistasem neputincioasă la moartea cuiva, neavând cum s-o împiedic, dar acum era posibil să mai avem timp pentru a-l ajuta pe sir Gilbert. Ca să-l omoare, trebuiau mai întâi să-i desfacă armura. Iar asta le-ar fi luat timp, permițându-ne să-l salvăm.

Oamenii cavalerului s-au oprit brusc. Pentru o clipă, am crezut că sunt pe cale să facă stânga-mprejur și să fugă: cetele de vrăjitoare care se apropiau în goană ofereau o priveliște înspăimântătoare și în plus ne întreceau în număr. Numai că oastea noastră era cu adevărat foarte disciplinată, așa că am auzit o voce strigând un ordin:

— Trageți!

Cei opt arcași și-au încordat arcurile și au slobozit săgețile, care au zburat neabătute spre țintele lor. Fiecare săgeată a lovit câte o vrăjitoare. Am văzut cel puțin trei prăbușindu-se, în timp ce altele se clătinau și se răsuceau. Arcașii scosesea deja alte săgeți din tolbele de pe umeri și-și încordau iar arcurile.

S-a auzit din nou ordinul de tragere și, *vâjjj*, încă un val de săgeți s-a abătut asupra dușmanului, făcând și mai multe victime. Vrăjitoarele ajunseseră aproape de noi, la mai puțin de treizeci de metri, însă alte săgeți le-au destrămat atacul, împrăștiindu-le.

Cu toate astea, n-au fugit, ci au început să ne încercuiască, subțind rândurile ca să fie mai greu de țintit. Primele săgeți fuseseră trase în același timp, însă acum ordinul a fost:

— Trageți la liber!

De data asta, fiecare arcaș și-a ales propria țintă: o tactică mai puțin eficientă, deoarece vrăjitoarele foloseau deja magia neagră împotriva noastră. Intonau descântece în Graiul Vechi, cel mai însemnat dintre toate fiind *Groază*. Puterea lui era irosită în cazul meu și al lui Thorne, fiindcă aveam mijloacele noastre de apărare împotriva lui, însă în ochii arcașilor și ai celorlalți luptători vrăjmașele se iveau acum sub înfățișări hidoase, cu

chipurile schimonosite și demonice, cu părul năclăit de noroi, semănând cu niște cuiburi zvârcolitoare de năpârci veninoase.

Descântecul își făcea mult prea bine efectul: am văzut cum arcașul de lângă mine face ochii mari de frică, arcul din mâinile lui tremurând puternic, motiv pentru care săgeata a zburat, inofensiv, în pământ. Era momentul să acționez, altfel totul era pierdut. Trebuia să-mi folosesc acum întreaga forță în lupta împotriva vrăjmașului. Cât despre *kretch* și mag, ei trebuiau să moară!

CAPITOLUL 16 TREBUIE SĂ FUGIM MEREU?

*Cu câte un pumnal tăios în fiecare mână,
o vrăjitoare asasină moare,
luptându-se cu vrăjmașii ei.
De ce ar fi altfel în cazul meu?*

Pipăind salba cu oase, am folosit descântecul care în limba latină se numește *Imperium*, dar în clanul Mouldheel, care preferă să le facă pe toate altfel, e cunoscut drept *Înrâurire*. În parte, e o forțare a voinței, așa că e important să rostești comanda cu o anumită inflexiune. Dacă se procedează așa cum trebuie, ceilalți se vor supune într-o clipă.

Peste tot în jurul meu era numai frică și haos, ceea ce-mi era de folos. Vocea mea a străpuns nesiguranța și mi-am îndreptat-o spre cei de lângă mine: trei arcași, doi soldați și Thorne.

— *Urmați-mă!* le-am comandat, cu inflexiunea corectă.

S-au întors ca unul și m-au privit drept în ochi. Numai Thorne a arătat o oarecare împotrivire, dar știam că ea s-ar fi supus și fără magie. Ceilalți erau în alertă, receptivi și total supuși.

Pe urmă, am pornit în fugă în direcția râului, unde cavalerul se lupta încă din greu cu bestia. Ceilalți m-au urmat îndeaproape, dar când am ajuns la prima dintre vrăjitoarele care ne încercuiseră, Thorne a trecut în dreapta mea. Am luptat împreună, ca și cum am fi fost o singură ființă, cu un singur țel: patru brațe și patru picioare dirijate de o singură minte. În mâna stângă aveam un pumnal și am rotit-o într-un scurt și ucigător arc... și vrăjmașa noastră și-a găsit pieirea. Cu coada ochiului, am zărit-o pe Thorne dând gata o altă vrăjitoare.

Eram o forță letală și am străpuns cu ușurință cercul subțire. Dar după ce am trecut vadul, am găsit vreo nouă vrăjitoare strânse ciorchine în jurul încleștării, împungând în jos, spre cavaler. Lisa Dugdale se lăsase cu toată

greutatea pe prăjina ei, străduindu-se să înfigă pumnul în spațiul dintre coif și gât, dintotdeauna un punct slab al acestui fel de armură. Dar dedesubt sir Gilbert purta o cămașă de zale, așa că era de două ori protejat. Cu toate acestea, cel mai mare pericol îl reprezenta bestia, care încă-i strângea capul între fălci: metalul coifului se îndoise. Sir Gilbert gemea de durere și se zbătea să se elibereze. Spada îi scăpase din mână, însă cu pumnul înmănușat în fier izbea repetat în capul fiarei.

Știam că trebuie să acționăm repede, fiindcă vrăjitoarele din spatele nostru aveau să se regrupeze și să ne taie retragerea spre castel.

— *Folosii-vă arcurile!* am ordonat, iar cei trei arcași s-au supus pe loc, trăgând rânduri, rânduri de săgeți. Una s-a împlântat în vrăjitoarea cea mai apropiată, azvârlind-o înapoi, în nămol. După al doilea val, l-am văzut pe *kretch* scuturând trupul cavalerului așa cum face un câine cu un șobolan, după care și-a abandonat prada și s-a năpustit spre noi. I-am întâlnit privirea și am citit în ochii lui că tot eu rămăsesem ținta principală.

Am ales un cuțit și l-am repezit drept spre fiară; s-a împlântat până la mâner în ochiul drept al creaturii. Două dintre săgeți și-au nimerit și ele ținta. Una a alunecat, fără să-l rănească, de pe umărul lui, însă cea de-a

doua i-a intrat în gura deschisă și i-a străpuns gâtul. Thorne a fost cea care a spulberat orice îndoială: și-a azvârlit pumnalul cu mare precizie, nimerind creatura în ochiul stâng. Acum, bestia era oarbă.

S-a răsucit și a fugit în salturi în direcția copacilor, chelălăind ca un câine bătut. În câteva secunde, am ajuns la sir Gilbert, pe care doi soldați îl ridicaseră din nămol, ducându-l spre castel. N-aveam timp să verific în ce stare era, dar nu arăta deloc bine. Sângele îi șiroia de sub coiful zdrobit. Ne-am întors și am traversat râul, alăturându-ne celor care scăpaseră cu viață din bătălie. Sergentul a dat un ordin, iar soldații au alcătuit un mic careu defensiv în jurul arcașilor și al oamenilor care-l cărau pe cavalerul rănit. În schimb, eu și Thorne luptam în afara careului, în timp ce ne retrăgeam încet către poarta castelului.

Nu se vedea nici urmă de mag, ceea ce părea să le fi descurajat pe vrăjmașe, mai ales după fuga bestiei. Cu toate că erau încă mai multe decât noi, puține îndrăzneau să ne atace direct, iar cele care riscau, mureau ori de mâna mea, ori de a lui Thorne, în timp ce altele dintre posomorâtele noastre urmăritoare erau doborâte de cei patru arcași scăpați cu viață din luptă.

În cele din urmă, am ajuns în castel; poarta-ghilotină s-a închis în urma noastră, iar podul mobil a fost ridicat. Pierduserăm, probabil, o treime din efectiv, iar mulți dintre cei care supraviețuiseră erau răniți. Cu toate astea, prima noastră grijă era starea lui sir Gilbert, care a fost dus în salonul de onoare și întins pe o masă. Imediat scutierii lui au început să-i desfacă armura cu țepi. Will își privea deznădăjduit tatăl, care gemea de durere, în timp ce sângele continua să curgă, abundent, de sub coiful distrus. Brațul îi era mutilat, înlăturarea mânecii de zale dovedindu-se foarte dificilă.

Lăsându-l cu cămașa de zale pe el, oamenii au încercat în continuare să-i scoată coiful, însă bărbatul a început să urle de durere. Am ridicat o mână, cerându-le să se oprească, și mi-am făcut loc spre el, ca să-l examinez mai îndeaproape. Apoi, am clătinat din cap.

— Coiful nu mai poate fi scos, le-am spus. Moare. Tot ce puteți să faceți e să-i dați ceva care să-i aline suferințele.

Fălcile fiorosului *kretch* îi înfipseseră cavalerului metalul adânc în țeastă. Acum îi apăsa creierul, care avea să se umfle și să-i aducă moartea. Am estimat că mai avea de trăit cel mult câteva ore.

— Nu! Nu! Nu se poate să fie așa! a țipat fiul lui, izbucnind în plâns.

Thorne s-a apropiat și i-a pus mâna pe umăr, vrând să-l consoleze, numai că el a respins-o, furios, pironind-o cu o privire încărcată de ură. Fata a făcut câțiva pași înapoi, mirarea și durerea schimonosindu-i chipul.

M-am dus și eu spre el, i-am pus la rândul meu mâna pe umăr și i-am vorbit pe un ton blând.

— Tatăl tău a fost un bărbat viteaz, Will, iar faptele lui vor rămâne mereu în memoria oamenilor. Trebuie să fii tare. Până la urmă, tu vei fi conducătorul aici.

Băiatul s-a smuls de lângă mine și am văzut cum îl invadează din nou furia.

— Mai bine nu v-aș fi adus niciodată aici! a țipat. Din cauza voastră a murit tata!

— Mi-aș dori să nu se fi întâmplat așa, i-am răspuns, cu duioșie. Dar nu putem schimba trecutul.

M-am întors, i-am făcut un semn lui Thorne și am ieșit amândouă din sală, ducându-ne în camera noastră. Pe coridorul de afară, ne-am întâlnit cu preotul care era însoțit de doi soldați. Fără îndoială, fusese chemat ca să se roage pentru sir Gilbert. Când am trecut pe lângă el, s-a uitat la mine cu o ură cumplită, dar nu m-am sinchisit să-i adresez nici măcar o privire.

Când am ajuns în cameră, i-am explicat lui Thorne noua situație.

— Suntem în primejdie, am prevenit-o, și cât de curând s-ar putea să fim nevoite să ne luptăm împotriva celor care, până acum doar câteva clipe, ne erau aliați.

— Will părea foarte supărat. Eu credeam că suntem prieteni, mi-a zis ea, cu amărăciune. Crezi c-o să se-n-toarcă împotriva noastră?

— Prea puțin contează ce *vrea* el să facă, Thorne. E minor și în consecință prea tânăr ca să-și poată asuma, deocamdată, rolul tatălui său. Ți-aduci aminte ce-a spus sir Gilbert? După moartea lui, preotul va deveni tutorele copilului, până când el va ajunge la vârsta majoratului. Iar tutorele acesta va cârmui castelul. Așa că e timpul să fugim, înainte ca adăpostul ăsta să se prefacă într-o închisoare din care n-am putea ieși decât cu picioarele înainte.

M-am oprit ca s-o privesc în ochi, apoi am continuat.

— Și mai avem un motiv pentru care trebuie să plecăm imediat, i-am zis. Chiar dacă l-am orbit pe *kretch*, el se poate vindeca, dar asta o să-i ia timp. Așa că trebuie să plecăm imediat și să punem ceva distanță între noi și el.

— Dar unde *putem* să mai mergem? s-a plâns Thorne, care părea că ajunsese în pragul disperării. Chiar trebuie să fugim mereu? Will a fost cel dintâi băiat de care mi-a plăcut în viața mea. Îmi vine greu să plec, când îl știu pradă mâniei. Poate c-ar trebui să încerc măcar să vorbesc cu el, după ce s-o mai liniști puțin.

— Ți-ai pierde vremea, Thorne. Nu e prudent pentru niciuna dintre noi să mai rămână aici nici măcar o clipă în plus. Și, de îndată ce vom ieși cu bine din castel, ar fi mai bine să ne despărțim, am propus eu. Vrajmașii noștri sunt prea numeroși și nu vor renunța niciodată. Până la urmă, tot mă vor prinde și mă vor ucide. Dar de ce să mori și tu? Clanul va avea nevoie de o asasină pricepută care să mă înlocuiască. Și aceea ești tu, fetiço.

Thorne a scuturat din cap.

— Nu, eu nu te părăsesc. Dacă tu mori, atunci eu o să iau în păstrare capul. Nu asta sperai?

Am încuviințat, dându-mi seama că ea luase deja hotărârea. M-am pregătit să iau sacul, dar imediat am simțit primejdia. Numai că avertismentul sosise cu o clipă prea târziu. Ușa s-a deschis și patru arcași, cu arcurile pregătite, au pășit înăuntru. În spatele lor erau alți patru oșteni, precum și preotul, părintele Hewitt.

— Lăsați armele jos sau veți muri pe loc! a poruncit el.

Era un bărbat masiv, cu umerii lați, rumen la față. Semăna mai degrabă cu un fermier vânjos, decât cu un preot, dar haina pe care o purta era nouă, cu nasturi strălucitori din argint, pantofii fiind croiți din pielea cea mai fină.

Deodată, pe la colțurile ochilor mi-au apărut fulgerele luminoase care prevesteau că slăbiciunea avea să pună din nou stăpânire pe mine. Trebuia să fac ceva ca să scăpăm cât mai repede din castel.

— Așa se vorbește cu un aliat care a luptat de partea voastră doar acum câteva clipe? l-am luat la rost.

— Sir Gilbert tocmai a murit și acum eu fac legea aici. Nu există alianță care să se poată încheia cu vrăjitoarele. „Pe vrăjitoare să n-o lași să trăiască!”¹, a răcnit el.

— Așadar, dacă lăsăm jos armele, o să murim mai târziu? Ce fel de alegere e asta? Eu, una, prefer să mor aici. Și-o să-ți mai spun un lucru: nu toți veți scăpa cu viață. Eu sunt Grimalkin și deja i-am ales pe cei pe care-i voi omorî!

— Predă-te acum, a rostit preotul, pe un ton dintr-o dată mai blând și mai rațional, și veți avea parte de o judecată dreaptă din partea Sfintei Biserici.

¹ Citat din *Biblie (Exodul, 22,18)* (n.tr.).

Fulgerele din ochii mei sporeau în intensitate. Trebuia să acționez imediat, dacă voiam să scăpăm cu viața.

— Am mai auzit eu de asemenea „judecăți drepte”, am replicat, batjocoritoare. Ce veți face? Ne veți zdrobi trupurile cu pietre sau ne veți îneca în cel mai apropiat iaz? Iată răspunsul meu!

Spunând acestea, am scos două pumnale și le-am îndreptat spre preot. El, însă, a zâmbit neînduplecat, rămânând stăpân pe sine.

A rostit un singur cuvânt.

— Trageți!

Cei patru arcași ne-au țintit și au slobozit săgețile.

CAPITOLUL 17 ADUCE O MARE DEZONOARE

*Iuțeala mea în luptă nu ține de magia neagră;
ține de însăși magia ființei mele,
de magia a ceea ce sunt.
Eu sunt Grimalkin!*

O vrăjitoare asasină trebuie să fie iute. Eu am iuțeala asta. Dar fi-va ea suficientă împotriva unor arcași iscusiți care trag de la o distanță atât de mică? Și cum rămâne cu Thorne, care mai are câțiva ani până să ajungă la deplinătatea puterilor ei?

Toate aceste gânduri zadarnice îmi goneau prin min-te, în timp ce trupul meu reacționa din instinct.

Îmi antrenasem corpul să fie ca o armă: fiecare tendon, fiecare mușchi, fiecare os să se coordoneze; într-o astfel de situație, să nu aibă nevoie de comanda creierul.

Gândirea e prea înceată.

Iată-mă plonjând în față, făcându-mă ghem. Îmi opresc inima. Ridic pumnalul din mâna stângă, deviez cu el o săgeată. Timpul pare că trece cu mare încetineală. Mă gândesc la Tom Ward, care are puterea de a încetini curgerea timpului și râd! Și o vrăjitoare asasină poate face același lucru... dar în alt fel. O asasină se mișcă atât de iute, încât mișcările celorlalți par să fie cele care încetinesc.

Asta nu ține de magia neagră. Ține de însăși magia ființei mele; de magia a ceea ce sunt; de magia a cât de bine m-am pregătit. Eu sunt Grimalkin!

Eu exist în „acum” și mă ocup cu moartea.

Resping o altă săgeată și arunc o privire în dreapta mea. Acțiunile lui Thorne le reflectă pe-ale mele ca într-o oglindă. Ne despărțim, ne apropiem și ne îndepărtăm iar, ca apa curgând peste niște stânci ascuțite. Am pregătit-o bine și nici nu mi-aș putea dori o elevă mai bună. Când o să mor, ea o să-mi ia locul. Nicio altă Malkin nu va fi capabilă să-i stea împotriva într-o luptă.

Acum, sunt printre potrivnicii mei și încep să-i tai. Un arcaș urlă și moare. Trebuie să uit faptul că am luptat atât de recent cot la cot cu acești oameni. Acum suntem și mai aproape, iar ei nu-și pot folosi arcurile. Situația s-a schimbat. Ori viețile noastre, ori ale lor. Și ei știu asta. Așa e în luptă. Trebuie să ucidem sau să fim uciși. Așa că eu ucid. Ucid încă o dată, și încă o dată, iar urletele celor care mor par să se audă foarte de departe.

Îmi las inima să bată, o singură dată: sângele îmi năvălește prin artere.

Mă învârtesc și tai, mă rotesc și tai iar. Sângele vrăjmaș împrășcă pretutindeni: în câteva secunde, voi ajunge la preot. După ce voi trece peste cadavrul lui, ne vom putea îndrepta spre poartă. Putem să reușim. Putem să învingem. Putem să scăpăm.

Dar deodată, prea devreme, răsuflarea mi se oprește în gât și simt o durere bruscă în piept. Slăbiciunea mă pune repede în genunchi. E otrava rămasă de la *kretch*. Mă lupt cu ea, dar totul se întunecă.

Să fie asta moartea?

Ultimul meu gând se îndreaptă către Thorne. E atât de tânără, iar acum s-ar putea să moară și ea. Simt un regret de moment pentru că am vârat-o în primejdie. Apoi vine întunericul, iar eu uit tot.

* * *

Dar n-am murit atunci. M-am trezit simțind gust de sânge în gură, legată fedeleș într-un loc întunecos.

Cătușe din fier îmi prindeau mâinile și picioarele la un loc; strânsoarea metalului era dureroasă, iar pielea mă ustura. Eram întinsă pe jos, cu spatele la un perete umed. Am încercat să mă rostogolesc spre stânga, dar la jumătatea mișcării m-am pomenit nevoită să mă opresc. Mai era un lanț, care îmi lega picioarele de un belciug din fier, prins în podeaua din piatră.

Am reușit să mă ridic în capul oaselor și să-mi reazem spatele de perete. Era foarte întuneric, dar ochii mei de vrăjitoare puteau să vadă până și în cele mai întunecoase unghere ale temniței. Duhnea a moarte. De-a lungul timpului, muriseră aici cel puțin o duzină de oameni. Sir Gilbert părea blând, dar era clar că întemnițase oameni, iar unii dintre ei își sfârșiseră zilele în închisoarea asta subterană. *Care să le fi fost crimele?* m-am întrebat în sinea mea.

Prea puțină importanță mai avea acum. Sunt vrăjitoare; iată crima *mea*. Din partea preotului nu puteam să mă aștept la nimic altceva, decât la suferință și la moarte. Ghicitoarea îmi prezisese odată moartea, numai că eram în luptă, cu cuțitul în mână, nu înlănțuită și

neputincioasă. Dar prezicătoarele nu ghicesc totdeauna corect: mereu rămâne loc și pentru greșeală.

M-am consolatat cu gândul că măcar nu vor putea să pună mâna pe capul Diavolului. Îl ascunsesem foarte bine. Numai cei mai puternici practicanți ai magiei negre puteau să-i descopere ascunzișul, dar pentru asta trebuiau mai întâi să intre în castel. Și, din câte-mi spusese cavalerul, zidurile astea erau capabile să reziste săptămâni întregi sub asediu. Fiecare zi în care capul rămânea departe de mâinile lor însemna timp în plus pentru ca Tom Ward să găsească o cale de a termina cu Diavolul odată pentru totdeauna.

Slăbiciunea părea să-mi fi trecut, dar acum nu prea mai conta. Legată în lanțuri, aveam prea puține șanse de scăpare. Nu-mi luaseră curelușele din piele, dar te-cile lor erau goale; armele mele dispăruseră. Cu toate astea, îmi rămăsese o singură armă... ultimele mele picături de magie. Le păstrasem pentru situații extreme. Momentul întrebuițării lor trebuia ales cu extrem de mare grijă. Pe urmă, n-aș mai fi avut ce să fac.

Atunci am auzit cel dintâi urlet. Era subțire, înalt, și a rămas plutind prin aer: un strigăt de femeie... strigătul cuiva care trecea prin suferințe insuportabile.

S-a auzit din nou și mi s-a zbârlit părul de pe ceafă de groază. Torturau pe cineva.

Să fi fost Thorne?

În clipa imediat următoare, mi-a stat inima, când am primit confirmarea; ea era.

— Vă rog! Vă rog! implora fata. Nu-mi faceți asta... orice, numai asta nu!

Thorne e vitează și neînfricată. Ce soi de tortură putea s-o determine să se roage așa, cu o voce atât de stridentă și tremurătoare?

Nu puteam suporta s-o aud chinându-se astfel. Dar mai întâi trebuia să văd exact în ce situație mă aflam și dacă aveam mijloacele de a izbuti așa ceva fără să-mi irosesc prea mult din puținele rezerve de putere magică. Aveam să folosesc magia șamanică și să-mi proiectez încă o dată sufletul afară din trup.

Am intonat cuvintele trebuincioase, găsind cadența exactă și concentrându-mă ca să-mi pot exercita voința. Pentru o clipă, totul s-a întunecat, după care am început să plutesc deasupra trupului meu înlănțuit, într-o lume în care totul era colorat în verde. Am privit în jos, spre mine însămi, spre ochii închiși și pieptul care se mișca regulat, apoi am plutit spre ușa temniței; spiritul meu a trecut fără probleme prin ea.

Am ieșit în tunel și mi-a fost ușor să găsesc încăperea în care o torturau pe Thorne. Era chiar celula vecină, pe stânga. Ușa fusese lăsată larg deschisă și un paznic, al cărui trup lucea verzui de atâta forță vitală, stătea afară, cu spatele lipit de perete. Cum am ajuns înăuntru, am cântărit situația dintr-o singură privire.

Thorne era întinsă pe spate, legată cu frânghiile groase de o masă metalică. Avea sânge pe umerii și pe brațele goale. Lângă ea stătea, în picioare, un bărbat vânjos, dezbrăcat până la brâu, cu pieptul păros și pielea sclipind de transpirație. În mâna dreaptă ținea o sulă: înfipsese vârful ei lung, subțire și ascuțit, în repetate rânduri, în trupul lui Thorne. Încercau să găsească locul în care, cică, ar fi atins-o Diavolul, loc în care ea n-ar mai fi simțit durerea, dovedind astfel că e vrăjitoare.

Toate astea erau complet inutile: noi eram vrăjitoare, nu tăgăduiam. Însă preotul dădea târcoale prin apropiere, afișând un zâmbet pe buzele lui subțiri. Era evident că savura spectacolul.

Și atunci am înțeles ce anume o făcuse pe Thorne să urle și să se roage așa. Avusese prea puțin de-a face cu împunsăturile de sulă în trup; prea puțină legătură cu chinurile groaznice pe care sigur le îndura. Nu: ceea ce-i provocase groaza era ustensila din mâna preotului.

Era o foarfecă de-a mea, unealta cu care le tăiam fangele degetelor mari vrăjmașilor pe care îi omoram. Restul armelor mele erau aliniat cu grijă pe o măsuță din lemn, în colțul cel mai îndepărtat al încăperii. Preotul probabil că avea ceva cunoștințe despre vrăjitoare, din moment ce alesese tocmai foarfeca.

Dacă se fierb în clocot într-un ceaun și se fac ritualurile corecte, oasele degetelor mari le aduc posesorilor puteri magice. Dar pierderea degetelor mari este unul dintre cele mai rele lucruri care i se poate întâmpla unei vrăjitoare. Îi aduce o mare dezonoare: tot ce a reușit să înfăptuiască în întreaga ei viață nu mai are într-o clipă nicio însemnătate. Iar o astfel de soartă e cu atât mai cumplită pentru o vrăjitoare asasină. După ce a fost slăvită, temută și respectată de clanul ei, ea devine imediat nimic mai mult decât obiect de batjocură.

Cu toate că e posibil ca o vrăjitoare să scape cu viață după ce i s-au luat degetele mari, cele mai multe mor din cauza șocului provocat de o astfel de procedură. Chiar dacă li se iau după moarte, tot exista consecințe. Se crede că o vrăjitoare moartă, astfel mutilată, nu mai poate să renască; nu se mai poate întoarce să umble iar pe Pământ. Ea e obligată să rămână pentru totdeauna în Întuneric.

Nu era de mirare că Thorne urlase deznădăjduită în fața unei astfel de amenințări. Pentru ea, cea mai cumplită tortură ar fi fost rușinea și pierderea respectului. Nu numai că spera să devină cea mai mare asasină din câte avusese clanul Malkin în toate timpurile; dar voia ca reputația ei să dăinuiască și după ce murea. Iar acum, cu două tăieturi de foarfecă, preotul amenința să-i răpească toate acestea.

Am analizat cu iuțea situația, remarcând alți doi paznici lângă peretele opus. Așadar, aveam de-a face cu patru bărbați în interiorul încăperii și cu încă unul în afara ei, pe culoar.

M-am retras repede, întorcându-mă în trup cât de repede a fost cu putință. Am deschis ochii și am început să-mi întrebuițez ultimele resurse magice rămase, succindu-mi gâtul și scoțând limba cât de mult îmi stătea în puteri. Am prins în acest fel salba și am băgat în gură ultimul os care avea puteri magice. Pe urmă, l-am supt, absorbind încetul cu încetul în organism resursele înmagazinate în el. După ce am terminat, i-am dat drumul și m-am concentrat intens asupra paznicului din fața celulei.

Ultimele mele rămășițe de puteri magice nu erau, evident, suficiente ca să-l constrângă să intre în celula

mea și să mă elibereze din lanțuri. Dar puteam să-l aduc la mine în alt fel: strecurându-i în minte îndoiala; datoria lui era să stea de pază pe culoar și să oprească intrarea în celula pentru tortură, dar și să aibă grijă ca eu să rămân închisă. Așa că am folosit un descântec simplu, care-i umplea mintea de neliniște în privința mea.

După doar câteva clipe, a vârât o cheie în încuietoare, a răsucit-o, a deschis ușa și a intrat în celula mea. A înaintat doi pași și m-a privit cu atenție. Mi-am ținut respirația. Ceea ce aveam să încerc era dificil și nu aveam decât o șansă.

Măseaua de minte din maxilarul meu inferior stâng e scobită pe dinăuntru. Sfredelisem eu însămi o gaură subțire și adâncă, folosindu-mă de o ustensilă pe care o făurisem special în acest scop. În măsea se află un ac foarte fin, înmuiat într-o otravă capabilă să distrugă voința cuiva, făcându-l îndeajuns de maleabil, încât să se supună comenzilor. E o otravă la care eu sunt imună, pentru că am luat-o ani de zile în doze foarte mici, mărite constant, ceea ce îmi permitea acum să păstrez acul otrăvit în gură, fără să am nimic.

Am scos capacul fals al măselei, cu vârful limbii, și am extras acul din cavitatea lui. În clipa imediat următoare, îl și țineam prins între buze. Exersasem manevra

asta de multe ori, însă acul era minuscul, iar paznicul se afla la ceva distanță de mine: izbânda era departe de a fi sigură.

În ultima clipă, bărbatul a dat să se întoarcă și să plece. Probabil că instinctul de conservare l-a făcut să devină conștient de primejdie. Numai că era prea târziu. Am scuipat acul spre el cu forță, iar acesta i s-a înfipt în gât, imediat sub urechea dreaptă. S-a clătinat, cât pe ce să cadă, și o expresie de uluială i s-a așternut pe chip.

— Uită-te la mine! I-am îmboldit. Ascultă bine tot ce-ți spun și supune-te la absolut orice fără discuții!

Paznicul s-a holbat la mine. Otrava își făcea deja efectul. Răsufla zgomotos, cu gura căscată, și saliva i se scurgea de pe buza de jos, picurând pe bărbie.

— Eliberează-mă din lanțuri! i-am comandat.

S-a apropiat și a făcut ce-i cerusem, însă otrava îi încetinea mișcările, așa că mai mult bâjbâia. Dintr-un moment în altul, preotul avea să-i taie lui Thorne degetele mari; cu toate astea, eram nevoită să-mi păstrez calmul și să aștept până eram eliberată.

În sfârșit, am fost liberă. I-am luat paznicului armele: două pumnale și o măciucă grea. Aș fi putut să-l omor pe loc, dar nu era nevoie. În schimb, i-am cerut să se

întindă pe jos și să adoarmă adânc. Sforăia deja până să ies eu din celulă.

Sperând din răspuțeri că n-o s-o aud din nou pe Thorne țipând, am ieșit în vârful picioarelor pe culoar. În clipa în care am ajuns în cadrul ușii, am și atacat. Preotul o ținea pe Thorne de mâna stângă, cu lamele foarfecii larg desfăcute, pregătite să-i reteze unul dintre degetele mari.

Mai iute ca gândul, am azvârlit pumnalul din mâna stângă. Armele mele, în special cele folosite pentru aruncat, sunt perfect potrivite pentru scopul lor: perfect calibrate și echilibrate. De asemenea, exersez permanent cu ele. Asta, în schimb, era o armă necunoscută, și încă una destinată luptei corp la corp: nu aruncatului. Așa că n-am riscat câtuși de puțin.

În mod normal, aș fi țintit beregata sau ochiul; oricare dintre aceste lovituri i-ar fi adus aproape imediat moartea preotului. Dar, de data asta, am împlântat pumnalul adânc în umărul lui; era o țintă ușoară și-l obligam astfel să de-a drumul foarfecii. În plus, aveam alte planuri în legătură cu el; puteam oricum să-l omor și mai târziu, dacă s-ar fi dovedit necesar.

Cu celălalt pumnal și cu măciuca, i-am atacat pe cei doi paznici. N-am mai stat să mă gândesc: corpul meu

a acționat, pur și simplu, călăuzit de anii îndelungați de pregătire, în timp ce mintea îmi vibra extaziată de plăcerea confruntării.

Atât de repede m-am mișcat, încât primul paznic a murit chiar înainte de a apuca să țipe; al doilea probabil că a rămas cu viață, însă lovitura de măciucă în tâmplă l-a pus la pământ. Toată treaba abia dac-a durat două secunde. Mai rămăsese matahala care se ocupa cu tortura, înarmat cu sula folosită împotriva lui Thorne. A repezit-o spre mine, vrând să mă împungă, dar am azvârlit-o într-o parte cu măciuca și l-am ucis înfigându-i pumnalul pe sub coaste, drept în inimă.

Preotul era acum în genunchi, scâncind de durere. Am aruncat deoparte măciuca, iar atunci când i-am smuls pumnalul din carne, a scos un urlet. Cu ajutorul pumnalului, am tăiat funiile care o legau pe Thorne de masă. Țipătul preotului nu m-a alarmat: fusese ascuțit și înalt și putea foarte bine să fi aparținut unei fete supuse torturii. Nu era de natură să atragă atenția.

Trebuia să ieșim din castel și intenționam să-l folosesc pe preot ca ostatic. Arcașii constituiau principalul obstacol din calea salvării noastre. Ei puteau să ne omoare și de la distanță.

— Ești salvată, i-am zis lui Thorne, ajutând-o să se ridice de pe masă. Știu că ești rănită și că ai îndurat chinuri care pot să distrugă până și mințile unei vrăjitoare puternice, dar e important să-ți vii în fire și să te pregătești pentru primejdie. Ești gata... sau mai ai nevoie de câteva momente?

— Sunt gata, mi-a răspuns Thorne, cu un zâmbet curajos, deși vocea de-abia i se mai auzea.

Am fost mândră de ea în clipa aia: ajunsese să fie mai mult decât sperasem vreodată de la ea.

— Atunci, trebuie mai întâi să recuperăm capul Diavolului.

După ce mi-am pus la loc pumnalele și foarfeca în teaca ei, am rupt o fâșie din haina preotului și am folosit-o ca să-i pun un căluș. În timp ce-l trăgeam după mine, n-a schițat nici cel mai mic gest de împotrivire: părea copleșit de groază. Am ajuns în camera noastră fără incidente și în scurt timp sacul din piele era din nou, în siguranță, pe umărul meu.

Împingându-l pe preot înaintea noastră, am ajuns în curtea castelului. Era întuneric afară, cerul era acoperit de nori grei și ne mai rămâneau cel puțin trei ore până la răsăritul soarelui. Toate astea le îngreunau arcașilor misiunea.

Un soldat stătea de strajă, cu spatele la poarta-ghilotină. Când ne-am apropiat, a ridicat spre noi o torță pâlpâitoare. Mai întâi, i-a luminat fața preotului și am văzut cum expresia de respect și supunere i s-a schimbat, transformându-se în mirare și frică, după ce a remarcat groaza întipărită pe chipul prelatului și mâneca îmbibată de sânge a hainei preoțești.

Am dus un pumnal la beregata preotului.

— Plecăm. Eliberează-ne drumul sau îl omor!

Cu mâini tremurătoare, străjerul a început să ridice poarta-ghilotină, învârtind tamburul. Clănțănitul și zăngănitul lanțurilor au răsunat puternic în întuneric. Asta avea să atragă atenția. Lumea se putea întreba de ce-ar pleca sau ar veni cineva din sau în castel la o oră ca asta.

O voce a strigat de pe creneluri.

— Cine-i acolo? Arată-ți fața!

Ne-am tras mai aproape de zid, înghesuindu-ne în penumbră. Poarta-ghilotină se ridica foarte încet. În cele din urmă, a ajuns suficient de sus încât să ne putem strecura pe sub ea.

— Ajunge. Acum deschide ușa! Repede! am zis, apucându-l de păr pe preot și apăsându-i pumnalul pe gât.

Soldatul înspăimântat s-a grăbit să se supună și a descuiat cât a putut de repede ușa, trăgând-o spre interior

până când a deschis-o larg, lăsând la vedere poarta-ghilotină exterioară și podul mobil de dincolo de ea. N-a mai așteptat să i se spună ce trebuie să facă, și a învățat din proprie inițiativă cel de-al doilea tambur. Poarta-ghilotină s-a înălțat ceva mai repede de data asta.

Între timp, însă, în depărtare se auzeau comenzi și zgomote de pași alergând spre noi prin întunericul din curte. N-am pătruns în spațiul de la intrare, de teamă că puteam fi țintite dintr-o parte, așa cum se întâmplase prima oară. Ne-am pregătit să întâmpinăm atacul, iar ochii mei ageri s-au concentrat asupra noilor veniți. Nu erau arcași: doar trei bărbați înarmați cu lănci.

— Sunt ai tăi, Thorne! am șuiertat. Știam că, după ce îndurase chinurile torturii, avea să-i facă bine dacă reîntra în acțiune cât mai curând cu putință.

— Toți trei?

— Da, dar grăbește-te!

Thorne s-a răsucit să-i întâmpine exact așa cum o învățasem. Era iute, iar deprinderile ei de luptătoare fuseseră cizelate aproape de perfecțiune. Unele fuseseră dobândite în urma lungilor ore de exerciții, dar mai erau și altele care nu se învățau: Thorne avea un talent înnăscut și a evitat cu o grație desăvârșită împunsăturile de lance ale oștenilor, în timp ce pumnalele ei fulgerau

prin aer, aducându-le celor trei moartea în doar câteva secunde.

Îmi dădeam seama că, în doi ani, Thorne avea să mă egaleze.

Și, mai departe?

Până la urmă, avea să mă înfrângă, exact așa cum o înfrânsesem eu pe Kernolde. Gândul acesta mi-a adus bucurie, nu teamă. Nu voiam să mai trăiesc după ce puterile aveau să mă lase. Îmi făcea bine să știu că am o succesoare demnă.

Străjerul cobora acum podul mobil, însă se auzeau alți pași alergând spre noi prin întuneric. De data asta, nu i-am mai dat ordin lui Thorne să atace. Unul dintre cei care se apropia era mai mărunț decât restul. Era Will, fiul răposatului cavaler.

Grupul s-a oprit cam la douăzeci de pași de noi; erau cinci bărbați, iar cei care-l încadrau pe băiat erau dintre ultimii arcașii iscusiți ai cavalerului.

— Dați-i drumul părintelui Hewitt! a strigat băiatul. E păcat să-i faci rău unui preot!

— Spune-le oamenilor tăi să-și lase jos armele, și-i voi cruța viața, i-am răspuns, cu blândețe. Dar, dacă refuzi, atunci o să ucid această palidă imitație de preot, iar tu vei fi răspunzător pentru moartea lui.

— Voi ați provocat moartea tatălui meu! a zbierat Will, isterizat. Acum, e rândul vostru să muriți!

Și-a pus mâinile pe umerii celor doi arcași care-l încadrau.

— Țintiți jos! le-a strigat. Ele vor încerca să se lase pe sub săgețile voastre!

Arcașii și-au ridicat arcurile și au tras.

CAPITOLUL
18
NU EȘTI DECÂT O FATĂ

*Am ales să port în pântec odrasla Diavolului,
astfel încât să fiu ferită de el pentru totdeauna;
și, de îndată ce-am ales să urmez această cale,
nimic nu m-ar mai fi putut opri vreodată.*

Intenția mea este să-l nimicesc.

Nimic nu mă poate opri nici acum!

Mai iute decât o săgeată, l-am tras pe preot în fața mea și l-am forțat să cadă în genunchi și să formeze o pavăză. Arcașii au tras jos, așa cum li se ordonase, și o săgeată i s-a împlântat în piept. Scoțând un geamăt de durere, s-a prăbușit, mort de-a binelea, la

pământ. Am aruncat o privire în stânga mea și am văzut că Thorne deviasse cealaltă săgeată cu pumnalul.

Înainte ca arcașii să poată scoate alte săgeți din tolbe, pumnalele azvârlite de noi le-au străpuns ochiul stâng, iar arcurile le-au scăpat din mâinile fără viață, în timp ce ei se năruiau la picioarele băiatului.

Will a făcut un pas înapoi, iar groaza i-a însuflețit trăsăturile. *Dar, m-am întrebat, ce folos ne poate aduce uciderea lui?* Nu era decât un copil, a cărui lume fusese întoarsă pe dos. Pe chipul lui Thorne puteam să descifrez mai multe sentimente. Era acolo furie la adresa lui Will, care încercase să ne omoare, și ofensă, dar în același timp, și tristețe, și regret. Știam că se simțea trădată.

— Preotul e mort, Will, i-am zis, cu un zâmbet aspru. Tutorele tău a fost eliberat de îndatoriri. Acum, tu ești stăpân aici. Cârmuiește cu înțelepciune și cu dreptate!

Will și-a întors privirea spre Thorne și a dat să-i vorbească, însă podul mobil era aproape coborât, iar noi nu ne mai puteam permite să așteptăm. Cu Thorne foarte aproape în urma mea, am urcat în goană pe lemnul lui alunecos și am sărit peste prăpastia din ce în ce mai îngustă, aterizând pe pământul moale aflat de cealaltă parte a șanțului cu apă. Niște săgeți au șuierat pe lângă

noi, trase de pe creneluri, dar alergam cu mare iuțeală, în zigzag, știind că arcașii nu erau stăpâni pe acest meșteșug. În câteva clipe, ne pierdeam deja la adăpostul întunericului.

Acum, adevărata primejdie era undeva în fața noastră. Oare oribilul *kretch* reușise deja să se regenereze? Magul și vrăjitoarele știau că părăsiserăm castelul?

Răspunsul la prima întrebare era incert, dar mi se părea destul de probabil să fie iscoade la pândă. Mai mult decât sigur că auziseră strigătele și văzuseră podul mobil coborându-se. Chiar în această clipă, își alarmau suratele vrăjitoare.

Așa că am alergat cu îndârjire spre ceea ce consideram eu a fi estul, către soare-răsare. Mă gândeam, disperată: *Unde am mai putea merge? Ce refugiu ne-a mai rămas?*

Îmi tot frământam mintea, căutând ce nu era de găsit. Adevărul era că exista un singur loc pe care îl puteam folosi în avantajul nostru, cu toate că era posibil să întâlnim acolo mai mulți vrăjmași decât prieteni. Așa că am schimbat direcția și am început să alerg mai repede.

— Râpa Vrăjitoarelor e drept în față! a remarcat Thorne, fugind alături de mine.

— Da, chiar într-acolo ne îndreptăm, fetiço. Ar putea fi un loc bun în care să rezistăm și să luptăm!

N-a trecut mult timp până când dealul Pendle s-a profilat la orizont. Semăna cu o balenă uriașă: acel enorm mamifer oceanic pe care-l zărisem în decursul uneia dintre călătoriile mele pe marea nordică, dincolo de hotarele Comitatului.

Ne-am odihnit o vreme în pădure, încrezătoare în faptul că aşternuserăm ceva distanță între noi și urmăriitorii noștri. Nu aveam să ne apropiem de Râpa Vrăjitoarelor decât după lăsarea nopții.

M-am întors spre Thorne.

— Cum te simți, fetiço? am zis.

Mă întrebam dacă suferințele îndurate în temniță nu-i afectaseră capacitatea de a lupta.

— Cum să mă simt? mi-a răspuns ea, pe un ton răstit. În legătură cu ce... cu băiatul?

— Da, cu băiatul... și, de asemenea, cu torturile pe care le-ai suferit.

— Băiatul nu mai înseamnă nimic pentru mine acum. Toți bărbații sunt la fel de neghiobi?

— Nu toți bărbații sunt neghiobi, deși există destui gogomani disponibili pentru femeile care i-ar vrea. Dar

să nu i-o iei în nume de rău lui Will. Și-a pierdut tatăl... din cauza faptului că a încheiat o înțelegere cu noi, a provocat toate acele evenimente care au condus la moartea lui. Dar uită de el acum. A rămas în trecutul tău și oricum n-ar fi putut să facă parte din viața ta. Tu ești vrăjitoare, și curând vei fi o asasină cu drepturi depline, iar el va deveni cavaler. Proveniți din lumi cu totul diferite.

— Da, voi încerca să-l uit. Mi-l voi alunga din minte.

Pe urmă, Thorne a tăcut, așa că, după o vreme, tot eu am fost cea care a vorbit.

— Dar tortura? am întrebat-o.

— Durerea provocată de împunsăturile cu sula a fost îngrozitoare, la început, mi-a răspuns Thorne; dar după o vreme am devenit mai puțin sensibilă și am suportat mai ușor. Preotul și-a dat seama de asta, așa că a început să amenințe c-o să-mi ia degetele mari. S-a bucurat când a văzut că îmi era frică și chiar era hotărât să mi le taie, cât timp eram încă în viață. Puteam să citesc asta în ochii lui. A fost isuportabil. Niciodată n-am mai simțit o asemenea groază și disperare. Tot ce-am fost, tot ce-aș fi putut să devin, mi-ar fi fost luat. N-aș mai fi însemnat nimic: o vietate copleșită de rușine, de care să se râdă pe vecie.

— Ei bine, nu s-a întâmplat așa ceva, fetișo. Ai fost vitează și ai îndurat cu bine durerea. Preotul e mort, iar tu ai rămas în viață ca să mai lupti încă o dată. *Noi* ne vom nimici dușmanii și vom triumfa.

— Dar vom fi la adăpost în râpă? s-a interesat Thorne. Vom găsi aliați acolo?

— Nicăieri, pe pământul ăsta, nu există adăpost mai sigur pentru noi, fetișo. Dar depinde pe cine vom întâlni mai întâi. Unele dintre moarte ar putea să ne arate bunăvoință; majoritatea vor vrea doar sângele nostru. Dar este sigur că-și vor apăra teritoriul. Dacă vom reuși să ajungem în inima râpei, ele ne vor apăra împotriva primejdiei mai mari, reprezentate de urmăritorii noștri.

— Râpa Vrăjitoarelor e locul în care te-ai luptat cu Kernolde și ai devenit vrăjitoarea asasină nu-i așa? m-a întrebat Thorne.

— Într-adevăr, așa e, fetișo. Au trecut ani de atunci, dar parcă a fost abia ieri.

— Povestește-mi despre asta, mi-a cerut Thorne.

— Dar știi foarte bine povestea. Ai auzit-o chiar din gura mea, și nu o dată.

Am ascultat vântul suspinând printre copaci și am cercetat împrejurimile, ca să nu fie vreo primejdie. Totul era liniștit. Vrăjmașii noștri erau încă la ceva depărtare.

— Atunci, mai spune-o o dată, te rog. Poveștile se schimbă câte puțin, odată cu fiecare istorisire. Un bun povestitor își amintește mereu lucruri noi și le uită pe altele mai puțin importante.

Am oftat, dar am început să-i povestesc. De ce aș fi refuzat-o? Ne mai făcea să uităm de primejdiile care ne așteptau, atât înaintea, cât și în urma noastră.

— Înfruntarea avea loc întotdeauna la nord de cele trei sate ale clanurilor Malkin, Deane și Mouldheel; locul era ales, de obicei, de vrăjitoarea asasină. Kernolde a hotărât ca terenul de luptă să fie Râpa Vrăjitoarelor, pentru că obișnuia să le folosească pe vrăjitoarele moarte de acolo ca aliate, fiind de altfel și singura vrăjitoare care a izbutit așa ceva. Sângele mai multor pretendente a fost secătuit de moartele din râpă, chiar înainte să le ia Kernolde oasele degetelor mari, ca dovadă a izbânzii.

— Dar asta nu însemna că trișa... dacă apela la ajutorul vrăjitoarelor moarte? m-a întrebat Thorne.

— Unii așa ar putea să considere, numai că ea era de mulți ani asasina clanului Malkin. Era temută. Cine-ar fi cutezat să-i pună în discuție faptele?

— Eu am auzit că unele dintre vrăjitoarele moarte sunt de-a dreptul puternice și că pot să bântuie cale de

kilometri întregi în căutarea prăzii. În prezent, câte sunt din astea? s-a interesat Thorne.

— Erau cinci, până astă-toamnă, dar, după cum știi, nici măcar vrăjitoarele moarte nu dăinuiesc la nesfârșit. Treptat, puterile le scad, iar părți din trup încep să se descompună și să cadă. Am aflat de la Agnes că și iarna și-a cerut tributul, așa că în prezent mai sunt doar trei, cu adevărat puternice.

— Și de partea cui o să fie ele: a ta sau a vrăjmașilor tăi?

— Nu se știe sigur, fetițo. Dar dacă măcar două dintre ele vor fi de partea noastră, balanța va înclina spre noi. Thorne a încuviințat, adâncită în gânduri.

— Mai povestește-mi despre Kernolde, mi-a cerut ea.

— Kernolde a dovedit adesea că poate ieși biruitoare și fără aliatele ei moarte. Era pricepută la pumnale, la frânghii, la capcane și la gropi pline cu pari ascuțiți, dar specialitatea ei erau strangulările. De îndată ce-și înfrângea potrivnicii, îi și strangula. Îi plăcea ca aceia pe care-i biruia să aibă parte de o moarte lentă.

Știam prea bine ce poate, încă dinainte să începă înfruntarea mea cu ea: mă gândisem îndelung și intens la asta și vizitasem râpa de multe ori, pe parcursul lunilor pregătitoare. De obicei, mă duceam acolo la lumina

zilei, când vrăjitoarele moarte dormeau, iar Kernolde era plecată să-și vâneze prăzile. Adulmecasem fiecare centimetru de pădure, cunoșteam fiecare copac, fiecare fir de iarbă; știam unde era plasată fiecare groapă, fiecare capcană. Și erau cu duiumul. Unele dintre vrăjitoarele care au înfruntat-o pe Kernolde au murit chiar înainte să ajungă la ea.

Așa că eram pregătită: am așteptat dincolo de vale, la umbra copacilor, imediat înainte de miezul nopții, vremea stabilită pentru începerea luptei. Sus, în stânga mea, era silueta enormă a dealului Pendle, cu versantul lui estic scăldat de lumina lunii pline, care se ridicase sus de tot pe cer, spre sud. După doar câteva minute, un semnal luminos s-a aprins pe culme, scânteile țâșnind spre cer ca să marcheze începutul înfruntării.

Imediat, am făcut ceea ce nu mai făcuse vreo altă pretendentă înaintea mea. Cele mai multe se furișau în râpă, emoționate și temătoare, îngrozite de ceea ce aveau să înfrunte. Altele erau mai curajoase, dar tot pătrundeau cu prudență în râpă. Eu eram altfel. Mi-am anunțat prezența cu o voce tare și limpede.

— Dă-mi voie s-o spun eu în locul tău, Grimalkin, te rog! m-a întrerupt Thorne.

Am încuviințat și Thorne s-a ridicat în picioare, și-a compus o expresie foarte serioasă și a strigat cuvintele rostite de mine acum mulți ani:

„— Sunt aici, Kernolde! Numele meu e Grimalkin și sunt moartea pentru tine!”, a strigat ea, cât o țineau plămâni. „Vin după *tine*, Kernolde! Vin după *tine*! Și nimic, viu sau mort, nu mă poate opri!”

S-a așezat la loc și-am râs amândouă o vreme.

— Chiar vorbeai serios? s-a interesat Thorne. Chiar credeai în cuvintele tale?

— Într-o anumită măsură, credeam. Nu era numai fanfaronadă, cu toate că și asta avea rolul ei, deloc de neglijat. Comportamentul meu era produsul multor meditații și calcule. Știam că strigătele mele le vor atrage pe vrăjitoarele moarte, dar asta era ceea ce doream. Așa aș fi aflat unde erau. Totdeauna e important să descoperi locul primejdiei pe care o înfrunți.

Cele mai multe dintre vrăjitoarele moarte sunt lente în mișcări și știam că puteam să le întrec. De cele puternice trebuia să mă feresc. Una dintre ele se numea Gertrude Fieroasa, din cauza înfățișării ei intimidante și respingătoare; era foarte rapidă și puternică pentru o vrăjitoare moartă de mai bine de o sută de ani. Bântuia mult dincolo de râpă, la vânătoare de sânge. Dar în

noaptea aceea aștepta în râpă, fiindcă era cea mai apropiată complice a lui Kernolde, bine răsplătită cu sânge după fiecare izbândă.

Am așteptat cam un sfert de oră, suficient cât să-i dau răgaz chiar și celei mai încete dintre vrăjitoare ca să ajungă la mine. O adulmecasem deja pe Gertrude, bătrâna. Stătea aproape de marginea râpei de ceva vreme, dar preferase să nu se aventureze în spațiu deschis; se ascunsese printre copaci, astfel încât suratele ei să mă amenințe cele dintâi. Auzeam foșnetul frunzelor și, din când în când, câte un vreasc trosnind, pe măsură ce-și târșâiau picioarele spre mine. Se mișcau cu încetineală, dar nu trebuie să subestimezi niciodată o vrăjitoare moartă. Au puteri mari și de îndată ce s-au prins de carnea ta, nu le mai poți dezlipi cu prea mare ușurință. Foarte curând, ajung să-ți soarbă sângele, până când devii prea slăbită ca să te mai poți lupta. Unele se ascund printre frunzele moarte și noroi, gata să se întindă după tine și să te apuce de glezne în timp ce gonești pe lângă ele.

M-am repezit printre copaci. O simțisem deja pe Kernolde; era exact acolo unde bănuisem, așteptând printre crengile celui mai bătrân stejar din râpă. Ala era

copacul ei: cel în care-și aduna magia; sălașul puterilor ei.

Îmi plăcea să-i spun povestea lui Thorne și, astfel, să retrăiesc lupta în urma căreia devenisem vrăjitoare asasină. Câștigasem multe bătălii de-atunci, dar cea primă izbândă îmi adusesese cea mai mare bucurie, pentru că de-acolo începuse cu adevărat viața lui Grimalkin.

— O mână s-a întins spre mine din frunze. Fără să-mi încetinesc alergarea, am scos un pumnal din teaca de pe coapsa stângă și am țintuit-o pe vrăjitoarea moartă de rădăcina groasă și cioturoasă a unui copac. Și iată un sfat bun pentru tine, Thorne: niciodată să nu țintuești o vrăjitoare trecându-i cuțitul prin palmă: ea poate să se smulgă, eliberându-se pur și simplu. Totdeauna să-ți înfigi pumnalul în încheietură, nu în palmă. Așa am făcut și eu.

Altă vrăjitoare s-a furișat spre mine din dreapta, cu chipul hidos luminat de o rază de lună. Râulețe de salivă i se scurgeau pe bărbie, picurând pe rochia zdrențuită, plină de pete întunecate. Boscorodea tot felul de blesteme către mine, arzând de nerăbdare să-mi ia sângele. În schimb, s-a ales cu pumnalul pe care l-am cules din teaca de pe umărul drept și l-am azvârlit spre ea. Vârful

i s-a înfipt în gât, aruncând-o îndărăt. Mi-am continuat fuga cu și mai mare iuțeală.

De patru ori, armele mele au străpuns carnea moartă. De acum, lăsasem celelalte vrăjitoare în urmă; atât pe cele prea încete, cât și pe cele pe care le mutilasem. Kernolde și bătrâna cea puternică mă așteptau, însă, undeva înainte. În ziua aceea, adusesem cu mine opt teci, fiecare adăpostind câte un pumnal. Doar două dintre ele mai aveau arme.

Am sărit peste o groapă ascunsă, apoi, peste alta. Cu toate că fuseseră acoperite cu frunze și noroi, eu știam că sunt acolo. În cele din urmă, Gertrude Fioaroasa mi-a ieșit în cale. M-am oprit și am așteptat ca ea să atace. Las-o pe ea să facă primul pas! Părul ei încâlcit îi ajungea până la genunchi. Era, într-adevăr, fioaroasă, își merita cu prisosință numele! Un vierme, zvârcolindu-se, i-a căzut din nara stângă. Tot felul de larve și de gândaci îi mișunau prin slinoasa perdea care aproape că-i ascundea fața, cu excepția unui ochi răutăcios; doar el se mai vedea, plus un colț negru și lung, care se înălța peste buza de sus, aproape până la nara stângă.

S-a repezit spre mine, răvășind frunzele, cu mâinile întinse ca să-mi sfâșie fața cu ghearele sau să mă strângă de gât. Era iute, pentru o vrăjitoare moartă; foarte iute.

Dar nu îndeajuns. Cu mâna stângă, am scos din teaca de la șold pumnalul cel mai mare. După cum știi, el n-a fost făurit pentru aruncat: seamănă mai degrabă cu o spadă scurtă, cu tăișul foarte ascuțit. Am făcut un salt în față, ca s-o întâmpin pe Gertrude Fieroasa, și dintr-o singură lovitură i-am zburat capul de pe umeri.

S-a izbit de o rădăcină și s-a rostogolit mai încolo. Eu am alergat mai departe, privind la răstimpuri peste umăr ca s-o văd cum scotocește printr-un morman de frunze putrezite, în care se oprise până la urmă.

— Gertrude mai e și-acum în râpă? s-a interesat Thorne.

— Acum, e văzută mai rar, i-am răspuns. E pe ducă, mintea o lasă mai repede decât trupul. Nu mă îndoiesc că eu i-am grăbit declinul. Dar, să mă întorc la poveste... De îndată ce am terminat cu Gertrude, eram gata s-o înfrunt pe Kernolde. Mă aștepta după copacul ei; de cren-gile lui atârnau funii, pregătite să-mi lege și să-mi spânzure trupul. Ea își freca spatele de scoarța lui, încercându-se cu forță pentru luptă. Dar nu-mi era teamă: în ochii mei nu era cumplita vrăjitoare asasină temută de toți, ci arăta mai degrabă ca o ursoaică bătrână care se scărpină de purici. Repezindu-mă cu toată viteza spre ea, am scos ultimul pumnal pentru aruncat și l-am

azvârlit spre gâtul ei. Arma s-a tot rotit, parcă la nesfârșit; aruncarea mea fusese rapidă și precisă, dar ea a parat cu un zvâcnet disprețuitor din încheietura mâinii. Fără să mă tem, mi-am iuțit și mai mult pașii, pregătindu-mă să folosesc lama cea lungă. Dar deodată pământul s-a despica sub picioarele mele, inima mi-a tresăltat, iar eu am căzut într-o groapă ascunsă.

Îmi aduc aminte ce șoc am avut atunci. Fusesem mult prea încrezătoare, dar în timp ce cădeam mi-am dat seama că-mi subestimasem adversara. Izbânda grabnică îmi fusese răpită; cu toate astea, eram încăpățânată și hotărâtă să rămân în viața și să lupt mai departe.

Luna era sus pe cer și în cădere am putut să văd țepii ascuțiți care așteptau jos să-mi străpungă trupul. M-am răsucit disperată, încercând să-i evit, dar era cu neputință. Tot ce puteam să fac era să cad astfel încât să mă aleg cu cât mai puține răni.

Cât mai puține, am zis? Țepele m-au rănit grav. Una mi-a străpuns coapsa, cicatricea o am și-n ziua de azi. Am alunecat de-a lungul ei, până m-am izbit cu putere de fundul gropii. Tot aerul mi-a ieșit din plămâni, iar lama cea lungă mi-a zburat din mână, departe, unde nu mai puteam s-o ajung. Am zăcut acolo, în chinuri cumplite, străduindu-mă să respir și să nu mă las copleșită

de teribila durere din picior. Țepele erau ascuțite, subțiri, și foarte lungi — peste doi metri — așa că n-aveam cum să ridic piciorul, ca să-l eliberez. Mi-am blestemat nesăbuintța. Mă crezusem în siguranță, dar Kernolde mai săpase o groapă: chiar în noaptea de dinainte, cel mai probabil. Fără îndoială că aflase de vizitele mele prin râpă și așteptase până în ultimul moment ca să întindă capcana asta suplimentară.

O vrăjitoare asasină trebuie să se adapteze în permanență și să învețe din greșelile ei. Chiar și în timp ce zăceam acolo, având în față moartea iminentă, îmi recunoșteam prostia. Fusesem prea încrezătoare. Mi-am jurat că, dacă scap cu viață, o să fiu mai prudentă.

Fața ca o lună plină a lui Kernolde și-a făcut apariția deasupra mea, privind în jos, fără să rostească o vorbă. Eram rapidă și excelam la mânuirea pumnalelor. Eram și puternică, dar nu la fel de puternică pe cât era Kernolde. Nu degeaba i se spunea Kernolde Sugrumătoarea. Așa cum ți-am spus, de îndată ce ieșea biruitoare, Kernolde obișnuia să-și spânzure victimele de degetele mari, după care le asfixia încet. Dar nu era cazul și de data asta. Ea văzuse ce izbutisem deja și nu voia să riște. Eram sortită să mor acolo.

A început să coboare în groapă, pregătindu-se să mă strângă de gât cu mâinile ei puternice până când tot aerul și viața aveau să-mi iasă din trup. Eu eram calmă și pregătită să mor, dacă așa trebuia să fie... numai că îmi trecuse ceva prin minte. Mai aveam o șansă, mică ce-i drept, de a scăpa cu viață.

Când Kernolde a ajuns pe fundul gropii și a început să se îndrepte spre mine, șerpuiind printre țepe și întinzându-și mâinile mari și musculoase, eu m-am pregătit să suport durerea: nu durerea pe care voia să mi-o provoace ea, ci pe cea aleasă de mine însămi. Mâinile și brațele mele erau foarte puternice; la fel și umerii. Țepele erau subțiri, dar rezistente; flexibile, nu se frângeau cu ușurință. Dar trebuia să încerc. Apucând țeapa care-mi străpunsese piciorul, am încercat s-o îndoii. Înainte și-napoi, înainte și-napoi, am îndoit și-am sucit țeapa, fiecare mișcare provocându-mi junghiuri de durere în picior și în sus, în tot corpul. Dar am strâns din dinți și am smucit țeapa cu și mai mare putere, până când, în sfârșit, a cedat și s-a rupt.

Mi-am smuls repede piciorul din ciot și am îngenuncheat în așteptarea lui Kernolde, cu sângele curgând din belșug și îmbibând pământul de pe fundul gropii ucigașe. Ținând țeapa ca pe o suliță, am îndreptat-o spre

vrăjitoarea asasină. Înainte ca mâinile ei să-mi fi atins gâtul, i-aș fi străpuns inima.

Văzând că m-am eliberat și că sunt pregătită să lupt mai departe, Kernolde s-a arătat uimită, dar și-a revenit repede și m-a atacat într-un mod neașteptat. Luase o mare parte din puterea magică adunată în trunchiul copacului, așa că s-a oprit și s-a concentrat, azvârlind spre mine așchii de Întuneric. A încercat mai întâi *Groaza* și o spaimă cumplită a fost cât pe ce să pună stăpânire pe mine. Dinții au început să-mi clănțânească, la fel ca ai morților la sabatul de Halloween. Magia ei era puternică, dar nu îndeajuns. Mi-am adunat forțele și i-am respins vraja. Curând, efectele descântecului s-au risipit și nu m-a deranjat mai mult decât vântul rece care sufla dinspre ghețurile arctice, atunci când ucisesem lupii și le lăsasem trupurile să sângereze în zăpadă.

Pe urmă, s-a folosit de moartea neliniștită, azvârlind spre mine spiritele pe care le ținea captive în Limb. Ele mi s-au agățat de trup, lăsându-se cu putere pe brațul meu, încercând să-l tragă în jos. A trebuit să-mi adun toate puterile ca să țin în continuare țeapa îndreptată spre ea.

— Tu ai întemnițat vreodată spirite în Limb? m-a întrebat Thorne.

— Da, în trecut... dar acum, nu. De-asta nici nu te-am învățat cum se face. Ca asasine, suntem mai presus de vrăjitoarele obișnuite. Folosim magia, e adevărat, dar cea mai mare putere a noastră stă în priceperea în luptă și în forța minții. Asta din urmă m-a ajutat să alung spiritele lui Kernolde. Erau puternice, întărite cu magie neagră: cel mai mic aparținea unei sugrumătoare care m-a prins de gât cu atâta putere, de parcă m-ar fi strâns Kernolde însăși. Dar cel mai rău dintre ele era spiritul unui neom, fantoma unei odrasle a Diavolului cu o vrăjitoare. El mi-a întunecat privirea și mi-a înfipt degetele lui lungi și reci în urechi, de-am crezut c-o să-mi explodeze capul, dar m-am luptat cu el și am strigat, prin întuneric și tăcere:

„— Sunt aici, Kernolde! Încă trebuie să ții seama de mine! Eu sunt Grimalkin, blestemul tău!”

Privirea mi s-a limpezit, degetele neomului mi-au ieșit din urechi, cu un pocnet, iar sunetele au năvălit din nou. Mi se luase greutatea de pe braț, așa că m-am străduit să mă ridic în picioare, cu țeapa în continuare îndreptată spre asasină. Atunci, Kernolde s-a năpustit spre mine: femeia aia ca o ursoaică mare și urâtă, cu mâinile ei aducătoare de moarte. Dar eu nu dau greș: i-am înfipt sulița drept în inimă, iar ea a căzut la picioarele

mele, sângele ei îmbibând pământul și amestecându-se cu al meu. Se sufoca, încercând să vorbească, așa că m-am aplecat și mi-am apropiat urechea de buzele ei.

„— Nu ești decât o fată”, a croncănit ea. „Să fiu înfrântă de o fată, după atâta timp... Cum e cu puțință?”

„— Timpul tău a trecut, iar al meu abia începe”, i-am zis. „Fata asta ți-a luat viața, iar acum o să-ți ia și oa-sele.”

Am privit-o cum moare; pe urmă, după ce i-am tăiat degetele mari, care erau foarte puternice și mi-au dăruit rezerve de magie luni la rând, i-am scos trupul din groapă, folosind chiar funiile ei. În cele din urmă, am spânzurat-o de picioare, astfel încât, în zori, păsările să-i ciugulească carnea până la os. După ce am terminat și cu asta, am traversat râpa fără alte piedici, pentru că vrăjitoarele moarte păstrau distanța. Gertrude Fioroasa era încă în patru labe, scotocind prin frunzele ude și încercând să găsească propriul cap. Fără ochi, îi era greu, iar asta avea s-o țină ocupată pentru multă vreme.

Când am ieșit dintre copaci, clanul mă aștepta, ca să-și manifeste aprobarea. Am ridicat la vedere degetele mari ale lui Kernolde și toate vrăjitoarele și-au plecat capetele, în semn că au luat la cunoștință faptele

mele; până și Katrise, conducătoarea sabatului de treisprezece, mi-a arătat supunere. Iar când și-au ridicat privirile, am văzut în ochii lor respect, dar și frică.

Odată cu acea biruință, a început și aventura mea, lupta împotriva vrăjmașului, Diavolul. Voiam să-l nimicesc. Țepele din groapă îmi dăduseră o idee. Dacă aș fi făcut o țepă ascuțită, dintr-un aliaj de argint, și aș fi reușit cumva să-l străpung cu ea?

— Asta a fost ceea ce i-ai făcut de fapt Diavolului, înainte să-i tai capul, nu? m-a întrebat Thorne.

Am încuviințat.

— Da, fetișo. Cu ajutorul lui Tom Ward și a magistrului său, John Gregory, l-am străpuns pe Diavol cu sulițe din argint și i-am bătut mâinile și picioarele în piroane, ținându-l de stâncă. Pe urmă, ucenicul Vraciului i-a retezat Diavolului capul de pe umeri, iar eu i l-am vârât în sacul din piele. Am umplut groapa cu pământ, după care am pecetluit-o cu o lespede mare din piatră, deasupra căreia am așezat un bolovan. Atât timp cât capul nu-i este reunit cu trupul, Diavolul rămâne legat.

— Nu vor fi reunite niciodată, a promis Thorne. Chiar dac-ar fi ca una dintre noi să moară, cealaltă va continua să-i fie păzitoare. Iar într-o bună zi, Diavolul va fi nimicuit pentru totdeauna!

Atunci, s-a auzit un geamăt din sac. Diavolul ascultase și nu-i plăcuse deloc ceea ce auzise.

În tăcerea lungă care a urmat, aproape că puteam auzi gândurile lui Thorne. Până la urmă, le-a dat glas. Era o întrebare de tatonare.

— Le-ai luat vreodată vrăjmașilor tăi degetele mari, cât timp erau încă în viață? m-a întrebat ea.

Neîndoios că mai simțea încă frica de a-i nu fi retezate degete mari, dar până să mă pot stăpâni, am scos un șuierat furios.

— Se spune că așa trebuie să faci cu cei pe care-i urăști cel mai mult, de-asta am întrebat, s-a grăbit să adauge Thorne.

— Vrăjmașii mei trebuie să se teamă de mine, am răspuns. Cu foarfeca mea, eu tai carnea morților, a vrăjmașilor clanului, pe care-iucid în luptă. Pe urmă le retez degetele mari, pe care le port la gât, ca pe un avertisment adresat celorlalți. Ce altceva aș putea să fac? Dacă n-aș fi necruțătoare și sălbatică, n-aș putea supraviețui nici măcar o săptămână, la viața pe care o duc eu.

— *Dar celor vii?* Le-ai făcut vreodată așa ceva celor vii? a insistat Thorne.

Dădea dovadă de îndrăzneală continuând să ceară un răspuns, când era clar că mă înfuriasem: era una

dintre calitățile ei de căpătâi. Dar, în același timp, mai ieșea la iveală și altă trăsătură: una negativă. Putea să fie și nesăbuită.

Nu știa când era momentul să renunțe.

— Nu vreau să vorbesc despre asta, i-am răspuns, liniștită. Și am încheiat discuția.

CAPITOLUL
19
RÂPA VRĂJITOARELOR

*Am privit în Întuneric,
în cel mai adânc Întuneric dintre toate,
iar acum nu mă mai tem de nimic.*

La o oră după lăsarea nopții, ne-am apropiat de râpă, dar ne-am oprit sub coroana imensă a unui stejar singuratic, la o sută de metri de niște copaci.

— Cheam-o, i-am zis în șoaptă.

Noaptea cu lună plină venise și trecuse. Undeva, printre copacii aceia, Agnes Sowerbutts trebuia să se fi trezit la o nouă existență, cea de vrăjitoare moartă. Cu timpul, pe măsură ce trupul i se descompune, încetul cu

încetul, o vrăjitoare devine uneori arțăgoasă și schimbătoare, urându-i pe toți cei care i-au fost prieteni și la care a ținut în timpul vieții. Dar cele care ajungeau în râpă nu-și schimbau imediat sentimentele de iubire, de ură sau de supunere. Până la un anumit punct, ea avea să fie încă Agnes, cea pe care o cunoscuserăm, și ne bizuiam pe ea ca să putem intra în râpă fără probleme... Nădăjduiam, cel puțin, ca ea să ne pună la curent cu ce se întâmplă înăuntru.

Thorne a scos un strigăt prelung, de jale, oarecum apropiat de țipătul unui caprimulg, dar care ascundea semnalul folosit de ea când se apropia de cocioaba lui Agnes. I-o prezentasem pe Thorne bătrânei vrăjitoare la scurt timp după ce începusem s-o pregătesc, iar Agnes o luase pe copilă sub aripa ei, învățând-o secretul poțiunilor și, uneori, când eu nu eram în Pendle, oferindu-i un acoperiș deasupra capului.

Am așteptat în tăcere. Se auzeau foșnete slabe printre copacii din depărtare, dar nimic, nici viu, nici mort, nu se aventura să iasă la iveală. După vreo cinci minute, i-am cerut lui Thorne să mai încerce o dată. Din nou, am așteptat, în timp ce vântul suspina printre crengile stejarului. Era o noapte udată de rafale de ploaie, iar în acel moment stihiile se dezlănțuiau cu furie; un timp,

tot ce-am putut auzi a fost răpăitul ploii pe pământ. Rafala de ploaie a trecut la fel de repede pe cât venise, iar luna a ieșit dintre nori, pentru scurt timp. Atunci am văzut o siluetă întunecată strecurându-se spre noi prin luminiș. Fără îndoială, era o vrăjitoare moartă. O puteam auzi cum adulmecă și fornăie, aproape atingând iarba udă cu nasul. Purta o rochie ca o umbră lunecoasă. Abia când și-a ridicat fața în lumina lunii am recunoscut-o pe Agnes. Moartea o schimbase deja în rău.

S-a apropiat de noi și a rămas la adăpostul crengilor, icnind și șuierând, după care s-a așezat jos, rezemându-și spatele de trunchiul copacului. O vreme, nimeni n-a scos o vorbă; am ascultat cum apa picură de pe o frunză pe alta, în lungă și înceata ei călătorie către pământ.

Am privit-o pe Agnes cu ochii mei ageri și am văzut că nu arăta deloc bine. Unele vrăjitoare moarte sunt puternice, fiind capabile să alerge mile întregi și să vâneze prăzi omenești; altele sunt slabe, dar ea era de-a dreptul neputincioasă, târându-se prin mâl și frunze moarte, în căutarea unor vietăți mărunte, ca șobolanii și șoarecii. Dacă ăsta era de-acum traiul lui Agnes, îi plângeam de milă. Ea fusese dintotdeauna o femeie mândră; cu toate că, la prima vedere, cocioaba ei părea în neorânduială,

sticlele și borcanele erau aranjate într-o ordine perfectă pe rafturi, iar casa era imaculată: niciodată nu vedeai un singur fir de praf. Foarte puține vrăjitoare se sinchiseau de curățenie; Agnes fusese o excepție. Își schimba hainele în fiecare zi, iar pantofii ei cu vârful ascuțit erau atât de lustruiți, încât puteai să te vezi în ei ca într-o oglindă.

Thorne părea șocată; pentru câteva clipe și-a acoperit fața cu palmele. Și eu eram necăjită văzând schimbarea prin care trecuse Agnes într-un timp atât de scurt. Rochia ei zdrențuită era năclăită de noroi. Fără îndoială că se târâse prin mărăciniș în căutarea prăzii. Cât despre părul ei, odinioară curat și strălucitor, acum era unsumos și plin de larve albe, care se zvârcoleau. Fața ei uscățivă era mânjită de noroi și sânge.

N-avea rost să încercăm să ne prefacem că lucrurile stăteau mai bine decât se înfățișau. Agnes fusese întotdeauna cumsecade, dar sinceră, așa că n-am menajat-o, chiar dacă era moartă.

— Mă îndurerează să te văd în starea asta, Agnes, i-am zis, cu blândețe. Putem să te ajutăm?

— N-am crezut niciodată c-o să ajung așa, a răspuns, clătinând din cap, în timp ce larvele din păr îi cădeau în poală. Am fost puternică în viață și am sperat c-o să fiu la fel și în moarte. Dar mi-e sete! Mi-e tare sete și niciodată

nu găsesc destul sânge. Nu sunt suficient de puternică ca să vânez vietăți mai mari sau oameni. Rozătoarele sunt tot ce-mi pot permite. Iepurii sunt prea iuți.

— Dar cealaltă moarte nu te ajută? Cele mai puternice nu le ajută pe cele mai slabe? a întrebat-o Thorne.

Agnes a scuturat din cap.

— O vrăjitoare moartă nu vânează decât pentru ea și nu-i pasă nici cât negru sub unghie de altele.

— Atunci, măcar în noaptea asta, setea îți va fi os-
toită, i-am zis, întorcându-mă spre Thorne. Adu ceva mare pentru Agnes.

Cât ai clipi, fata și dispăruse.

— Capul Diavolului e încă la mine, i-am zis lui Agnes. E și în interesul tău să rămână despărțit de trup. Mă vei ajuta? Vrăjmașii noștri se apropie și suntem nevoie să căutăm adăpost în râpa asta. Avem nevoie de câteva dintre suratele noastre moarte, ca să lupte alături de noi.

— Altcineva face legea aici, mi-a răspuns Agnes, cu un glas răgușit. Eu sunt slabă, iar cuvântul meu n-are cine știe ce greutate în locul ăsta întunecat.

— Vrăjitoarele din râpă sunt *pentru* sau *împotriva* Diavolului? am întrebat-o.

— Lor nu le pasă de nimic, în afară de sânge. Dacă încă își mai folosesc mintea, atunci sângele e cel care le ocupă toate gândurile. Eu sper să nu ajung niciodată ca ele. Țin foarte mult la amintirile despre viața mea și vreau să le păstrez cât timp mi-o sta în putere. Dar nu trebuie să încercați să le atrageți de partea voastră. Ele omoară orice vietate care pătrunde în râpă: inclusiv pe voi, dacă reușesc să vă prindă.

— Câte sunt prin apropiere, dintre cele puternice? m-am interesat, atentă la foșnetele și zgomotele care se auzeau dinspre râpă și care-mi dădeau de știre că și alte vrăjitoare, dintre cele slabe, erau primprejur.

— Numai două. A treia a plecat acum două nopți, dar se poate întoarce în orice clipă.

— Exact cum mi-am închipuit. Prin urmare, dacă izbutim să ajungem în inima râpei înainte ca vrăjmașii noștri să ajungă aici, moartele ne vor fi efectiv aliate, cu voie sau fără voie.

Mi-am ridicat privirea și am văzut că Thorne traversa luminișul spre noi. În fiecare mână i se zvârcolea un iepure de câmp. Ajungând la noi, i-a întins unul lui Agnes. Vrăjitoarea moartă a înhățat animalul înfricoșat, apoi și-a înfipt imediat dinții în gâtul lui și a început să-i soarbă sângele. După câteva clipe, iepurele a încetat să

se mai zbată: era deja golit de sânge. Apoi, Agnes a făcut același lucru și cu al doilea.

— Ești o fată bună, Thorne! a strigat ea, după ce a terminat. E cel mai dulce sânge pe care l-am băut de când am ajuns în râpa asta mizerabilă.

— Mi-ar fi plăcut să pot face mai multe pentru tine, i-a zis Thorne. Ai fost mereu bună cu mine, Agnes, și mă doare să te văd așa.

Deodată, am simțit o primejdie și am adulmecat. Vrăjmașii noștri erau foarte aproape.

— În zece minute sunt aici, i-am zis lui Thorne. E ris-cant, dar trebuie să ne căutăm adăpost în râpă acum, până nu e prea târziu.

M-am întors spre Agnes.

— Urmează-ne, cât poți de repede.

Am condus-o pe Thorne până la marginea râpei.

— Mai există încă gropi și capcane: cele meșterite de Kernolde, acum mulți ani. Pe unele, o să le ocolesc. Peste altele o să sar. Trebuie să ne mișcăm repede, dar tu să te ții cât mai aproape de mine.

Așa că m-am repezit în râpă, urmând același drum ca atunci când mă luptasem cu Kernolde. De data asta, însă, nu s-a mai întins nicio mână moartă ca să mă apuce de glezne. Ultima oară, lansasem o provocare și

le atrăsesem pe vrăjitoare spre mine; de data asta, beneficiam de elementul surpriză, vrăjitoarele moarte fiind împrăștiate printre copaci. Doar cele două, mai puternice și mai iuți, ar mai fi putut să ne descopere. Și aveam noroc, fiindcă a treia plecase deja din râpă, ca să vâneze. Era posibil să rătăcească la mai multe mile depărtare și să petreacă mai multe nopți în afara râpei, înainte de a se întoarce. Pe de altă parte, era posibil să reapară în orice moment.

Mai aveam încă limpede în minte locul fiecărei gropi și foarte curând săream peste cea dintâi. N-am întors nici măcar o dată capul, ca să văd dacă Thorne mai e teafără. Fata era la fel de sigură pe picioare ca și mine, și avea reflexele la fel de bune.

După puțin timp, am țâșnit peste altă groapă, apoi peste încă una. La un moment dat m-am ferit spre stânga, ca să evit o groapă lungă și îngustă, cu neputință de sărit: un trunchi de copac bloca trecerea în celălalt capăt al ei. Mi-am amintit de felul în care mă păcălise Kernolde, aproape învingându-mă: săpase o groapă nouă, de care eu nu știam, și o umpluse cu țepe ascuțite, care să mă străpungă. Un gând mi-a răsărit brusc în minte.

Dar dacă ea săpase mai multe gropi? Dacă mai erau și altele, de care habar n-aveam?

M-am calmat, înaintând și mai repede. Era posibil ca astfel de gropi să existe sau nu. Dar, atât timp cât mergeam pe același traseu ca ultima oară, sigur nu avea ce rău să ni se-ntâmpie.

În scurt timp, mi-a apărut în fața ochilor copacul lui Kernolde; era un stejar bătrân înăuntrul căruia ea își depozitase puterile magice. În ciuda trecerii timpului, câteva dintre funii încă atârnav de crengi. De ele își spânzurase ea odinioară vrăjmașii înfrânți.

I-am făcut un semn lui Thorne și ne-am oprit. I-am arătat groapa, cu degetul arătător. Era încă parțial acoperită cu ferigi și crengi, peste care numeroase anotimpuri așternuseră un pat de frunze maronii în descompunere. Acest covor mărginea groapa aceea mare în care căzusem și în care trebuia să mor trasă în țeapă. I-am dat ocol și apoi ne-am rezemat de trunchiul gros al copacului, așa cum făcuse odinioară Kernolde. Mi se părea ciudat să mă întorc în locul ăsta, după atâția ani. Viața mă făcuse să merg în cerc, readucându-mă în același loc, și simțeam cumva că, foarte curând, se apropia un alt moment de răscruce.

Am auzit un foșnet în dreapta mea. Ceva se apropia. Fără îndoială, era una dintre vrăjitoarele moarte mai slabe: nu putea fi o primejdie reală. După câteva clipe, alte sunete, mai puternice: trosnetul vreascurilor frânte sub tălpi, pașii grei, încrezători, ai cuiva care nu se teme că și-ar trăda prezența.

A apărut o vrăjitoare moartă. Era înaltă, dar chiar dac-aș fi cunoscut-o pe când trăia, tot o străină ar fi fost acum pentru mine. În locul ochiului drept se vedea o gaură neagră, goală, iar carnea lipsea cu desăvârșire, dând la iveală craniul și osul feței. Cu toate astea, celălalt ochi mă privea cu ură. Și mai era, de asemenea, ceva extrem de neobișnuit la vrăjitoarea asta moartă. Sub cingătoarea care-i ținea fusta stropită de sânge, își îndesase un pumnal lung, cu mânerul curbat precum un corn de berbec, iar în mână strângea o suliță lungă și subțire.

Vrăjitoarele moarte nu obișnuiesc să se înarmeze așa. Puterea lor extrem de mare, dinții și ghearele le sunt suficiente.

Dintr-odată, mi-am amintit de ea și imediat totul a devenit limpede. Era Undrea, o predecesoare de-a mea, vrăjitoarea asasină care fusese înfrântă de Kernolde. O surată de clan ar fi trebuit să-mi fie aliată, dar privirea ostilă a ochiului ei spunea cu totul altceva. Era furibundă.

— Ai trecut un hotar! a șuiert ea. *Eu* sunt stăpână aici. Aici e locul morților, nu al viilor. Ai venit ca să mă provoci, Grimalkin?

— De ce i-ar provoca viii pe morți? am replicat. Vremea ta s-a dus. Kernolde te-a înfrânt, iar eu am înfrânt-o pe ea. Într-o zi, se va încheia și vremea mea, iar eu îmi voi ocupa locul aici, alături de tine. Ar trebui să fim aliate. Un vrăjmaș primejdios se apropie.

— Kernolde s-a folosit de înșelăciune. Le-a atras pe vrăjitoarele moarte de partea ei. Dacă ar fi luptat cinstit, aș fi înfrânt-o, iar la vremea potrivită tu ai fi murit de mâna mea. Așa că hai să facem o încercare. Să ne luptăm acum: numai noi două!

— Mai întâi, ajută-mă să-l înfrâng pe vrăjmașul nostru comun, i-am propus eu. Ce zici?

— Cine e acest vrăjmaș?

— Sunt adepții Diavolului. Vor să pună mâna pe ceea ce duc eu în sacul ăsta.

Am dezlegat baierile sacului, am scos la iveală capul Diavolului și i l-am arătat vrăjitoarei moarte.

Ea s-a strâmbat într-un zâmbet grotesc, iar craniul ei dezgolit a sclipit în bătaia unei raze de lună.

— Nu-mi e câtuși de puțin drag, a zis. Dar nici la tine nu țin! Se spune că ai fi cea mai mare dintre asasinele clanului Malkin. E o minciună!

Am pus la loc capul Diavolului și tocmai mă pregăteam să leg strâns gura sacului, când în ochiul vrăjitoarei moarte a apărut un licăr de nebunie. În clipa următoare, Undrea s-a repezit la mine, cu sulița îndreptată spre inima mea.

Am lăsat sacul să cadă și m-am pregătit să mă apăr. Cele mai puternice dintre vrăjitoarele moarte sunt rapide și extrem de puternice; mult mai puternice decât ar putea spera să devină vreodată cele vii. Ele pot să-ți smulgă mădularele cu mâinile goale. Acum însă aveam de-a face cu ceva și mai periculos: Undrea era o vrăjitoare asasină bine pregătită, cu o reputație înfricoșătoare. Nu avea să fie ușor de biruit.

Thorne a scos un pumnal și s-a postat lângă mine, dar eu i-am făcut semn să se dea înapoi: mândria îmi cerea să mă ocup singură de vrăjitoarea asasină moartă. În ultima clipă, m-am răsucit, iar vârful suliței a trecut la câțiva centimetri de mine. Țineam pumnalul în mână, dar nu l-am folosit. Odinioară, îi tăiasem capul unei vrăjitoare moarte chiar în râpa asta. Ca s-o opresc pe Undrea, eram nevoită să procedez la fel; poate chiar s-o

tai în bucăți. Dar m-am hotărât să mai încerc o dată să discut cu ea. Încă speram că ne-ar fi putut deveni aliată.

— Ajută-mă să-i înfrâng pe vrăjmașii noștri și *pe urmă* ne vom lupta, i-am propus din nou.

— Ne luptăm acum! a țipat ea. O să te omor, apoi o să-ți scot inima, trimițându-te direct în Întuneric! Și-o să-ți iau și degetele mari. Vei fi dezonorată, iar numele tău va fi șters din istoria asasinilor Malkin. Nu vei mai fi *nimic*!

S-a repezit spre mine, cu sulița ridicată. Era ca scoasă din minți, fiindcă mustise de nemulțumire în toți acești ani lungi petrecuți printre moarte. Stăteam cu spatele la groapă și știam exact ce am de făcut. Încă o dată, am evitat sulița, dar de data asta am lovit-o cu pumnul în ceafă. A căzut în groapă fără să scoată măcar un țipăt. Îndată însă ce a fost străpunsă de țepele lui Kernolde, a început să se vaiete ca un duh al morții.

— Eu auzisem că vrăjitoarele moarte nu simt durerea, a zis Thorne, apropiindu-se să privească groapa în care Undrea zăcea înfiptă în țepele alea lungi și subțiri.

Țepușele aveau doi metri înălțime și erau extrem de ascuțite. Patru dintre ele îi perforaseră trupul, iar ea alunecase de-a lungul lor, până pe fundul gropii. Una îi

străpunsese umărul stâng, alta îi trecuse prin gât. O a treia îi găurise pieptul, iar a patra, abdomenul.

Am văzut și țeapa pe care o rupsesem eu însămi, ca să mă eliberez, și mi-am amintit de propria durere.

— Ceea ce ai auzit nu e corect, i-am zis lui Thorne. Ea simte durerile, și încă bine, cu toate că urlă mai mult de necaz că n-a reușit să mă omoare. Știe că a pierdut și, ceea ce e și mai rău, că am înfrânt-o cu foarte mare ușurință. Trupul poate că-i e încă puternic, dar mintea i-a putrezit și s-a prăbușit în demență. Am supraestimat-o: nu e decât o umbră a ce-a fost odinioară.

Aproape că mi-era milă de ea, deoarece căzuse jos de tot, de pe înălțimile pe care le urcase odinioară, ca asasină. Nu puteam decât să sper că nu voi ajunge niciodată într-un asemenea hal.

Acum, alte sunete se auzeau în scurtele intervale dintre țipete: foșnete prin lăstăriș. Celelalte vrăjitoare moarte se apropiau de noi, atrase de urletele de suferință scoase de Undrea.

Deodată am auzit și altceva. Eu și Thorne am adormecat în același timp, dar de data asta nu mai era vorba despre folosirea simțurilor noastre ascuțite de vrăjitoare, cum ar fi încercarea de a descoperi o primejdie sau de a cântări forțele unui vrăjmaș. Era un miros ușor

de recunoscut, unul care l-ar umple de groază pe orice pădurar.

Simțeam miros de fum, de lemn arzând, și dintr-odată mi-am dat seama ce făcuseră vrăjmașii noștri.

— Au dat foc râpei! a strigat Thorne.

Mi-am săltat sacul pe umăr. Iar când am făcut asta, un vânt puternic s-a stârnit dinspre apus, urlând printre copaci. Vrăjmașii provocaseră o vijelie și un incendiu, folosindu-se de magia neagră, iar frunzișul umed nu părea să oprească prăpădul. Acum, flăcările aveau să se întindă în întreaga râpă, mistuind totul în calea lor.

Vrăjmașii noștri nu trebuiau să se mai aventureze în râpă ca să ne găsească și să se lupte cu toate vrăjitoarele moarte întâlnite în cale. Tot ce aveau de făcut era să ne aștepte în luminișul aflat în partea de est a râpei; să aștepte să fim mânate într-acolo de furtuna de foc.

CAPITOLUL
20
GRIMALKIN NU PLÂNGE

*Prevăd o moarte violentă,
dar pe mulți dintre vrăjmași
îi voi lua cu mine!*

Ce altceva mai puteam face, decât să fugim spre răsărit? În ciuda urletelor scoase de vânt, auzeam trosnetul lemnului cuprins de flăcări, în timp ce un fum negru se aduna deasupra, împiedicând lumina lunii să pătrundă.

— Mergem înaintea flăcărilor, și apoi, la ieșirea din râpă, omorâm pe oricine ne-ar ieși în cale, i-am zis lui Thorne.

Cuvintele erau ușor de rostit, dar să reușești să mergi în fața incendiului era un lucru nu tocmai ușor. În primul rând, din cauza fumului începuserăm să lăcrimăm, și ne înecam în accese de tuse. În al doilea, focul înainta foarte repede, sărind dintr-un copac în altul, dintr-o creangă în alta, cu răgete și trosnete; amenința să ne înghită dintr-o clipă într-alta, iar alergarea noastră ușoară s-a transformat curând într-o fugă nebună.

Împreună cu noi fugeau și animalele: o pereche de iepuri de câmp și zeci de șobolani chițâind desperați, unii cu blana deja pârlită, alții în flăcări. M-am gândit la biata Agnes. Dacă focul o prinsese din urmă, măcar agonia ei fusese scurtă, iar existența asta mizerabilă din râpă, ca vrăjitoare moartă fără prea multă putere, luase sfârșit. Știam însă că unele dintre locuitorii râpei aveau să scape, îngropându-se cu ajutorul ghearelor lor ascuțite în lutul acoperit de frunze sau în pământul umed și moale de dedesubt. Aveau mijloacele și experiența dobândită în anii îndelungați petrecuți aici. Nu era un lucru la care puteam spera și noi: nu aveam timp.

Copacii se răreau, dar nu reușeam să vedem mai nimic din cauza fumului. Dintr-odată, am simțit că se apropie ceva din spate, așa că m-am întors să înfrunt noua amenințare. Era o vrăjitoare moartă: cealaltă

vrăjitoare puternică alerga pe lângă noi, fără să ne ia în seamă, cu veșmintele și părul în flăcări. Urla în timp ce fugea: flăcările o mistuiau, iar ea își dădea seama că viața ei în râpă se apropia de sfârșit. Foarte curând, sufletul avea să i se prăbușească în Întuneric.

Dar, m-am întrebat, ce s-o fi ales de kretch? Fără îndoială că ne aștepta undeva, în față. Cum am ieșit dintre copaci, din stânga ne-a și atacat o vrăjitoare: de data asta, una vie, din avangarda vrăjmașă. Thorne a spintecat-o fără șovăială și am gonit și mai iute din calea primejdiei.

Peste plânsetele vântului și răgetele focului, am auzit zbieretul sinistru scos de *kretch*, undeva în spatele nostru. A început apoi să latre după sângele nostru, puternic și ritmat, de parcă ne-ar fi luat urma o întreagă haită de câini-lup.

— *Ești a mea!* zbiera el din răspuseri, cu un glas care se auzea ca un tunet în noapte. *N-ai cum să-mi scapi! O să-ți beau sângele și-o să-ți rup carnea în fâșii! O să-ți înfulec inima și-o să-ți sorb măduva din oasele sfărâmate!*

Acum coteam către miazăzi; drumul nostru avea să ne scoată la răsărit de Codrul Corbilor. Gândul mi-a zburat spre lamia aflată încă în turn. Dacă ar fi avut timp să ia din nou forma ei înaripată, ar fi putut să ne vadă și să zboare

în ajutorul nostru. Dar era prea devreme pentru așa ceva. Nu puteam spera la un ajutor din acea parte.

Deodată, fulgere de avertisment au pâlpâit iarăși pe la colțurile ochilor mei. Oare mai aveam timp s-o duc pe Thorne într-un loc sigur? Însă mult prea curând slăbiciunea s-a abătut din nou asupra mea: aveam palpitații și răsufлам greu. Am început să încetinesc, iar Thorne și-a întors privirea spre mine, îngrijorată. M-am oprit, cu mâinile în șolduri, conștientă de bătăile neregulate ale inimii și de slăbiciunea picioarelor. Acum, tremuram din tot trupul.

— Nu! Nu! Nu acum! am strigat, forțându-mi organismul să lupte în continuare, storcându-i ultimele rezerve de energie și ultimele picături de voință.

Dar era în zadar. Am mai reușit să fac câțiva pași șovăitori, după care m-am oprit iar. Thorne s-a oprit și ea și a venit lângă mine.

— Fugi! i-am strigat. Ești în stare să-i întreci; eu nu. Astea sunt efectele otrăvii.

Thorne a scuturat din cap.

— Fără tine nu mă duc!

Mi-am dat jos sacul de pe umăr și i l-am întins.

— Asta-i tot ce contează. Ia-l și fugi. Cu orice preț, nu-l lăsa să cadă în mâinile lor.

— Nu pot să te las să mori.

— Ba poți și trebuie, am insistat, punându-i sacul în mâini. Acum, pleacă!

Mă resemnasem la gândul că aveam să mor acolo. Nu mai puteam face nimic. Eram istovită.

Thorne a săltat sacul pe umăr... dar era deja prea târziu.

S-a auzit un urlet foarte aproape, în spatele nostru, și imediat l-am văzut pe *kretch* venind spre noi.

Bestia se schimbase de la ultima noastră confruntare. Era ceva diferit cu ochii ei. Se regeneraseră de când îi străpunseserăm, eu și Thorne, cu pumnalele, dar nu mai erau la fel. Deasupra lor apăruse o creastă albă, osoasă.

Mai mult decât atât, fiara era încă și mai mare. Labele din față păreau și mai musculoase, iar ghearele, mai ascuțite și mai lungi. În blana lui neagră erau acum mai multe pete cenușii. Să fi îmbătrânit deja? Un *kretch* are, de obicei, o viață foarte scurtă. Tibb, ultimul *kretch* creat de clanul Malkin, trăise doar câteva luni.

Dintr-o mișcare, Thorne a scos un pumnal din teaca de pe umăr și l-a azvârlit spre ochiul drept al bestiei. Aruncarea era bună, drept la țintă. Dar, înainte ca pumnalul să-l atingă pe *kretch*, creasta osoasă s-a mișcat. S-a lăsat cu repeziciune peste ochi, acoperindu-l și apărându-l, lama pumnalului fiind deviată.

Cu puterea moștenită de la demonul care-i fusese tată, bestia învățase și se perfecționase în tot acest timp. Dacă-i ataca-i un punct slab, până la următoarea întâlnire, acesta nu mai exista. Protejați de pleoapele ca două platoșe, ochii lui nu mai erau ținte ușoare pentru pumnalele noastre.

Am tras adânc aer în piept, străduindu-mă să-mi stăpânesc tremuratul trupului, și am azvârlit un pumnal spre gâtul lui, țintind imediat sub urechea stângă. Dar fiorosul *kretch* părea mai rapid ca oricând: a ridicat laba stângă și a aruncat pumnalul într-o parte. Încă o dată, m-am clătinat pe picioare, am început să văd pete în fața ochilor, iar fierea mi s-a revărsat pe gât. Abia apoi am văzut ce încerca să facă Thorne și am strigat din răspuțeri:

— Nu!

Dar fără rost. Ea era vitează, dar uneori și nesăbuită, cea din urmă trăsătură fiind un defect periculos, care i-a și adus pieirea. Era din nou fata de zece ani care se repezea spre urs, cu un pumnal în mâna stângă. Și acum ținea în mână chiar primul ei pumnal; cel pe care i-l dăruisem atunci când mâncaserăm amândouă carnea ursului lângă foc.

Era mai iute și mult mai înverșunată decât fetița care înjunghiasse ursul în laba din spate. Cu toate astea, și

creatura din fața ei era mai puternică și mai periculoasă decât orice urs care a umblat vreodată pe pământul ăsta. Iar eu n-am mai fost în stare să repet aruncarea cu care doborâsem atunci animalul, înainte ca acesta s-o omoare. Eram în genunchi, lumea se învârtea în jurul meu, iar mintea mi se cufunda în întuneric.

Ultimul lucru pe care l-am văzut au fost fălcile larg căscate ale bestiei care mușca sălbatic din umărul stâng al lui Thorne. Fata a ripostat, scoțând cu mâna dreaptă un alt pumnal din teacă, înfigându-l în repetate rânduri în grumazul și în capul fiarei.

După care n-am mai știut nimic.

Cât timp am zăcut, habar n-am, dar presupun că nu mai mult de o oră. Mă ridic încet în genunchi și imediat mi se face rău. Vomit, o dată, și încă o dată, până când din gură nu-mi mai iese decât fiere.

Nu se mai vede nici urmă de *kretch*. Ce s-o fi întâmplat? De ce nu m-o fi omorât, cât timp eram întinsă pe jos, neputincioasă? Mă ridic, amețită, și încep să mă uit după urme. Nu văd nimic care să trădeze prezența vreunei vrăjitoare: doar un cerc noroios, acolo unde s-au luptat *kretch* și Thorne, după care urmele fiarei o iau către miazănoapte.

O fi luat-o și pe Thorne între fălcile lui...?

O iau după urme. Încă nu sunt sigură pe picioare, dar forțele îmi revin treptat, iar respirația se apropie de un ritm normal. Merg pe urmele lăsate de *kretch*, până la marginea Râpei Vrăjitoarelor. Copacii ard încă, dar efectele magiei au dispărut, iar vântul și-a schimbat direcția. E evident acum că jumătate din Râpa Vrăjitoarelor va rămâne neatinsă de foc. Doar că e tăiată în două de o centură lată și înnegrită de copaci carbonizați.

Deodată, văd ceva pe pământ, aproape de un ciot în flăcări. E un trup omenesc.

Să fie al vrăjitoarei moarte care a fugit din râpă? Mă îndrept spre el, încetinind tot mai mult cu fiecare pas. De fapt, nu vreau să ajung la cadavru, pentru că, în adâncul sufletului, știu deja al cui e. Pământul a fost frământat, până când s-a prefăcut în noroi. Multe vrăjitoare au fost strânse acolo.

După câteva clipe, cele mai negre temeri ale mele se adevăresc.

E trupul lui Thorne.

Nu poate exista îndoială. Nu mai există loc pentru speranță.

Zace pe spate, moartă de-a binelea. Are ochii deschiși, privind fix, cu o expresie de groază și de durere

întipărită pe față. Iarba e udă de sângele ei. Mâinile i-au fost mutilate. I-au luat degetele mari, i le-au tăiat cât încă era vie.

Îngenunchez lângă ea și plâng.

Grimalkin nu plânge.

Numai că eu plâng acum.

Timpul trece. Nu mai știi nici eu cât.

Mă las pe vine lângă un foc, frigând o bucată de carne pe o țepușă. O răsucesc încetișor, ca să se pătrundă bine. Apoi, o frâng în două cu degetele și încep s-o mănânc, încet.

Există două modalități prin care te poți asigura că o vrăjitoare nu se mai întoarce din morți. Prima este să-i arzi trupul; cea de-a doua, să-i mănânci inima.

Așa că m-am asigurat de două ori că dorințele lui Thorne vor fi duse la îndeplinire. I-am ars deja trupul. Acum, îi mănânc inima. Și încă plâng.

Când termin, încep să vorbesc cu voce tare, iar vorbele-mi sunt purtate de vânt, care le încolățește în jurul copacilor din toate cele patru zări.

— Ai fost vitează în viață; vitează fii și în moarte. Nu lua în seamă chicotelile vrăjitoarelor nesăbuite. Degetele tale mari nu contează câtuși de puțin. Ele ți le-au luat, dar nu ți-au putut răpi curajul; n-au putut tăgădui

ce ai fost cu adevărat. Pentru că, dac-ai fi trăit, ai fi fost cea mai mare vrăjitoare asasină a clanului Malkin. Mi-ai fi luat locul, mi-ai fi întrecut faptele; ai fi băgat groaza în vrăjmași.

Dacă reputația e cea care te preocupă, atunci nu-ți face griji. Cine crezi că o să spună: *Noi i-am luat oasele?* Nu va mai rămâne nimeni care să se poată lăuda cu asta, pentru că nu va mai fi nimeni în viață. Le voi ucide pe toate. Până la una.

Așa că, odihnește-te în pace, Thorne, pentru că, tot ce-am spus, voi înfăptui.

Totul va fi săvârșit.

Eu sunt Grimalkin.

CAPITOLUL 21 SINGURUL MEU ALIAT

*Sunt vânător, dar sunt și fierar,
pricepută în arta făuririi armelor.
Aș putea să făuresc una special pentru tine;
oțelul care sigur îți va lua viața.*

In zori, am analizat situația și mi-am lăsat deoparte durerea și furia. Trebuia să fiu rece și rațională. Trebuia să gândesc și să plănuiesc.

De ce nu fusesem omorâtă de kretch?

Poate că Thorne s-a luptat atât de aprig, în timp ce era ucisă, și l-a vătămat atât de rău pe kretch, încât fiara n-a mai putut să se ocupe de amândouă? Așa mi-am zis în

sinea mea, deși știam că nu e adevărat. Eu rămăsesem fără simțire. Putea s-o omoare pe ea, apoi să mă dea gata și pe mine, după bunul lui plac.

Nu: răspunsul era limpede. Mai importantă decât moartea mea era recuperarea sacului în care pusesem capul Diavolului. Acesta era principalul său obiectiv. Bestia fusese creată să mă omoare, dar numai ca mijloc pentru atingerea unui țel: reintrarea în posesia capului și învierea Diavolului. Thorne cărase sacul pe umăr. De îndată ce-o prinsese între fălci, fiara obținuse și sacul.

Așadar, bestia dusese capul Diavolului celor care-l creaseră. Aceștia îi tăiaseră repede lui Thorne degetele mari și o lăsaseră să moară. Acum, probabil că se îndreptau spre coastă. Se grăbeau să se întoarcă în Irlanda, ca să-i reunească Diavolului capul și trupul.

Ce puteam să fac? Trebuia să-i urmăresc. Trebuia să încerc să-i opresc. Dar, cum stăteam acolo, în lumina cenușie și rece a dimineții, renunțând la mânie, mi-am dat seama că nu prea aveam șorți de izbândă. Îmi consumasem puterile magice, rezervele mele se duseseră. Refacerea lor nu avea să fie ușoară. Starea mea de sănătate era precară. Puteam să sufăr oricând un nou acces de slăbiciune. Și eram singură. Singură împotriva celor mulți.

Aveam nevoie de ajutor, dar la cine mai puteam să apelez? Răspunsul mi-a venit imediat în minte
Alice Deane.

Era singurul aliat care-mi rămăsese și pe care mă mai puteam bizui. În ultima vreme, toți cei care încercaseră să mă ajute muriseră. Le căutasem pe Agnes și pe Thorne, și ca rezultat, amândouă își găsiseră sfârșitul. Atât de mulți muriseră, inclusiv Wynde, lamia, și cavalerul pe care-l folosisem în slujba cauzei mele. Mai puteam să fac asta, punând-o și pe Alice în primejdie? Aveam oare dreptul să-i cer altei prietene să-și riște viața?

Grimalkin n-ar trebui să-și pună astfel de întrebări. A gândi așa e un semn de slăbiciune. Eu trebuie să acționez, nu să mă gândesc prea mult la consecințe.

Dar nu voi căuta ajutorul lui Thomas Ward, și nici pe al lui John Gregory. Ucenicul este prea prețios ca să-l expun unor asemenea riscuri. El ar putea fi mijlocul prin care s-ar ajunge, în sfârșit, la nimicirea Diavolului. Nu, nu pot să-i pun în pericol viața. De îndată ce voi recupera capul și-l voi ucide pe *kretch*, îl voi însoți pe Tom Ward până la Turnul Malkin. Cât mai curând, cu atât mai bine.

Cât despre Vraci, el e trecut de floarea vârstei și oricum are mult prea multe scrupule. N-ar putea să înghită

ceea ce ar trebui să fac. Așa că o voi ruga, simplu, pe Alice. Două vrăjitoare laolaltă: așa ar fi cel mai bine. Poate c-o să fie dispusă să-mi împrumute din puterea ei.

Am scos oglinda din teacă și m-am pregătit să iau legătura cu Alice. De trei ori am încercat, dar n-am reușit să ajung la ea. Până și o vrajă atât de mărunță era mai presus de puterile mele. Eram secătuită și trebuia să mă refac.

Eram nevoită să mă duc la ea. Trebuia să mă îndrept spre Chipenden, unde Vraciul începuse să-și reclădească locuința.

Am mers pe urmele vrăjmașilor mei, trecând pe la miazănoapte de Pendle și îndreptându-mă spre Valea Ribble. De acolo, urmele continuau spre apus, dar nu treceau vadul: o țineau la miazăzi de râu. Asta însemna că nu se îndreptau spre Sunderland Point. Aveau să meargă spre Liverpool și să pună stăpânire acolo pe o barcă.

Mergând cât puteam de repede, am părăsit, cu inima îndoită, urmele vrăjmașilor, și am traversat râul Ribble, îndreptându-mă spre nord-vest. Trebuia să trec întâi prin Chipenden. Asta însemna să pierd, poate, chiar o jumătate de zi, dar tot mai puteam să le prind din urmă pe vrăjitoare, înainte de a călători pe apă.

Am evitat satul propriu-zis și am început să urc cărarea ce ducea spre hotarele proprietății Vraciului. Altădată, n-aș fi riscat să pătrund în grădină. Însă Alice îmi spusese că duhul care o păzise plecase între timp, fiindcă pactul lui cu John Gregory încetase odată ce clădirea arsese și acoperișul se prăbușise.

Chiar și-așa, am pătruns printre copacii grădinii de la apus încet și cu precauție. În depărtare, puteam să văd casa Vraciului. Pe măsură ce m-am apropiat, am mai văzut capre de tăiat lemne, scânduri uriașe și alte materiale pentru construcție. Undeva, nevăzut, cineva tăia lemne cu fierăstrăul. Acoperișul fusese deja înlocuit, și o spirală subțire de fum se înălța dintr-un horn. Și, deodată, am auzit murmur îndepărtat de voci: voci pe care le recunoșteam.

Cu toate că puterile magice mi se duseseră, unele deprinderi vrăjitoarești sunt înnăscute: în mod special, cea a adulmecatului. Erau Alice și Tom Ward, ucenicul. Vraciul nu era cu ei. Fără îndoială că-și încălzea oasele bătrâne lângă foc.

Așa că m-am furișat mai aproape și m-am ghemuit lângă trunchiul gros al unui copac.

— Pur și simplu, nu-i drept, Tom, am auzit-o pe Alice spunând. Nimic nu s-a schimbat. Orice-aș face,

Moș Gregory n-o să aibă niciodată încredere în mine. De ce nu pot să merg cu tine? Mai încearcă o dată să vorbești cu el.

— O să fac tot posibilul, i-a răspuns Tom, dar știi cât poate fi de încăpățânat. Vrea să pornească mâine la prima oră, dar probabil că nu vom lipsi decât două, trei zile, Alice. O să te simți în largul tău aici.

— Probabil că oricum aş duce-o mai bine rămânând aici, a ripostat Alice. Iar voi doi mai bine mergeți să scoțiți prin cărțile alea vechi și mucegăite. Du-te înapoi în casă, Tom. Eu o să mă plimb și o să mă mai gândesc. După asta, o să mă simt mai bine, zău așa.

— Nu te supăra, Alice. Nu sunt eu de vină, și tu știi asta.

Dar Alice n-a mai stat să-l asculte și a pornit agale în direcția mea, iar după câteva clipe, Tom s-a dus spre casă. În timp ce se apropia, Alice a întors capul spre mine. A fost un șoc să-i văd părul albit: urmarea faptului că fusese prinsă, dusă pe Tărâmul Întunericului și torturată de Diavol și de slujitorii lui. A zâmbit, după care a mers mai departe, părăsind grădina și traversând câmpul spre potecă. Adulmecase și înțelesese toată situația: știa că nu voiam să fiu văzută de Tom.

Am urmat-o în jos pe potecă, de unde s-a abătut sub umbra unor copaci, așteptându-mă acolo. Înainte de plecarea din Irlanda, luase legătura cu mine, ca să-mi povestească prin ce trecuse cât timp fusese dusă în Întuneric. Nu mă puteam obișnui cu vederea părului ei alb.

A făcut ochii mari când m-a văzut apropiindu-mă.

— Unde e capul Diavolului? m-a luat ea la rost.

— A ajuns pe mâinile vrăjmașilor noștri, Alice. L-au capturat ieri, iar acum se duc cu el spre coastă... către Liverpool, cred eu. Am nevoie de ajutorul tău!

Alice a părut înfricoșată... și pe bună dreptate. Dacă adepții Diavolului izbuteau să readucă laolaltă capul și trupul, Diavolul avea să poată umbla din nou pe suprafața Pământului. Tom și Alice nu mai aveau urciorul cu sânge, ca mijloc de apărare. Și primul lucru pe care l-ar fi făcut Diavolul ar fi fost să-i înșface pe amândoi și să-i târască după el în Întuneric, unde să-i supună la chinuri veșnice.

— Ce fel de ajutor? Ce pot eu să fac?

— Puterile mele magice s-au dus, Alice, le-am consumat de tot.

— Magia nu-i totul, a replicat Alice. Tu ești Grimalkin. Poți să-ți folosești pumnalele. Îi vânezi pe toți, unu'

câte unu'. Ce s-a întâmplat cu tine? Nu te-am auzit niciodată vorbind așa. Eu ce-ar trebui să fac?

— Pumnalele mele nu sunt de-ajuns. Vrăjmașii sunt prea mulți. Am nevoie de puteri magice, ca să le contracerez pe-ale lor, să mă fac invizibilă și să păstrez elementul surpriză. Pe urmă, mai e și un *kretch*... a fost creat special ca să mă omoare și să ia înapoi capul. E o forță formidabilă. Deja a omorât-o pe una dintre vrăjitoarele lamia care păzea Turnul Malkin. Are ghearele îmbibate cu o otravă mortală. M-a rănit grav, Alice; acum, sunt măcinată de accese de slăbiciune.

— Mătușa mea, Agnes Sowerbutts, ar putea să te ajute. Unii n-ar fi de acord, dar eu aș zice că-i cea mai bună tămăduitoare din Pendle.

— A încercat, Alice. M-a adus înapoi din pragul morții, dar am suferit vătămări permanente. Nici n-ai putea să-ți imaginezi cât de grave sunt lucrurile. Agnes a murit. Ei au ucis-o. Au omorât-o și pe Thorne și i-au luat degetele mari cât era încă în viață și...

Aș fi vrut să-i spun mai multe, despre cât de viteză fusese Thorne, cum mă salvase după ce fusesem otrăvită, dar m-am văzut nevoită să tac, sugrumată de emoție.

Și, în timp ce Alice începea să înțeleagă importanța celor spuse de mine, am văzut cum făcea ochii mari, de groază.

— Așadar, am nevoie de puterile tale magice, Alice. Tu ai din belșug. Nu trebuie decât să-mi transferi o parte.

— Nu! a strigat ea, strângându-și pumnii pe lângă corp. Nu fac una ca asta. Adună-ți singură puterile magice la loc... poți s-o faci.

Ceea ce voia să spună era că ar fi trebuit să omor, să iau degetele mari ale victimelor și să desfășor ritualurile de cuviință. Da, se putea și așa, dar n-aveam timp.

— În cel mult o zi, vrăjmașii o să plece deja pe mare spre Irlanda, cu capul Diavolului cu tot. Pur și simplu, n-am timp să-mi refac puterile magice, folosindu-mă de metodele normale. Dă-mi o parte din puterile *tale*, Alice. Și tămăduiește-mă. Tu ai mai multă putere decât ți-ar trebui. Poți să faci asta pentru mine.

Alice era un soi cu totul special de vrăjitoare: un tip rar întâlnit. Cu toate că nu practica ritualurile magiei sângelui, a oaselor sau a familiarilor, avea putere în ea. O formidabilă putere înnăscută, care făcea parte din ființa ei.

— Nu pot să mă ating de ea... și tu știi asta! a ripostat Alice. Folosește-te de Întuneric și vei ajunge să fii parte a Întunericului. Iar eu nu vreau asta, nu?

— Dar ai mai folosit-o și altădată, am acuzat-o eu.

— Ai dreptate. Am făcut asta în Irlanda, ca să-l salvez pe Tom, așa că nu mai pot risca iarăși acum.

— Dar trebuie să riști. Altminteri, Diavolul o să vină după tine... și cât de curând! Cât o să mai treacă până când o să sape și-o să-l scoată din groapă, unindu-i iar capul cu trupul? Chiar și punând la socoteală drumul pe mare și drumul prin Irlanda până în Kerry, tot ar putea să vină după tine în mai puțin de o săptămână. Și, de asemenea, după Tom! Doar atât timp mai ai la dispoziție, dacă nu vrei să mă ajuți acum.

Alice a tăcut timp îndelungat; iar când a vorbit, vocea i s-a auzit ca o șoaptă.

— Foarte bine, atunci. Vin cu tine. Îi urmărim și vedem ce și cum, dar nu-ți promit nimic. Stai aci: io mă duc să-i zic lu' Tom.

— Nu, asta ar fi o greșeală. Doar nu vrem să-l atragem și pe el în primejdie; și nici pe magistrul ăla al lui. În plus, ei o să plece mâine. V-am auzit discutând în grădină. Vor lipsi câteva zile, dar totul o să se termine înainte să se-ntoarcă.

— Se duc spre răsărit, la granița Comitatului, mi-a răspuns Alice. Moș Gregory a auzit c-ar fi acolo o colecție de cărți despre Întuneric. El speră să pună mâna pe câteva, ca să-și refacă biblioteca. Ai dreptate. Mai bine nu-i amestecăm pe Tom și pe Moș Gregory în asta.

Așa că, fără alte vorbe, am pornit amândouă către apus. În câteva ore, deja reușeam să dăm de urma vrăjmașilor și ne îndreptam către coastă.

CAPITOLUL
22
O VRĂJITOARE MALEFICĂ

*Alice Deane poate să devină
cea mai puternică vrăjitoare
din câte-au trăit vreodată.*

Ne-am urmărit vrăjmașii cu prudență, reducând treptat distanța față de ei; când și-au ridicat tabăra pentru noapte, eram cu doar două mile în urma lor.

Ne-am instalat într-un crâng și am privit cum focurile lor de tabără scot scânteii însuflețite ca niște licurici. Eram aproape și deja în primejdie. Puteam să-i adormesc, dar și lor le stătea în puteri același lucru. Era

foarte posibil ca o parte dintre ei să fie trimiși ca să ne omoare.

— Alice, trebuie să-ți folosești acum ceva din puterile tale magice, ca să ne ascunzi. Oricât m-am străduit să mă ascund de *kretch*, el tot m-a găsit, așa că vraja trebuie să fie cât poți tu de puternică!

Alice a încuviințat, după care s-a rezemat cu spatele de trunchiul unui copac, a închis ochii și a început să bombăne ca pentru ea. Luna răsărise, împrăștiind umbre pestrițe pe pământ. La lumina ei, am studiat fața lui Alice. Chiar și fără să-i pun la socoteală părul alb, tot arăta îmbătrânită. Avea o maturitate care-i contrazicea vârsta. Văzuse prea multe.

Când a deschis ochii, am rămas șocată. Erau tot tineri și frumoși, dar mă simțeam de parcă m-ar fi privit prin ei o ființă străveche, puternică; cineva nu tocmai uman, care sălășluia pe Pământ încă de la începuturile timpului. Senzația n-a durat decât o secundă și a dispărut când ea a început să zâmbească, dar chiar și-așa m-am cutremurat.

— S-a făcut, m-a anunțat ea. Acum, nu mai pot să ne găsească.

— Trebuie să încerci să mă vindeci, i-am zis. Fă-o chiar acum. Apoi dă-mi ceva din puterile tale magice.

Zâmbetul i-a dispărut de pe față.

— Nu-s prea sigură că pot să fac asta, mi-a răspuns.

Să-mi dea ceva din puterile ei magice, se putea. Vrăjitoarele din Pendle făceau asta câteodată... chiar dacă în silă; erau precum cămătarii, așteptând să le fie restituite întreit mai târziu. Dar era foarte posibil ca Alice să nu mă poată vindeca. Agnes nu izbutise, iar tămăduirile fuseseră specialitatea ei. Uneori, puterea pură nu e de ajuns. Dar, după cum avea să se dovedească, Alice nu se îndoia, în realitate, de puterile ei; ea se temea de consecințe.

— Asta chiar ține de magia neagră și ar putea să mă coste foarte scump, mi-a zis, cutremurându-se la rândul ei. Aș putea să ajung până la urmă o vrăjitoare malefică în toată puterea cuvântului. De-asta nu are încredere în mine Moș Gregory. Mereu a fost de părere că aici o s-ajung, până la urmă.

Am ridicat din umeri.

— Să fii o vrăjitoare malefică nu e chiar atât de rău, Alice. Asta sunt și eu. N-o să fii mai rea decât mine. N-ai cum să lupți împotriva propriei firi. Poate că pentru asta ai fost născută.

— Dar sunt și vrăjitoare mai rele decât tine, Grimalkin. Tu ai un cod al onoarei. Nu omori ca să te

distrezi, ci-i ucizi pe cei care merită această soartă. Îți place să vânezi vrăjmași puternici, capabili de o luptă pe cinste, dar nu-i calci în picioare pe cei slabi. Alte vrăjitoare asta fac, cele care-și caută gloria în putere și în asuprirea altora. Eu nu vreau să ajung ca ele. Mi-e teamă că, folosindu-mă de puterea care mi-a fost dată, exact așa o să ajung, în cele din urmă. Cel mai bine e să nu uit cine sunt: fiica Diavolului!

— Tu vei fi totdeauna ce ți-a fost sortit să fii, Alice. La fel ca și Tom Ward, ai o cale de urmat și trebuie să faci pașii care se cer, altminteri vei fi totdeauna mai prejos de ce-ai putea să fii. Și-acum, tămăduiește-mă și dă-mi ceva din puterile tale. Te rog, fă asta; altminteri, Diavolul va umbla din nou pe Pământ. Va veni după tine, și apoi după Tom.

Alice s-a cutremurat din nou, dar pe urmă a făcut un semn de încuviințare.

— N-am de ales, așa-i? Îngenunchează, cu fața spre miazănoapte, mi-a poruncit, și-o să fac ce pot.

M-am supus, lăsându-mă în genunchi și întorcându-mă cu fața spre miazănoapte: direcția cea mai favorabilă, atât pentru tămăduire, cât și pentru transferul puterilor.

Alice și-a pus mâinile pe fruntea mea.

— Mai întâi, o să-ncerc să te tămăduiesc, mi-a zis, cu o voce ca o șoaptă.

Nu știu ce mă așteptam să se-ntâmples. La o tămăduitoare ca Agnes Sowerbutts, folosirea ierburilor de leac și a extractelor din plante era la fel de importantă ca și cuvintele și ritualul. Știam că și Alice folosește astfel de leacuri și că le poartă după ea într-o punguță din piele, însă acum nu folosea decât mâinile, pe care le lipise de fruntea mea. Nici măcar nu intona vreun descântec.

— E chiar foarte greu, mi-a zis, după o vreme. Otrava a pătruns foarte adânc. S-a infiltrat în fiecare particică din corpul tău. În unele locuri, vătămarile sunt ușoare; în altele, grave. O să fiu nevoită să folosesc mai multă magie, dar mi-e frică să nu te rănesc. Există riscul să te omor, m-a prevenit ea.

— Nu-ți face griji, i-am răspuns. Prefer să mor, decât să ajung mai jos ca înainte.

— Alegerea e a ta. Dar dacă mori, cine mai recuperează capul Diavolului?

— Eu oricum nu pot să-l recuperez, în starea de-acum, așa că, în definitiv, care-ar fi deosebirea? am replicat. Dacă o fi să mor, te duci și-l iei pe Thomas Ward.

Lucrați împreună. Numai voi doi aveți o șansă împotriva vrăjmașilor noștri.

Am simțit o ușoară vibrație în degetele lui Alie, după care mi-a apăsât capul cu degetele, iar lumea a început să se învâртеască în jurul meu. Respirația mi s-a accelerat, la fel bătăile inimii. Am început să tremur toată. Eram asaltată de dureri ascuțite în stomac și în piept, ca și cum o ființă invizibilă mi-ar fi înfipt un ac în carne, iar și iar.

Foarte repede, procesul a ajuns într-un punct critic. Inima mea pulsa acum atât de repede, încât bătăile parcă se contopeau, într-o vibrație continuă. Mă simțeam de parcă îmi dădeam duhul, dar deodată un val de căldură s-a revărsat din buricele degetelor lui Alice, iar eu m-am prăbușit cu fața în jos, pierzându-mi pe moment cunoștința.

M-am pomenit din nou în genunchi și am deschis ochii.

— Cum te simți? m-a întrebat Alice.

— Slăbită, i-am răspuns, dându-mi seama că inima îmi bătea acum iarăși într-un ritm regulat. Ai izbutit?

— Da, îs sigură de asta, mi-a răspuns Alice, cu un zâmbet plin de mândrie. Până și ultimele urme de otravă s-au dus acum.

Ceea ce făcuse ea era mai mult decât impresionant: era uluitor. Acolo unde Agnes, cu toată priceperea și știința ei, nu izbutise să găsească un leac, reușise Alice. Era încă foarte tânără, doar o fată, dar promitea să fie formidabilă când avea să devină femeie și vrăjitoare cu drepturi depline. Ce aliat mai bun mi-aș fi putut dori alături?

— Îți mulțumesc pentru asta, Alice. Acum, împrumută-mi puterile magice de care am nevoie... puterea de a recupera capul Diavolului și de a-i da gata pe vrăjmașii noștri.

Încă o dată, Alice a pus mâinile pe capul meu. Pentru o clipă, a șovăit. Am săgetat-o cu o privire mânioasă. Apoi, trăgând scurt și precipitat aer în piept, a început să intoneze descântecul de transfer: după câteva secunde, am simțit furnicături, începând de la cap, coborând spre gât, spre inimă și de acolo spre extremități. Îmi dăruia ceva din puterile ei magice; de fapt, foarte mult. Ele treceau direct în trupul meu. Nu mai trebuie să le extrag din salbă; le aveam la îndemână oricând aș fi dorit. Procesul a continuat așa mult timp. Și m-am simțit bine.

Plină de speranță. În sfârșit, credeam că pot izbândi.

* * *

Odată cu prima geană de lumină, am pornit din nou după vrăjmașii noștri; era clar acum că nu se îndreptau spre Liverpool. Drumul lor ducea direct către apus. Se îndreptau spre mare, multe mile la miazănoapte de acel oraș.

— Nu vor să atragă atenția asupra lor, este? a comentat Alice. Atât de multe vrăjitoare și un *kretch*... cel mai bine e să stea departe de ochii lumii. Liverpool îi port mare și se face mult negoț pe-acolo. Au și o miliție, zău așa, care apără interesele tuturor neguțătorilor bogați. Soldății ăia n-ar fi prea încântați dacă o ceată de vrăjitoare s-ar plimba prin oraș. Așa că-și cată ceva mai liniștit. Unu' dintre satele de la miazănoapte, s-ar putea. Și de-acolo să trimită v'o două vrăjitoare până-n Liverpool, unde să terorizeze un căpitan ș-un echipaj.

— Dar dacă le-ar trimite pe-alea două vrăjitoare direct până-n Irlanda, cu capul? În cazul ăsta, nu le-ar mai trebui decât o bărcuță pentru pescuit, am zis.

— Tu le-ai urmări? m-a întrebat Alice.

— Da, dac-aș fi nevoită, i-am răspuns. Dar să sperăm că n-o să ajungem la așa ceva.

S-a dovedit până la urmă că ne-am înșelat amândouă. Acum ne deplasam pe un șes acoperit cu mușchi și, cu toată vraja de învăluire a lui Alice, puteam fi

văzute, așa că a trebuit să rămânem în urmă cu aproximativ o milă.

Dar, deodată, în depărtare, am văzut corabia așteptând la țarm. Era mare, cu trei catarge, iar pânzele fuseseră deja desfășurate. Avea să vină refluxul și era gata de plecare. Vrăjmașii noștri pregătiseră totul dinainte. Tocmiseră o corabie și sigur le trimiseseră vorbă, prin mijlocirea oglinzilor, altor vrăjitoare care așteptau deja la bord.

Am început să alergăm, dar când am ajuns la țarm, l-am văzut pe *kretch*, împreună cu alte două vrăjitoare, la ceva distanță, pe nisip, privind în urma corabiei... care deja începuse să se îndepărteze, cu vântul umflându-i pânzele. Majoritatea vrăjmașilor noștri se aflau la bord, și la ei se afla și capul Diavolului. Ajunseserăm prea târziu.

— Trebuie să-i urmăresc. Trebuie să facem și noi rost de o barcă, am zis, arătând spre un sat din depărtare. Uite, acolo e Formby... poate găsim niște pescari.

Alice a clătinat din cap.

— E o corabie mare, aia, cu o grămadă de pânze. O s-ajungă în Irlanda înaintea unei bărci de pescari. S-au pregătit bine, zău așa. Diligențe cu schimburi de cai iuți

Îs gata să-i ducă spre sud-vest. S-o termina totu' cu mult înainte s-ajungi tu în Kenmare.

Am revăzut, cu ochii minții, satul Kenmare: cercul de pietre verticale, iar în centrul lui, uriașul bolovan și pământul ascunzând lespedea sub care era pironit, cu sulițe din argint, trupul Diavolului. Îi și vedeam pe vrăjmașii mei săpând, eliberându-l și apoi reunind capul cu trupul. Vedeam furia de pe chipul de bestie al monstrului și setea lui de răzbunare. Îi purtasem copilul în pântec, așa că nu putea să vină după mine, decât dacă-i permiteam. Dar Alice și Tom aveau să fie primele victime, și odată cu moartea lui Tom, ultima mea șansă de a-l nimici pe Diavol pentru totdeauna avea să se risipească. Până la urmă, aveam să mor și eu, dar nici măcar o vrăjitoare moartă nu poate rămâne în râpă pe veci. Inevitabil, aș fi ajuns în Întuneric, unde m-ar fi așteptat Diavolul; timpul nu însemna nimic, pentru un nemuritor.

— Trebuie să-ți folosești puterile magice, Alice. Nu-i putem lăsa să ne scape; așa, totul s-ar sfârși, pentru noi toți... pentru tine, pentru mine, pentru Tom și pentru John Gregory. Chiar nu poți să faci nimic?

— Ar fi o cale, dar o să mă coste iarăși! a răspuns Alice, cu o voce plină de amărăciune. Dar mai am de

ales, acum? Totu-i împotriva mea. Ca și cum ar fi fost sortit dinainte să se-ntâmple. N-am de ales, decât să merg 'nainte cu asta!

Și-a ridicat brațele spre cer, după care a început să intoneze. La început, nu era decât o melodie îngânată ca pentru sine, dar când a început să se învârtească, vocea i-a devenit din ce în ce mai puternică.

Până acum, suflase un vânt dinspre sud-est, umflând pânzele corabiei, însă deodată s-a oprit. Am și văzut cum pânzele s-au dezumflat.

Asta încerca Alice Deane să facă? Își folosea puterile magice ca să oprească vântul și să împiedice corabia să ajungă în Irlanda? Dacă da, cât timp spera ea să-i țină pe loc?

— Ce vrei să faci, Alice? am întrebat-o, gândindu-mă că trebuia să existe o cale mai bună de a ne ocupa de vrăjmașii noștri.

Numai că Alice nu mi-a răspuns; părea absorbită, adâncită într-o transă magică, adunându-și puterile.

Nu trebuia să-mi mai bat capul, deoarece, în doar câteva secunde, totul s-a schimbat dramatic. Vântul s-a întezit din nou, dar de data asta din cu totul altă direcție: dinspre apus, dinspre larg, suflându-ne drept în față. Înălța nori de nisip pe plajă și-mi trimitea stropi în ochi,

făcându-mă să-mi acopăr fața cu palmele și să privesc printre degete.

Le-am văzut pe vrăjitoare și pe *kretch* întorcându-se și lăsându-se jos pe nisip, cu spatele spre valuri; erau mult mai aproape de mare, iar stropii de apă sărată probabil că-i ardeau. Apa sărată e mortală pentru vrăjitoare, iar cele de la bordul corabiei cred că-și puseseră glugi și mănuși protectoare — poate și măști tricotate, pentru față — și se făcuseră ghem, în cală. Cu toate eforturile disperate ale echipajului, corabia se răsucea în apă. Mai repede, tot mai repede se învârtea, iar valurile înspumate o împingea înapoi spre țarm.

Alice continua să declame și să se învârtească, iar vocea aproape că i se pierdea printre țipetele ascuțite ale vântului. Nori negri veneau în goană dinspre mare, iar vijelia împingea neobosită corabia. Echipajul nu mai avea cum s-o întoarcă. Foarte curând, avea să eșueze la mal.

Dar pentru vrăjitoare răul abia acum începea.

Un fulger a spintecat cerul în două spre apus, și în mai puțin de o secundă s-a auzit și huruitul profund al tunetului, ca mârâitul unei uriașe fiare răzbunătoare. Al doilea fulger a apărut în același timp cu bubuitul tunetului. Al treilea a aprins tot cerul și a lovit catargul

central al corăbiei, care a luat foc imediat. Dintr-odată, toată velatura a fost în flăcări și, în câteva secunde, focul a cuprins și pânzele celorlalte două catarge. Puteam să auzim țipetele și strigătele celor de la bord, purtate spre noi de vânt.

Ce urma să se-ntâmples? Corabia avea să eșueze mai întâi sau să ardă? Orice-ar fi fost, nu era deloc bine pentru vrăjitoare. Ori ardeau, ori aveau să fie scufundate în apă sărată.

Apoi am văzut siluetele care coborau, pe scara din frânghie, în cele două mici bărci legate de pupa corăbiei. O vrăjitoare a țipat strident în timp ce cădea în valuri. Zbătându-se disperată, s-a dus la fund în câteva clipe. Altele, însă, au reușit să se cațere în bărci. Era posibil ca unele dintre ele să scape cu viață.

Am aruncat o privire spre Alice și i-am văzut expresia de triumf de pe chip. Se bucura de spectacol; își savura puterea. Și de ce n-ar fi făcut-o? Era o formidabilă demonstrație de magie. Chiar și după săptămâni întregi de pregătiri, întregul sabat al clanului Malkin ar fi avut mari dificultăți în a egala această reprezentație: puteri magice în stare pură.

Acum era cel mai bun moment pentru atac. Trebuia să-i tai pe toți, dacă ajungeau pe plajă... și pe *kretch*,

dacă-mi ieșea în cale. Dar dintr-odată Alice s-a prăbușit la pământ. Am alergat degrabă într-acolo și am îngenuncheat lângă ea.

Pentru o clipă am crezut că spiritul i-a fugit din trup. E posibil ca o vrăjitoare să se suprasolicite, folosind mult prea multă putere. Dar, cu toate că Alice abia mai respira, fiind istovită până în pragul morții, se agăța cumva de viață. Am lăsat să-mi scape un suspin de ușurare.

Pericolul imediat trecuse. Deocamdată, vrăjmașii noștri nu mai aveau cum să se îndepărteze. Așa că am luat-o de jos pe Alice, am aruncat-o pe umăr și m-am retras de pe țărniș.

Am căutat refugiu într-o casă țărănească părăsită. Nu mai avea decât trei pereți, dar tot oferea un adăpost împotriva vântului înghețat dinspre apus. Acoperișul, în schimb, nu ne apăra deloc de ploaie: tot ce mai rămăsese din el erau grinzile din lemn, ca o cutie toracică deasupra căreia o lună gheboasă clipea printre peticele de nori care se deplasau rapid.

Dacă vrăjmașii noștri mai aveau încă asupra lor capul Diavolului, urma să-l iau mai târziu de la ei. Poate că se scufundase pe fundul mării. Măcar așa ar fi fost cu neputință de recuperat. Dar fără îndoială că, în timp, vrăjitoarele aveau să găsească pe cineva care să se

scufunde și să-l aducă la suprafață în locul lor. Decamdată, însă, primejdia imediată trecuse. Puteam să mă ocup în voie de vrăjmași, ucigându-i unul câte unul. Am simțit cum mă străbate un fior de plăcere. Așteptam de multă vreme clipa asta și aveam de gând să mă bucur de răzbunarea mea.

Mă hotărâsem să o îngrijesc pe Alice și să mă duc mai târziu în căutarea lor, după ce se întuneca. Am văzut-o că deschide ochii și se uită spre mine, încercând să se ridice în capul oaselor. Efortul a fost, totuși, prea mare pentru ea, așa că i-am pus o mână pe umăr, ca s-o liniștesc. A închis ochii.

— Dormi, i-am poruncit, cu blândețe. Ești istovită.

S-a împotrivit, încercând zadarnic să deschidă din nou ochii; după câteva clipe, însă, s-a cufundat într-un somn adânc. E drept că folosirea atâtor puteri magice o epuizase, dar la fel de adevărat era și că-i dădusem ceva, ca să mă asigur că va dormi până-n zori, măcar. Folosisem o infuzie din două ierburi de leac. Ea sorbise doar de trei ori, atât, dar fusese suficient.

I-am privit părul și am zâmbit. Era mai închis la rădăcini. Curând, avea să crească la fel de negru cum fusese înainte. Dar mintea ei avea să se însănătoșească,

oare, la fel de repede? Mă îndoiam de asta. Puțini avuseseră de suferit cât Alice, din cauza Diavolului.

Supraviețuitorii naufragiului se strânseseră într-o pădure, la vreo trei mile, la sud. Ajunsesem destul de aproape de tabăra lor fără să fiu descoperită și adușmecam. Eram într-un ultim tur de recunoaștere, folosindu-mă de data asta de o magie puternică, menită să mă ascundă. M-am apropiat. Erau, în total, treizeci, numai că, spre încântarea mea, am constatat că opt dintre vrăjitoare sufereau din cauza contactului cu apa sărată, două fiind atât de grav afectate, încât sigur aveau să moară. Am adușmecat în repetate rânduri, ca să aflu cât mai multe cu putință despre starea lor. Era minunat ce descopeream: domina tristețea și disperarea. Cele mai multe erau evident îngrozite; în definitiv, își dezamăgiseră suveranul, pe Diavol, și se temeau de mânia lui.

Folosindu-și puterile magice, descoperiseră deja prin ce mijloace le fusese distrusă corabia și se temeau de Alice și de puterea exercitată de ea. Dar se temeau și de mine, în același timp.

Numai magul și fiorosul *kretch* își păstraseră încrederea în capacitatea lor de a mă înfrânge. Însă cel mai

important lucru dintre toate era faptul că aflasem unde era capul Diavolului. Magul, Bowker, era cel care-l căra cu el. Asta era prioritatea mea.

O adormisem pe Alice, deoarece voiam s-o protejez; dac-ar fi venit cu mine, exista pericolul de a fi rănită. Dar, în același timp, voiam să fiu eu cea care abătea furia răzbunării împotriva vrăjmașilor mei. În plus, prefer să lucrez singură.

CAPITOLUL
23
O, DOMNUL LUP!

*Îmi ești vrăjmaș? Ești puternic, ai iuțeala, agilitatea
și pregătirea unui războinic?*

*Prea puțin contează pentru mine. Fugi îndată!
Du-te cât poți de repede în pădure!*

Îți dau un avans de câteva momente... și de o oră, dacă vrei.

Dar niciodată nu vei fi îndeajuns de iute.

Nu va trece mult până te voi prinde și te voi ucide.

Inainte de a o lăsa în urmă pe Alice, m-am gândit din nou la sărmana Thorne și am simțit cum mi se pune un nod în gât de mâhnire. Dar am alungat senzația asta amintindu-mi de momentele fericite petrecute

împreună și de felul în care-și sporise forța și îndemnarea, devenind mai mult decât sperasem pentru ea. În cele din urmă, înainte de a lăsa deoparte amintirile despre Thorne, în minte mi-a revenit o întrebare pe care ea mi-o pusese la un moment dat.

Ai luat vreodată degetele mari ale vrăjmașilor tăi, cât încă erau în viață?

Refuzasem să-i dau un răspuns. Dacă o făcusem sau nu era treaba mea, și nu-i privea pe alții. Dar mi-ar prinde bine ca vrăjmașii să știe că aș fi făcut-o. De-aia și cioplesc semnul foarfecii pe scoarța copacilor, ca să-i pun pe fugă.

Acum, sunt pregătită: pregătită să ucid; pregătită să-i ucid pe toți. Am devenit mama morții. Ea aleargă la picioarele mele, agățându-se de fusta mea, lăsând urme umede de sânge roșiatic pe iarba verde. O auzi cum râde? Ascult-o, printre cârâielile ciorilor care se vor ospăta din carnea victimelor mele.

Mă opresc la marginea pădurii. Pentru că am fost tămăduită și am primit puteri de la Alice, sunt în plină forță; poate, mai puternică decât am fost vreodată. Sunt atât de bine învăluită de mantia invizibilă, încât vrăjmașii n-au nici cea mai mică idee că mă aflu lângă ei. Perspectiva luptei mă însuflețește și sunt mai mult decât

dornică să mă bat și să omor. Ei se așteaptă la un atac, dar nu cunosc momentul în care voi lovi, și nici din ce direcție. Păstrez elementul surpriză.

Pumnalele mele sunt pregătite în tecile lor; la fel și foarfeca. De îndată ce-mi voi fi ucis vrăjmașii, le voi lua degetele mari. Astfel, îmi voi spori și mai mult rezervele de magie. Trebuie să recuperez capul Diavolului și să-l pun la adăpost de cei care-l râvnesc. Așa că am nevoie de toată puterea magică posibilă. De asemenea, trebuie să-i înapoiez lui Alice tot ce mi-a dat. Neîndoios că într-o zi îi va fi de trebuință.

Pornesc la atac. Sunt iute, atât de iute. Niciodată n-am fost mai iute de-atât.

Una dintre vrăjmașe se repede la mine din stânga. Îmi scot pumnalul și-l azvârl, totul dintr-o singură mișcare. O nimeresc în gât, iar ea cade, greoaie: prima vrăjmașă care moare.

Unde-l găesc pe *kretch*?

Adulmec și îndată aflu că e departe, mai jos, spre stânga. Sunt foarte multe vrăjmașe între noi. Nu contează. O să le omor pe ele mai întâi. Lama mea cea lungă e acum în mâna mea stângă. Spintec și omor o vrăjitoare care se repede drept spre mine. Dar între timp m-au adulmecat toate. Se reunesc, anticipându-mi mișcările.

Așa că încetinesc, schimbând ușor direcția, ca să le atrag după mine.

În cele din urmă, mă opresc într-un mic luminiș, unde le aștept. Ele mă împresoară și strâng degrabă cercul, apropiindu-se printre copaci. Sunt nerăbdătoare să ajungă la mine. Strâns, tot mai strâns devine cercul și le aud picioarele tropăind pe pământ, din ce în ce mai tare. În câteva secunde, primele dintre ele vor năvăli de la adăpostul copacilor, în luminișul rotund în care le aștept.

Sunt pregătită.

Acesta e terenul meu de vânătoare.

Și departe, dincolo de cercul pumnalelor, sunt încă așteptată de *kretch*. Magul îl însoțește.

O, domnule Lup! În scurt timp, îți va veni rândul!

Cele mai curajoase dintre vrăjitoare se avântă spre mine. Ele mor primele. Mă învârtesc și tai, mă rotesc și spintec, mă răsucesc și străpung, până când aerul se umple de țipetele, blestemele și urletele vrăjmașelor mele; până când iarba devine lucioasă de sângele lor.

Altele se înghesuie din urmă: Lisa Dugdale, Jenny Croston și Maggie Lunt. Ele sunt cele trei vrăjitoare din Pendle care-și legaseră cuțitele în vârful unor prăjini lungi. Caută să mă străpungă și să mă înjunghie de la

distanță... mai puțin riscant pentru ele. Sunt cele care au ciopârțit-o și au ucis-o pe Wynde, vrăjitoarea lamia, în timp ce zăcea, neputincioasă, cu o aripă frântă, prinsă între fălci de *kretch*; ele sunt lașele care au încercat să-i străpungă armura cavalerului, când era doborât, la cheremul lor. Așa că îmi place ideea de a le plăti în același fel.

Prin urmare, pe ele le schilodesc, în loc să le omor de-a dreptul. Se îndepărtează, șontăcâind, sperând să ajungă la adăpost. Le voi hăitui după ce termin cu restul. Va fi o adevărată plăcere.

Vrăjmașele mele bat în retragere și încep să fugă. Acum, o să mă ocup doar de *kretch* și de mag. Bowker face un pas înainte, cu sacul din piele pe umăr, și-și îndreaptă micul craniu de rozător spre capul meu. Intonează un descântec și imediat ceva nevăzut, dar ucigător, năvălește spre mine; aud un țuiet în urechi.

Mă clatin, cât pe ce să cad, și dintr-odată mă simt foarte slăbită și fără apărare. Bowker râde și vine spre mine, cu arma îndreptată spre capul meu și cu un pumnal pregătit în cealaltă mână.

— Eu am fost cel care i-a luat oasele fetei, Grimalkin! Și acum o să le iau și pe-ale tale! strigă el.

E la vreo zece pași de mine; mă concentrez, extrăgând puterile magice dăruite de Alice. Au mai multă forță decât arma folosită de el împotriva mea; mai multă decât orice ar avea el la dispoziție. Îmi arăt amenințător dinții, scot un pumnal din teacă și-l azvârl spre el. I se împlântă în picior și-l obligă să cadă într-un genunchi. Citindu-și moartea în ochii mei, se întoarce și fuge, șontâcând în direcția copacilor și lăsând în iarbă o dâră de sânge. Capul Diavolului e încă la el, dar nu poate să ajungă departe. Foarte curând, va fi al meu.

— Domnule Lup! strig atunci. Acum ți-a venit rândul! Sunt aici! Eu sunt Grimalkin! Acum o să ne luptăm până la moarte!

Îl văd pe *kretch* repezindu-se spre mine, cu labele din față întinse, nerăbdător să-mi sfârtece carnea de pe oase. Se ridică pe labele dinapoi, dominându-mă de la înălțime, și-și repede ghearele spre mine.

Mă răsucesc și mă învârtesc, ferindu-mă de vârfurile lor otrăvitoare, iar mânerul armei mele îl izbește cu putere în gură, prefăcându-o într-o masă însângerată de carne. Asta-mi amintește de ce i-am făcut Diavolului și mă face să zâmbesc.

O, domnule Lup! Dar ce dinți mari ai avut!

Râd, în timp ce el scutură din cap, iar dinții sfărâmați îi cad din gură. Unii dintre ei sunt roșii de sânge și-l văd că turbează de furie când mă retrag; acum, mârâie, învârtindu-se ca un câine înnebunit să-și prindă coada care fuge mereu de el. Dar e încet, mult prea încet în mișcări, pe când eu sunt flexibilă și sprintenă. Dansăm împreună: dansul morții pe care mi l-a făgăduit.

O, domnule Lup! Ce ochi mari ai avut!

Cuvintele mele sunt adevărate, fiindcă pumnalele pe care le-am aruncat i-au scos ochii, împungând mai iute decât ai clipi, sub pavezele osoase. Acum, bietul *kretch* e orb din nou. Dar de data asta n-o să mai aibă ocazia de a se reface. De data asta, numai moartea îl așteaptă.

Străpung și spintec, cuprinsă parcă de frenezie. Numai că fiecare lovitură e măsurată, fiecare tăietură în carnea lui e calculată și precisă... până când e îndeajuns de slăbit, iar pământul s-a îmbibat de sângele lui.

O, domnule Lup! Ce inimă mare ai avut!

Acum, țin în mâini inima scoasă din *kretch*. Ea bate în continuare, dar foarte curând nu se mai mișcă și începe să se răcească. O tai în bucățele minuscule și împrăștii fâșiile însângerate pe pământ. În cele din urmă, îi dezmembrez trupul și-l risipesc în toate cele patru vânturi.

Ciorile vor avea parte de un ospăț pe cinste.

În schimb, păstrez degetele lui mari. Mai târziu, se vor alătura celorlalte în salba pe care o port la gât.

CAPITOLUL
24
VANĂTOAREA

Arma mea preferată e lama cea lungă.

Pe ea o folosesc în lupta de aproape.

Crezi că poți să mă înfrânghi?

Deja ți-e îngropată în inimă!

Hainul *kretch* e mort, iar acum îmi țin făgăduiala.
Cele care au ucis-o pe Thorne trebuie să moară,
la rândul lor, cu toatele.

Așa că încep vânătoarea.

Îi frâng spinarea Lisei Dugdale.

O spânzur de degetele de la picioare într-un stejar;

O golesc de sânge;

Îi iau oasele.

O atrag pe Jenny Croston într-un lac cu apa adâncă
și rece.

O țin sub apă, în timp ce ea se zbate din toate mădu-
larele;

O golesc de sânge;

Îi iau oasele.

Maggie Lunt imploră, ca o fetiță înfricoșată.

O omor repede; cuțitul meu îi despică inima;

O golesc de sânge;

Îi iau oasele.

În cele din urmă, îl prind și-lucid pe Bowker, magul;

Îi iau oasele;

Îl golesc de sânge.

Astfel, Thorne e răzbunată.

Pentru că, de-acum, cine a mai rămas, ca să spună:

„Noi i-am luat oasele”?

Nimeni, pentru că toți sunt morți.

Iar eu le-am luat oasele.

Eu sunt Grimalkin.

CAPITOLUL
25
O PRIVELIȘTE DEPLORABILĂ

*Îți simt amenințarea!
Cam cât ești de puternic?
Meriți să-mi irosesc timpul cu tine?
Oare să te caut în oglinda mea?*

Stau turcește, adăpostită de o tufă de măceș, și scot capul Diavolului din sac. Îl așez pe iarbă, în fața mea. Într-adevăr, e o priveliște deplorabilă, așa că zâmbesc. Nici măcar n-au încercat să-i descoasă pleoapa ochiului rămas; în schimb, i-au scos mărul verde și țepii de trandafir din gură. Capul se vaietă, arătându-și cioturile galbene ale dinților.

— Am învins din nou! strig. În ciuda tuturor eforturilor făcute de adepții tăi, ești încă în puterea mea. L-am ucis și pe *kretch*, și i-am omorât pe toți slujitorii tăi!

Diavolul nu-mi răspunde. Nici măcar când îi împung cu un băț pleoapa cusută, nu tresare. Capul e rece, nemișcat și tăcut, ca și cum stăpânul lui l-ar fi părăsit și s-ar fi întors în Întuneric. Dar asta nu se poate, din moment ce el e captiv înăuntrul lui.

Nu-mi răspunde pentru că, deocamdată, e înfrânt. Eu am izbândit, adepții lui au fost uciși, iar el nu poate îndura să se confrunte cu învingătorul. L-am rănit rău de tot și mă simt profund satisfăcută.

Acum nu mai am la îndemână un măr și nici țepi de trandafir, așa că în locul lor folosesc un ghem de urzici și de crengi de măceș, pe care le înfig vârtos în gura lui. Apoi, cu un zâmbet triumfător, azvârl capul înapoi în sac.

Această bătălie împotriva slujitorilor Diavolului s-a încheiat cu succes. Ce contează acum e ca Tom Ward să se ducă în Turnul Malkin și să cerceteze ceea ce i-a lăsat mama lui moștenire. Eu îi voi oferi tot ajutorul de care va avea nevoie, pentru a descoperi mijloacele prin care vom putea, în sfârșit, să-l nimicim pe Diavol!

Dar cu cât ne vom apropia mai mult de atingerea acestui țel, cu atât mai mare va fi primejdia. Fără îndoială că va apărea cât de curând o nouă provocare.

O vrăjitoare nu poate să-și prezică moartea, dar poate face asta pentru altă surată. De curând, am întrezărit o altă amenințare la adresa lui Alice. Oglinda s-a întunecat, ceea ce mă face să sper încă. Cu toate acestea, sunt foarte îngrijorată. Noi patru: eu, Thomas Ward, John Gregory și Alice Deane, suntem legați unii de alții în această aventură.

Mă tem că nu toți vom reuși să scăpăm cu viață.

Avertisment:

A nu se citi
după miezul nopții!

ISBN 978-973-128-436-1

9 789731 284361

www.cronicilewardstone.ro

www.corintjunior.ro